

Địa Ngục Cẩm Ái: I Love My Sister

Contents

Địa Ngục Cẩm Ái: I Love My Sister	1
1. Chương 1: Anh Trai, Đừng Khiến Em Đau Lòng Được Không?	2
2. Chương 2: Anh Hai, Anh Yêu Cô Ta Sao?	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4: Anh Hai, Em Rất Yêu Anh	10
5. Chương 5: Anh Hai, Anh Thôi Đi!	12
6. Chương 6: Anh Hai, Em Sẽ Yêu Người Khác	15
7. Chương 7: Tiểu Hy, Anh Xin Lỗi!	18
8. Chương 8: Tiểu Hy, Anh Yêu Em!	21
9. Chương 9	23
10. Chương 10: Tiểu Hy, Trên Đời Này Anh Chỉ Cần Em Thôi!	27
11. Chương 11: Tiểu Hy, Em Thuộc Về Anh	30
12. Chương 12: Bỏ Trốn	32
13. Chương 13: Trở Lại	35
14. Chương 14: ‘t’	37
15. Chương 15: Chiếm Đoạt	40
16. Chương 16: Tiêu Cực	43
17. Chương 17: Do Dự	45
18. Chương 18: Chân Tình	47
19. Chương 19: “hy Nhi” Và “thiên Ca”	50
20. Chương 20: Thiếu Và Trả Nợ	52
21. Chương 21: Trống Rỗng	54
22. Chương 22: Bạch Lam, Vợ Sắp Cưới	57
23. Chương 23: Không Còn Mơ Hồ	59
24. Chương 24: Đi Chơi	61
25. Chương 25: Diễn	63
26. Chương 26: Đùng Gọi Anh Là Anh Trai	65
27. Chương 27: Chúng Ta Bắt Đầu Lại	68
28. Chương 28: Ngoại Truyện 2: Nhật Ký Nội Tâm Của Tả Nhật Thiên (phần Cuối)	69
29. Chương 29: Ngoại Truyện 3: Cuộc Sống Sau Khi Bắt Đầu Lại	71

Địa Ngục Cẩm Ái: I Love My Sister

Giới thiệu

Là câu chuyện bi thương không có hồi kết là những trần trở trong lòng, là tiếng lòng nức nở, là hồi k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-cam-ai-i-love-my-sister>

1. Chương 1: Anh Trai, Đừng Khiến Em Đau Lòng Được Không?

Sáng sớm, như thường lệ tôi từ phòng mình đi ra xuống lầu ăn sáng, vừa bước ra hành lang đã thấy anh mở cửa phòng mình, căn phòng cách vách với phòng tôi.

“Anh hai, buổi sáng tốt lành.” Tôi không chế được vẻ mặt mình một cách hoàn hảo để nó không quá hớn hỏ, bình tĩnh nói.

“Hửm ? Chủ nhật mà tiểu Hy nhà ta thức sớm, có mưa à ?” Nói xong anh còn đi thật nhanh lại ban công cuối hành lang, ngó nghiêng nhìn qua lại.

Tôi bật cười, “Anh rảnh quá nhỉ ? Báo cáo ‘phải làm trong hai ngày’ không cần nộp nữa sao ? Tươi tỉnh thế này...”

“Anh làm rồi.” Rồi khỏi ban công, anh đi song song với tôi xuống phòng ăn, xoắn tay áo sơ mi trắng muốt lên đến khuỷu tay, “Còn em ? Bài văn năm nghìn chữ đã viết chưa đấy ?”

Mặt tôi như chiếc lá héo.

Anh cười khúc khích vuốt vuốt đầu tôi.

Phòng ăn, ba mẹ đã ở đó cả, ba như thường lệ lật lật giở giở xem tờ báo mới nhất mà sáng nay người đưa báo mới giao, đôi mắt mang vài nếp nhăn nhưng không che giấu được ánh sáng vui vẻ. Mẹ lay hoay ra vào phòng bếp dọn thức ăn lên bàn, tôi kéo ghế ở cạnh dài của bàn ăn hình chữ nhật, ngồi vào.

“Ba có gì vui ạ ?” Vừa ngưỡng cổ nhìn vào phòng bếp tôi vừa nháy mắt hỏi ba.

“Ừ.” Ba cười cười đáp một tiếng.

“Ừ ? Gì thế ba ?” Rốt cuộc tôi cũng bị trí tò mò của mình lấn áp bèn kéo ghế ngồi sát bên ba.

“Anh trai con...” Ba kéo dài, tôi nhin không được hỏi cao giọng, “Anh hai ?” rồi liếc nhìn anh ngồi kế bên chỗ lúc này tôi vừa ngồi, ánh nắng sáng nhàn nhạt xuyên qua khung cửa sổ chiếu sáng mặt anh, mái tóc đen ngắn vừa phải tôn lên vẻ đẹp nam tính của anh hai. Phút chốc, tôi suýt lộ ra biểu cảm thật của mình.

Bắt gặp ánh mắt của tôi, anh hơi chớp đôi mi dài cong của mình, vươn tay xoa loạn mái tóc dài qua lưng của tôi.

Tôi nổi cáu.

“Lại đây.” Anh vẫy vẫy tay, cười híp mắt, khuôn mặt như đang viết ‘lại đây bé cún của anh’.

“Em không phải cún !” Tôi càng hậm hực không thềm nhìn anh nữa, vòng tay ôm lấy ba làm nũng, hừ một tiếng, “Con không thềm biết nữa.”

Nhưng có Chúa biết, tôi biết, trong lòng tôi muốn biết đến nhường nào.

Tôi yêu anh trai mình.

Khi anh trai năm tuổi tôi ra đời, từ nhỏ đã sống bên nhau, làm việc gì cũng phụ thuộc vào anh, khuôn mặt chúng tôi lại giống nhau đến mức nếu không cách biệt tuổi tác kha khá chỉ sợ người khác đã nghĩ chúng tôi là anh em song sinh cùng trứng.

Có lẽ người ta nghĩ chỉ do tôi quá yêu quý và phụ thuộc anh thôi, làm gì có tình yêu trong đây. Nhưng, cảm giác yêu và thương rất khác, chỉ cần ai đã yêu hẳn sẽ không nhận sai được. Cảm giác nhớ nhung, quyến luyến cho dù chỉ tối đi ngủ, anh ở phòng cách vách tôi cũng đã nhớ anh đến tê tâm liệt phế. Không ai biết được mỗi sáng được nhìn thấy anh là hạnh phúc lớn lao cỡ nào đối với tôi.

Ba bỏ tờ báo xuống, nhiệt tình ôm tôi lại, “Ai da... con cái lớn hết rồi. Tiểu Hy không đeo bám anh trai nữa từ bao giờ thế?”

Tôi đỏ mặt vui thật sâu vào lòng ba, “Con đeo bám anh hai bao giờ!”

Lúc đó, tôi không biết, anh ngồi đối diện mi đã nhíu thật sâu nhìn vòng tay của ba trên người tôi.

“Được được, tiểu Hy không có, ăn sáng nào.” Tiếng mẹ cười vang vào tai tôi, mặt tôi càng đỏ hơn.

Bữa sáng của tôi có món BBQ nướng, một ít táo đỏ gọt vỏ ăn tráng miệng và một cốc sữa tươi nóng.

Nhìn đến chỗ anh, một ly cà phê đen!

“Mẹ, con cũng muốn uống cà phê.” Tôi muốn mình có cùng sở thích với anh đến hết mức có thể.

Mẹ còn chưa lên tiếng, “Không được” Anh đã nói như chém đinh chặt sắt.

Tôi làm vẻ mặt như sắp chết tới nơi, “Tại sao?”

“Tại vì anh không thích.” Anh thản nhiên nói, đưa tay nhắc ly uống một ngụm cà phê.

“Chỉ vì thế?” Tôi ngớ ra, mười bảy năm sống cùng anh bấy giờ tôi mới biết anh có lúc vô lý vậy.

“Chỉ vì thế.”

Tôi chả buồn để tâm, đứng dậy định đi về phòng bếp. Đừng hỏi tại sao tôi lại chống đối anh ấy khi tôi yêu anh, đơn giản là tôi cần làm thế để che giấu xúc cảm của mình khi không thể không chế được, nó giờ đã là thói quen rồi.

Anh ngược mắt nhìn tôi, khóe miệng cong cong, “Em dám rời khỏi phạm vi phòng ăn đi.” Tâm thần tôi lập tức báo động, đến đây là đủ rồi nếu tiếp tục thế nào cũng xong đời. Đành hậm hực ngồi xuống cắt một miếng BBQ thật lớn nhét vào miệng, uống một hơi hết cốc sữa rồi đứng lên chào ba mẹ.

“Con không ghen chứ?” Mẹ lo lắng hỏi. Ba cũng đưa mắt nhìn đĩa thức ăn bị tôi xử trong ba mươi giây kia.

“Không ạ, con thay đồ đây, nửa giờ nữa con có hẹn họp lớp cũ với bạn.”

“Ừm, con cẩn thận.” Mẹ chỉnh lại cho tôi mái tóc rối do bị “móng vuốt” anh làm loạn.

Ba mươi phút sau, tôi chậm chậm bước xuống hai mươi tư bậc thang trắng muốt, bộ váy trắng không tay dài tới gối bay bay, tôi giơ tay vén lại lọn tóc bay vào mắt mình.

Chiếc váy này Nhã Niên nhỏ bạn thân nhất đã tặng tôi đầu năm sáu tháng trước, lúc đó tôi cảm thấy nó thật trẻ con, bây giờ mặc vào thử không ngờ lại hợp đến thế này.

Tôi từng nói, anh hai rất đẹp, đẹp như vị thần Apollo của vàng thái dương, tất cả ánh nắng đều tập trung vào anh. Tôi là người ai cũng nhận nhầm là song sinh với anh, đương nhiên tôi không thể nào xấu rồi. Nhiều lúc tôi còn ngẩn người nhìn mình trong gương hàng giờ, không phải vì tự luyến đâu, là do nhìn bản thân trong gương tôi sẽ như được nhìn thấy anh.

Khuôn mặt này tôi vô cùng yêu nó nhưng lại hận nó không kém. Nó là một minh chứng quá rõ ràng, tôi và anh là anh em cùng cha cùng mẹ.

Tình yêu tôi dành cho anh là luân lý bất dung.

Cho nên, tôi sẽ giấu mãi giấu mãi trong tim chỉ là tôi không chắc nếu mai sau anh có người yêu liệu mình có cầm dao đâm chết cô ta hay không thôi.

Thật trớ trêu.

Ra đến phòng khách, anh hai đang ngồi trên sofa đọc một quyển sách gì đấy. Tôi len lén ra sau nhìn, ‘Thập đại cực hình Mãn Thanh’ của Trung Quốc, lạy Chúa, sáng sớm lại đi đọc cái loại sách này. Tôi từng nhìn thấy nó trong thư viện trường, lật xem thử hai trang thì gai óc đã nổi lổm đổm, anh có cần chú tâm như đang tưởng tượng sao cho thật kỹ thật phong phú những cực hình đó không vậy ?

“Em đi đâu ?” Tôi còn chưa thoát khỏi suy nghĩ của mình giọng nói dịu nhưng trầm của anh làm tôi giật nảy.

Tôi không trả lời câu hỏi của anh, “Anh biết không, trong lòng em anh như thiên sứ vậy, đừng sáng sớm trời trong xanh đọc thứ đó được không, hình tượng của anh đang sụp đổ đây này.”

Anh cười cười, nhìn quyển sách trên tay một chút bèn làm dấu để xuống bàn, kéo tôi ngồi xuống ghế, “Anh cảm thấy rất hay, quả thực này giờ anh đang suy nghĩ không biết liệu mình có

thể thực hiện những cực hình đó không nè.”

Tôi nhìn anh với vẻ mặt kinh dị, “Thiên sứ ! Thiên thần ! Anh trai hiền lành dịu dàng như thiên sứ của em lại nói những câu này, ôi...”

Anh bật cười.

Tôi cũng cười theo, liếc chiếc đồng hồ quả lắc trong túi xách, tới giờ rồi.

“Vậy, em định đi đâu ?” Chưa kịp dời mắt khỏi đồng hồ, câu hỏi kèm theo ánh mắt đánh giá đã rơi trên người tôi. Tôi cười, “Lúc này em nói rồi.”

“Bao giờ về ?”

“Em có phải trẻ con đâu. Thật ra em cũng không biết bao giờ kết thúc tiệc nữa.”

“Ừm, hôm nay về sớm chút, anh giới thiệu em một người.”

Tim tôi đông đá. Anh muốn giới thiệu người nào đó chắc chắn có liên quan đến ba sáng nay vui vẻ, mà để ba vui chỉ có một nguyên nhân.

“Ai... ạ ?” Nụ cười vẫn trên môi, tôi hỏi, “Người đó là lý do sáng nay ba vui thế sao ?”

“Ừ. Bạn gái anh.” Nói tới đây anh ôm tôi vào lòng, hôn một chút lên trán, “Tiểu Hy của anh hôm nay thật đẹp.”

Tôi cười gượng suốt từ phòng khách ra khỏi cổng, chiếc xe hơi màu đen nhanh chóng dừng trước mặt tôi, tài xế bước ra mở cửa mời vào, tôi ngược nhìn căn biệt thự trắng nơi có anh

trong đó, những tưởng mình đã chết vì đau.

Xa anh một khắc cũng có thể khiến tôi nhớ điên cuồng, hôm nay vì không thể không đi tôi mới phải can rằng xa anh, nhưng, xem ra tôi không thể về nhà sớm để được gặp anh như dự định rồi.

Tôi sợ mình sẽ giết cô gái kia.

Cô ấy vô tội, tôi là tội nhân.

Chỉ là...

Anh hai, đừng khiến em đau lòng được không ?

Tả Nhật Thiên, đừng khiến em đau lòng được không ?

2. Chương 2: Anh Hai, Anh Yêu Cô Ta Sao?

Ngồi trong quán bar BLOOD lớn nhất thành phố, tôi mỉm cười nhìn ba người trước mặt. Thật là nhớ quá đi, những người bạn tuổi thơ thân thiết nhất của tôi.

“Hy Hy, nhớ cậu quá đi. Cậu mặc chiếc váy này rồi à, đẹp chứ ? Đừng quên tố học chuyên ngành thiết kế thời trang đó. Thế mà lúc đó cậu bảo không hợp, thấy chưa ? Thấy chưa ?” Vừa gặp mặt, Nhã Niên đã nói liên hồi, tại tôi muốn thủng luôn rồi.

“Vâng vâng, Nhã Niên tiểu thư tài hoa hơn người, mắt thẩm mỹ rất chuyên nghiệp...” Tôi còn chưa nói hết, người ngồi bên cạnh Nhã Niên – đối diện tôi đã phát ra những tia nhìn ‘đầy thiện cảm’ trừng trừng liếc tôi.

“Ha ha... Tử Hoàng thiếu gia... tôi, tôi hình như không có thiếu nợ cậu nha...” Tôi cười tươi nói, chỉ là tặc lưỡi nói lấp khi có lỗi đã bán đứng vẻ mặt cười cười bình tĩnh của tôi.

“Ha ! Tả Nhật Hy ! Cậu được lắm ! Sáu năm trước dọn nhà cũng không thềm báo một tiếng, Niên Niên gặp lại cậu cậu cũng cấm cô ấy nói chỗ ở, rốt cuộc cậu có coi chúng tôi là bạn không thể ?!” Tử Hoàng oán oán hận hận nói, đôi mắt như chủ nợ vẫn không hề dời khỏi mặt tôi. Thân hình cậu ta bây giờ đã cao hơn rất nhiều, cũng cơ bắp hơn nữa, rất điển trai.

Tôi cười càng tươi, lại lắc lắc đầu ra vẻ tiếc hận, “Cậu biết không, trông cậu hiện giờ y như ‘tiểu thụ’ đáng thương bị ‘công’ bỏ rơi.”

“Tả Nhật Hy !”

“Hơ hơ hơ...” Tôi xoay người nhìn người đàn ông ngồi cạnh mình, giọng nói rất ư là nịnh nọt,

“Ngạo, cậu nói xem, nói giúp mình với !”

Bạch Ngạo nhướn đôi mắt phượng nhìn tôi một cái, xong thì liếc cũng chẳng thèm đưa tay với ly rượu đỏ nhấp từng ngụm.

Tôi á khẩu.

“Được rồi, bỏ qua cho Hy Hy đi. Hy Hy, kể một chút cuộc sống sáu năm nay của cậu xem, năm tháng trước gặp cậu mà chẳng nói được bao nhiêu.” Vẫn là Nhã Niên tốt nhất, ra tay rất kịp thời. Chỉ là, đùa à, lần trước gặp tôi rõ ràng nhỏ đã kể lể với tôi trong quán coffee suốt gần bốn tiếng đó nha.

Tôi cảm kích nhìn Nhã Niên, quyết định không chọc phá mái tóc hai tầng nhuộm highlight màu xanh chuối trông như trái dưa hấu của nhỏ nữa.

“Cũng không có gì, năm đó ba mình bị ông nội gọi lên đây tiếp nhận Tả thị, thế là ba mình phải ở thành phố này luôn. Cậu cũng biết tổng doanh của toàn bộ Tả thị đều đặt ở đây mà.”

Tử Hoàng hừ, “Thế sao không nói một tiếng nào là đi hả ?”

Tôi cười gượng, “Gấp quá, gấp quá mà...”

Cứ thế nói nói, chúng tôi đi dạo quanh thành phố một vòng, shopping, xem phim, uống nước ăn trưa, lại đi chơi, uống nước ăn chiều.

Đến sáu giờ chiều.

Đang ngồi trong một nhà hàng kiểu Nhật ăn sushi, điện thoại rung rung, bài ‘My love’ của Weslife vang lên. Tôi nhìn tên người gọi, miếng sushi cá ngừ sống ngon tuyệt trong miệng trở nên đắng chát.

Tạm tắt nhạc chuông, tôi tiếp tục ăn.

“Sao thế ? Ai gọi vậy ?” Nhã Niên liếc điện thoại của tôi, chặc lưỡi nói, “A, thời gian quả thần kỳ nha, Hy Hy mà cũng có lúc không nhận điện thoại của anh Thiên !”

Tôi ngán ngẩm nhìn nhìn Nhã Niên, ăn tiếp.

Tử Hoàng đối diện cũng giật mình, khó hiểu nhìn tôi, tôi cũng không trả lời.

Điện thoại vẫn dai dẳng reo, tôi chán ghét cầm lên ấn nút nghe.

“Vâng, anh hai.”

“Em đang ở đâu ?” Giọng nói dịu dàng của anh truyền đến, tay tôi run run, tôi thật sự rất muốn gặp anh, rất muốn, rất muốn, rất muốn nhưng, không thể !

“Có chuyện gì không anh ?” Tôi lạnh nhạt nói.

“Bạn gái anh đến rồi, em về nhà đi.”

Tôi nhắm chặt mắt, đè nén cảm giác muốn quăng điện thoại xuống nền nhà.

“Em chưa thể về, hôm khác đi anh.”

“... Thế à, không sao.”

“Xin lỗi anh.” Tôi nhấn ‘ngắt cuộc gọi’ mạnh đến mức màn hình cảm ứng để lại dấu móng tay.

“Mình... về đây.” Ổn định lại cảm xúc, tôi bỏ điện thoại vào túi xách, ngẩng đầu nhìn mọi người cười.

Bạch Ngạo, Tử Hoàng, Nhã Niên nhìn tôi một cái, gật đầu. Tôi liền nắm túi đi ra ngoài, tài xế riêng thấy tôi đi ra lập tức lấy xe. Tôi ngồi xe một mạch đến trước cổng biệt thự, hạ kính nhìn vào nhà. Ánh sáng trong nhà rực rỡ, nhìn một chút bãi đỗ xe, tôi thấy thấp thoáng một bóng xe BMW màu trắng đỗ cạnh chiếc Ferrari đỏ của tôi.

Lòng thật là đau.

Bác tài xế xoay người nhìn tôi, không biết nên đỗ ở trước cổng luôn hay vào gara. Tôi xin lỗi rồi xuống xe, khoát tay chỉ gara.

Biệt thự của nhà tôi tuy rất rộng nhưng lại không có người làm nào cả, cứ ba ngày sẽ có mười người đến dọn dẹp và chỉnh sửa sân vườn, nên muốn vào chỉ có thể tự lấy chìa khóa riêng mở cổng. Tôi mở khóa vào khuôn viên biệt thự, trước cửa lớn biệt thự là đài phun nước có một bức tượng tiểu thiên thần rất đáng yêu, nối tới cổng vào là hai hàng cây cổ thụ khá lớn, ở giữa là đường đi.

Tôi cứ chậm chậm rảo bước trên con đường trong khuôn viên, ở đây sáu năm tôi bây giờ mới để ý thì ra đi dạo thế này cũng hay chán, ít nhất, tâm tình tôi đỡ hơn không ít.

Tới bên cửa chính, tôi đứng một bên không vào cũng chẳng ra, tôi biết mọi người chắc hẳn đang ở phòng khách, hít một hơi rảo bước đi vào. Phòng khách nằm ở bên trái sảnh chính, tôi đi đến cửa phòng khách thì do dự, nghiêng đầu nhìn vào trong.

Cô gái đó ngồi cùng ghế sofa với anh hai đối diện với ba mẹ, khuôn mặt tươi cười, đôi mày lá liễu, cặp mắt to tròn rất có thần, rất đẹp. Cô ấy mặc một chiếc váy xanh lam, rất lễ phép và hiền thực, đó là đánh giá hiện giờ của tôi.

Anh hai ngồi kế bên mặc quần tây áo sơ mi trắng, đầy nét cười và, như đã nói, trông cứ như vị thần Apollo trong thần thoại Hy Lạp.

Hai người đó rất xứng đôi.

Tôi từng nghe người khác nói, loại người như tôi tính cách rất cực đoan. Trong bất kỳ trường hợp nào cũng có thể phát điên mà giết người, nhưng, rõ ràng tôi rất bình tĩnh thậm chí tôi còn không để tâm việc mà đáng lý sẽ khiến tôi đau chết đi sống lại.

Chẳng hạn như, anh ấy đang cười cười nói nói với cô ta.

Tôi cô đơn lên tầng trên, mở cửa vào phòng, quăng chiếc túi xách lên bàn rồi nằm phịch xuống giường, giày cũng chẳng buồn cởi.

Tại sao... tôi lại không có cảm giác mãnh liệt như đã tưởng khi nhìn thấy hai người họ ?

Chẳng phải trước đó tôi đã vô cùng đau khổ sao ?

Hay là... tôi không hề yêu anh ấy, đó chỉ là tình thân ?

Không thể nào, tôi chắc chắn mình yêu anh ấy nhưng... có lẽ không nhiều như đã nghĩ ?

Nếu thật là tôi không yêu anh ấy nhiều như vậy, thật tốt quá.

Miên man suy nghĩ, tôi chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, tôi mơ thấy anh, anh vẫn cứ rạng rỡ như vậy, như một thiên thần cứu rỗi linh hồn. Nhưng thiên thần đó lại là nguyên nhân của tội đồ loạn luân – là tôi đây. Tôi thấy chúng tôi trở về lúc nhỏ, anh lúc nào cũng dịu dàng chăm sóc tôi, chưa bao giờ để tôi chịu thiệt và không biết từ bao giờ, tôi phát hiện mình có cảm giác đặc biệt với anh.

Tôi đã rất hoảng sợ, phải chăng tôi đã bị điên ? Cư nhiên yêu chính anh trai ruột thịt của mình ? Luân lý làm sao có thể tha thứ cho tôi ?

Thế là tôi kìm chế, tôi bắt buộc bản thân không được nghĩ về nó nữa, lần đó, tôi tình cờ đọc một bài viết. Những người loạn luân và đồng tính có bản tính chiếm hữu rất cao, họ chỉ cần người họ yêu trong cuộc sống của mình, những người khác họ thậm chí có thể giết người nếu người đó ảnh hưởng đến tình yêu của họ. Những người như vậy rất khó kìm chế được, tính tình họ sẽ càng ngày càng tiêu cực. Có trường hợp họ giết chính người mình yêu nhất bởi vì — sợ người đó rời xa mình. Chỉ là ‘sợ’ mà thôi, chứ chưa phải ‘đá’, tình yêu của họ là bi kịch...

Tôi sợ tới cực điểm, nếu mình cũng trở nên như vậy thì sao ? Liệu mình có giết ‘chị dâu’ của mình vì ghen và tính chiếm hữu không ? Không được ! Tôi đánh chính bản thân mấy cái tát và cố gắng quên đi, chỉ cần không quan tâm thì sẽ quên thôi.

Nhưng không, tình yêu và nỗi nhớ nhưng cứ ngày một tăng lên, tôi điên rồi ! Điên rồi !

Giật mình tỉnh dậy, tôi lau mồ hôi trên mặt, lúc này mới phát hiện giày mình đã được cởi, bản thân đang nằm rất ngay ngắn trên giường, đã đắp chăn, đèn cũng đã tắt và bật đèn ngủ.

Tôi nhìn sang bộ ghế sofa Italy cạnh cửa sổ kính sát đất, quả nhiên có một bóng người.

Anh thấy tôi ngồi dậy liền đứng lên đi đến bên giường ngồi xuống, “Gặp ác mộng à ?”

Tôi nhìn anh chăm chú, trong bóng đêm, mắt tôi lại không tốt vốn không thể thấy được vẻ mặt anh nhưng tôi biết anh đang không vui.

Tôi không trả lời, chỉ im lặng ngồi đó, anh xoay người rót một cốc nước lọc, tôi chậm rãi tiếp nhận uống một ngụm.

Lát sau, đến khi mắt quen với bóng tối, tôi thấy rõ được anh.

“Anh hai, anh yêu cô ta sao ?”

Tả Nhật Thiên, anh yêu cô ta sao ?

3. Chương 3

Quả thật là bi kịch.

Từ hôm đó, anh mua cả xiềng xích trói tay và chân tôi, đầu kia khóa vào giường, độ dài sợi dây là từ giường đến nhà vệ sinh, nếu đi ra cửa phòng thì tôi cách cánh cửa ba mét.

Mỗi ngày anh sẽ mang thức ăn cho tôi, hoàn toàn cách ly tôi với thế giới bên ngoài, tôi không ăn thì anh ép tôi ăn, tôi muốn tự tử anh nói không biết mình sẽ làm gì với mẹ.

Cả mẹ bây giờ anh ấy cũng chẳng cần, nhấn tâm đem bà ra uy hiếp tôi.

Đêm đến, anh sẽ hoan ái dây dưa với tôi. Có lẽ, quãng đời còn lại của tôi sẽ mãi ở căn phòng này.

Tôi ngày một sợ hãi anh, người tôi yêu đã không còn nữa, bây giờ chỉ còn một con ác quỷ lột anh trai, luôn miệng nói : “Anh yêu em, tiểu Hy của anh, em là của anh, vĩnh viễn thuộc về anh.”

...

Chương 3: Anh hai, ai quan trọng hơn ?

Anh im lặng không trả lời.

Tôi quyết tâm muốn biết.

Chúng tôi nhìn nhau để có nửa giờ, cuối cùng anh hơi xoay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ kính, “Yêu.”

Tim tôi lập tức vỡ tan, đau quá ! Đau quá ! Tôi gấp người đưa tay ôm ngực, vị trí nơi trái tim đau đến đòi mạng. Tôi trông thấy anh hoảng hốt, đưa tay định đỡ tôi, tôi gạt tay anh ra chỉ

vào cửa, “Anh hai, anh làm ơn, để em một mình, được không ?”

“Tiểu Hy... làm sao vậy ?” Anh không chịu ra, nhất quyết ôm lấy tôi, giọng nói gấp gáp.

“Không sao, anh đi ra đi mà !” Tôi giẫy dụa khỏi vòng tay anh, nhắm chặt mắt để lệ không tuôn ra, hét lên.

Anh rõ ràng giật mình không hiểu tại sao tôi cáu, đứng lên lo lắng nhìn một lát cuối cùng cũng đi ra, ra đến cửa còn ngoái lại nhìn tôi.

Tôi kìm chế cơn đau nơi ngực, đi thật nhanh đóng cửa khóa trong lại, tay ôm ngực tay ôm đầu dựa cửa ngồi phịch xuống, nước mắt thi nhau rơi ướt đầm vạt áo.

Anh yêu cô ta sao ? Yêu.

Tôi cảm thấy mình sắp điên rồi, tôi phải làm sao ? Làm sao bây giờ ? Tôi không thể khống chế bản thân đi về phía giường túm lấy bất kỳ thứ gì quăng nó vào tường. Gối, chăn, ly cốc, khung hình, vật dụng trên bàn trang điểm... tất cả đều theo tiếng ‘choang’ vỡ tan dưới nền nhà.

Tôi thở hồng hộc ngồi giữa đống kính vỡ, cầm một mảnh kính của khung ảnh...

Tôi... sẽ giết anh. Nếu như thế tôi sẽ không bao giờ phải mất anh cả.

Tôi sẽ không đau khổ nữa, đúng thế, chỉ cần tôi giết anh.

Cầm mảnh kính chậm chậm đi đến cửa, tay đặt vào núm xoay nhưng tôi bỗng nhiên không thể nào mở được.

Tôi sao có thể giết anh ? Đó là người tôi yêu nhất mà.

Tôi thà đau khổ, chỉ cần anh hạnh phúc.

Một nơi nào đó trong tiềm thức tôi cứ hét ‘giết anh ta đi’, câu nói đó lặp lại mãi như một đĩa CD bị lặp. Tôi cố gắng giữ lí trí cãi lại với nó rằng tôi yêu anh, tôi sẽ không hại anh.

Tôi vứt mảnh kính xuống, chỉnh lại quần áo rồi ra ngoài, một mình đi ra đường phố. Tôi đi lang thang vô định mãi, không biết mình đi bao lâu, cũng chẳng biết mình đang đi đâu.

“Hy Hy ?” Tôi nghe ai đó gọi mình, ngẩng đầu nhìn lên, là Tử Hoàng.

“Sao cậu ở đây, giày dép đâu, sao lại đi chân trần ?” Tử Hoàng lo lắng cởi chiếc áo khoác đen dày của mình khoát lên vai tôi, bỗng nhiên ấm áp, tôi nhào vào lòng Tử Hoàng khóc thật nhiều.

Tôi không biết mình làm sao đến được đây, chỉ thấy mình đang ở một căn biệt thự cổ kính, Tử

Hoàng đang nhẹ nhẹ vỗ lưng tôi như dỗ trẻ, tôi ngẩn người rồi nín khóc.

“Sao mình lại ở đây thế ? Đây là đâu ?” Tôi nhìn quanh rồi hỏi.

Tử Hoàng không nhiệt tình mấy trả lời tôi, đưa khăn giấy cho tôi rồi nói, “Tớ đưa cậu về, đây là nhà tớ.”

Tôi nhận khăn giấy bỗng thấy nghi vấn, tại sao Tử Hoàng lại có nhà ở thành phố này, rõ ràng cậu ấy đang học đại học ở thành phố cũ mà. Tử Hoàng như biết tôi định hỏi, nói: “Biệt thự của ba, ít khi ở.”

“Ừm.”

“Nói đến chuyện của cậu, sao cậu ra nông nổi này ?”

Tôi lái sang chuyện khác, “Biệt thự này đậm chất cổ nhĩ, rất phong cách.”

“Nói việc chính đi, đừng có nói chuyện khác.” Tử Hoàng nhú mày không vui nói.

Tôi im lặng.

“Vì anh Nhật Thiên sao ?” nói đến đây, Tử Hoàng ngập ngừng một chút mới nói tiếp, “cậu vẫn yêu anh ta à ?”

Tôi kinh ngạc trợn to mắt nhìn Tử Hoàng.

“Đừng có làm bộ dáng đó, chuyện này tớ biết lâu rồi. Có chuyện gì sao ?”

Tôi nhìn chăm chú vào Tử Hoàng, không ngờ người nhìn như vô tâm lại sâu sắc đến thế. Nghĩ đến anh tôi lại đau lòng, “Anh hai... yêu người khác.”

Tử Hoàng thở dài.

“Đó là đương nhiên, cậu định suốt đời yêu anh mình sao ? Quên nó đi.”

Tôi lắc đầu, “Cậu tưởng dễ quên thế sao ?”, nói rồi tôi cười khổ.

“Có một cách.” Tử Hoàng bỗng nhiên nắm lấy tay tôi, nhìn tôi thật kỹ.

Tôi còn chưa kịp phản ứng, câu nói tiếp theo của Tử Hoàng cứ như ngũ lôi oanh đỉnh giáng xuống đầu tôi. “Cậu hãy yêu tớ.”

Tôi nghiêng đầu nhìn nơi khác, “Mình chỉ yêu anh hai thôi.”

“Tớ sẽ đợi, cậu... đồng ý được không ? “ Tử Hoàng mỉm cười, gương mặt điển trai dịu dàng khiến tôi ngây ra, bất giác tôi đã nói “được.”

Đây có lẽ là con đường duy nhất để tôi có thể giải thoát khỏi sự đau khổ này.

Tử Hoàng đưa tôi về nhà, xe vừa đến cổng tôi đã thấy có bóng người đứng ở cửa, là anh hai và ba mẹ.

Thấy tôi xuống xe, mẹ lo lắng chạy đến ôm tôi, mắt ướt ướt, “Con sao vậy ? Sao lại đập vỡ đồ đạc như thế ? Ai khiến con khó chịu sao ?”

Mắt tôi cũng hồng hồng, tôi ôm chặt lấy mẹ, “Xin lỗi, con xin lỗi. Con không có gì đâu ạ.”

Mẹ ôm tôi một lát rồi dẫn tôi vào nhà, ba quan tâm nhìn tôi nhưng không nói gì, anh hai cũng thế. Ngoan ngoãn trả lời những câu hỏi lo lắng của mẹ, tôi đi lên phòng mình. Phòng tôi đã được dọn dẹp lại, đồ dùng cũng đã được thay mới, xem ra tôi vừa ra khỏi nhà anh hai đã trở lại nên phòng ốc mới được dọn xong nhanh thế này.

Nằm phịch xuống giường, tôi đắm đắm nhìn chiếc đèn chùm màu vàng nhạt trên trần, lòng cứ nghĩ mãi về yêu cầu của Tử Hoàng.

Tôi cảm thấy mình làm như vậy thật tốt, từ hôm qua nhận thấy bản thân có thể sống dù thiếu anh không đến mức điên dại như đã nghĩ. Vậy nếu tôi yêu ai đó khác, như Tử Hoàng chẳng hạn, như thế tôi sẽ thoát khỏi bóng ma tội lỗi này, danh dự của nhà họ Tả cũng không bị tổn hại.

Phải biết, một gia tộc danh giá bậc nhất đất nước như Tả thị lại có con gái loạn luân, không biết tin tức đó sẽ chấn động thế nào.

Tôi đứng dậy đến tủ đồ lấy quần áo, định tắm rồi đi ngủ.

Vừa bước nửa chân vào nhà vệ sinh, tôi nghe thấy tiếng mở cửa bè đảo ra nhìn, anh hai đứng ngay cửa nhìn tôi. Tôi giật mình, nén buồn bình tĩnh nói, “Anh hai, chuyện gì ?”

Anh nghe tôi hỏi cũng không trả lời, cứ như hồi tưởng một việc gì đó, lát sau mới nói: “Người đưa em về là... Tử Hoàng ?”

“Vâng.” Tôi gật đầu. Ra này giờ anh đang tìm kiếm ký ức về người bạn của tôi lúc còn ở thành phố cũ.

“Nửa đêm em ra ngoài là đến nhà cậu ta ?”

Tôi do dự một lát, gật đầu.

Anh nhíu mi thật sâu, con ngươi xẹt qua thứ gì đó mà tôi không rõ, rất nhanh lại biến mất.

“Được rồi, em đi nghỉ đi.”

Nói xong anh lập tức xoay người định ra ngoài.

Bỗng dưng tôi rất muốn hỏi, nếu anh trả lời như ý tôi, tôi sẽ tiếp tục yêu anh, nếu không, tôi sẽ quên anh dù phải mất một năm hay mười năm đi nữa.

Và tôi đã làm thật.

“Anh hai, ai quan trọng hơn ?”

Tả Nhật Thiên, ai quan trọng hơn ?

4. Chương 4: Anh Hai, Em Rất Yêu Anh

“Ai với ai cơ ?” Anh đứng lại, không hề xoay đầu hỏi.

“Em với cô ấy – bạn gái anh.”

“Em đang hỏi một điều rất khó trả lời đấy.” Rồi anh biến mất sau cánh cửa.

Tôi nhìn bóng lưng của anh, lòng như có hàng ngàn con kiến câu xé. Một giọt nước mắt chảy lên má, tôi lấy tay quệt bữa rồi lao vào nhà vệ sinh.

Sáng sớm, hôm nay là thứ hai, tôi phải đến trường. Bước ra khỏi cửa phòng tôi vẫn thấy anh như mọi ngày, tôi nhìn cũng chẳng thêm dù rất muốn được thấy anh, giữ vẻ mặt bình tĩnh đi từng bước xuống lầu.

Anh không hề nói gì, vẫn giữ thói quen đi song song với tôi, tay hơi vươn định vuốt đầu tôi. Tôi né tránh, chạy xuống phòng ăn.

Không hề để ý, trong mắt anh bùng cháy lên lửa giận.

Vào phòng ăn, tôi ngồi bên cạnh ba, cười cười ôm ba làm nũng. Bỗng nhiên, có tiếng bước chân từ ngoài vào, tôi nghi hoặc ngẩng đầu lên xem, là cô gái ấy. Không ngờ, anh hai yêu cô ấy đến mức đưa cả khóa cổng vào nhà dù chỉ mới ra mắt ba mẹ.

Tôi thầm cười trong lòng, không khống chế được suy nghĩ nếu bây giờ tôi cầm dao gọt trái cây đâm cô ta thì cảm giác thế nào nhỉ ? Chắc hẳn rất tuyệt đi.

Cô ta mặc váy trắng rất thanh nhã, đến chỗ tôi và ba thì lễ phép cúi người thưa.

“Cháu chào bác trai.”

Ba gật đầu cười, “Ngọc Liên, sáng sớm đến định đi học cùng với tiểu Thiên à ?”

“Vâng ạ.” Trả lời ba xong, Ngọc Liên chuyển ánh mắt đến tôi, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc,

“Em là Nhật Hy phải không ? Đúng là rất giống Thiên nha, em đẹp quá. Chào em, chị là Ngọc Liên” cô ta đỏ mặt, “bạn gái anh trai em.”

Tôi nắm chặt tay, khuôn mặt tươi cười, “Chào chị, chị quá khen em rồi. Chị ngồi đi.”

Lý do Ngọc Liên ngạc nhiên tôi đương nhiên hiểu rất rõ, bảy trên mười người phụ nữ gặp tôi đều có vẻ mặt đó, là do – tôi quá đẹp. Điều này là sự thật, tôi cũng không phải tự cao gì, chính tôi còn phải tán thưởng bản thân mỗi khi nhìn vào gương mà, mặc dù đa phần là vì nó giống với anh hai đến tám phần.

Ngọc Liên tao nhã ngồi xuống cạnh anh hai, tôi nhìn mà gai mắt, tự hỏi tại sao hôm qua mình có thể bình tĩnh nhìn cảnh hai người vui vẻ nói cười với nhau, hôm nay lại không thể. Xem ra, cảm xúc của tôi quá thất thường rồi. Tôi phải cố gắng điều chỉnh nó lại nói được.

Nhìn vào phòng bếp, tôi nói to: “Mẹ ơi, ‘chị dâu’ đến, thêm một phần nữa nhé mẹ.”

Tôi nghe thấy tiếng mẹ vui vẻ đáp lại, nhìn thấy đôi má Ngọc Liên đỏ lên vì ngại, tâm tình càng thêm tệ.

Cô ta hỏi tôi, “Em có... bạn trai chưa?”

Tôi suy nghĩ một chút, Tử Hoàng cũng xem như bạn trai tôi chứ nhỉ, vậy là đáp “có rồi ạ.”

Ba ngồi kế bên giặt mình nhìn tôi, tờ báo rớt xuống đất, ba nghiêng người nhặt lên vẫn đắm đắm nhìn tôi.

“Ồ, cậu ấy cùng trường với em hay đã ra trường rồi?”

Tôi thấy vấn đề này thật nhảm nhí, nói chuyện với cô ta làm tôi thấy khó chịu, nhìn anh hai, anh vẫn không tỏ thái độ gì. Cố gắng trả lời, “Anh ấy học đại học ạ, bốn năm nữa sẽ tiếp quản sự nghiệp gia đình.”

Tử Hoàng hơn tôi hai tuổi, theo lý tôi phải xưng em gọi anh với cậu ta nhưng tôi không thích, hôm nay tôi gọi cậu ta là ‘anh’, Tử Hoàng, cậu lời rồi nhé.

Cô ta cười càng thêm tươi, “Hôm nào cho chị gặp nhé, để chị xem cậu ta có xứng đáng với em gái của Thiên không? Cậu ta tên gì vậy?”

Cô thì xứng với anh tôi à! Tôi suýt bật thốt lên, chuyện của tôi cô ta nhiều chuyện làm gì không biết nhưng tôi vẫn phải diễn vai người em tốt, ngoan ngoãn nói, “Anh ấy tên Tử Hoàng.”

Bên kia, tay anh hai siết một chút, tôi chẳng hiểu tại sao nên không mấy quan tâm.

Ba lại lần nữa làm rơi tờ báo sáng, gương mặt hiện lên vẻ ‘thì ra tôi già rồi, con gái cũng đã có bạn trai cơ đấy, hơn nữa còn là thằng nhóc nhà họ Tử kia.’ Ba biết Tử Hoàng, sáu năm trước bốn người tôi, Nhã Niên, Tử Hoàng và Bạch Ngạo rất hay đi chung với nhau, lúc đó ba chưa tiếp nhận Tả thị nên khá nhàn rỗi, rất quan tâm đến tôi vì vậy biết Tử Hoàng là chuyện chẳng có gì lạ.

Ngọc Liên ‘ồ’ một tiếng: “Thì ra là Tử thiếu, vậy thì chị an tâm rồi, cậu ta tốt tính có tiếng mà.”

Lúc này mẹ đi ra, bê đĩa thức ăn của ba và anh hai, tôi liền lộc cộc chạy vào bê phụ mẹ dọn thức ăn lên bàn.

“Ra là con có bạn trai rồi cơ đấy, Tử Hoàng là đứa trẻ hôm trước đúng không, hèn gì mẹ thấy quen đến vậy. “ Ăn xong mẹ cười sâu xa nhìn tôi nói. Tôi nhìn nhìn trần nhà không nói gì.

“Được rồi, đi học đi.” Mẹ đưa cặp xách cho tôi, vỗ vỗ đầu tôi rồi dọn dẹp.

Tôi ôm cặp đi ra ngoài, tìm mọi cách để tránh anh hai và Ngọc Liên, nếu không cứ thấy cô ta lượn lờ trước mặt tôi không yên chết cũng sẽ chết vì bị xử bắn cho tội mưu sát.

Ngồi trong chiếc Ferrari 458 đỏ của mình, nhìn thấy bóng xe Lamborghini của anh hai khuất sau ngã rẽ tôi mới phát tay bảo tài xế chạy đi. Tuy chiếc xe này là của tôi, nhưng tôi vẫn chưa đủ tuổi để chạy vì vậy ba mới tìm cho tôi một tài xế riêng là bác Triết.

Trường tôi là một trường tư nổi tiếng, ở đó đều là công chúa hoàng tử được nâng trên tay theo học, trong mắt người khác tôi cũng là một công chúa như vậy. Kế bên trường của tôi là đại học của anh hai, cũng là một trường có tiếng trên thế giới, anh hai học ngành tài chính để sau này nhận thừa kế của ba điều hành Tả thị chứ thật ra tôi biết anh thích học y hơn.

Tôi chán nản ngồi trong lớp, đầu óc tôi bây giờ không có lấy nửa chữ bài học này giờ thầy giảng, tôi cứ loáng thoáng nghe tiếng xì xầm với nội dung như ‘hai ngày trước anh Nhật Thiên và đàn chị Ngọc Liên quen nhau’, ‘họ xứng đôi ghê’, này này và nọ nọ, nó khiến tôi muốn phát rồ.

Tôi xin phép thầy được lên phòng y tế, thân thể tôi vốn mảnh khảnh, da trắng nõn mà tôi lại ra vẻ như rất mệt vì thế thầy lập tức cho rằng tôi gầy và xanh xao do ốm nên đồng ý ngay.

Vào phòng ý tế, bác sĩ không có ở đó, may ghê. Tôi nằm xuống một trong năm cái giường bệnh được treo màn trắng đục – màu điển hình trong bệnh viện ngăn cách tạo thành một không gian riêng. Tay gác lên trán và nhắm mắt.

Hôm qua tôi còn cảm thấy mình không yêu anh hai nhiều như đã nghĩ, hôm nay tôi lại cảm thấy nếu xa anh ấy tôi chắc chắn sống không nổi, chết tiệt, đáng ghét quá.

Nằm một lát thấy tâm trạng khá hơn, tôi định đi ra thì nghe thấy tiếng gì đó, phát ra từ trường đại học của anh hai. Phòng y tế nằm ở cuối hành lang tầng một, sát vách với trường đại học, tôi đứng bên cửa sổ nhìn qua, thấy rõ mồn một tình cảnh góc sân bên kia.

Tim tôi siết lại.

Ngọc Liên, cô ta vòng tay ôm lấy cổ anh hai cười khê, anh hai cũng cười.

Đôi môi cô ta dán vào môi anh, hơi mở đưa lưỡi vào miệng anh. Anh ôm cô ta vào lòng và nhiệt tình đáp trả.

Ghê tởm !

Môi lưỡi dây dưa một lát, miệng cô ta đã sưng đỏ, cô ta vẫn cười cười hôn lên cổ anh hai, dần dần hạ xuống. Cổ, ngực, hai tay lần mò mở từng nút áo sơ mi trắng của anh, hôn liếm.

Tôi nắm chặt hai tay ép bản thân nhắm mắt lại, không được nhìn nữa nhưng dường như dây thần kinh nào đó trong não hồng rồi, mắt không thể dời đi được.

Ngọc Liên hành động như một người lẳng lơ định mở thất lưng anh hai, lúc đó anh hai bỗng nhiên ngăn cô ta lại, cười cười nhìn cô ta rồi lắc đầu.

Ngọc Liên ‘hứ’ một tiếng như làm nũng nhưng vẫn dừng lại.

Ghê tởm ! Ghê tởm ! Ghê tởm ! Ghê tởm !

Tôi tát bản thân một cái, qua lớp kính cửa sổ mờ mờ tôi vẫn thấy rõ dấu ngón tay của mình. Bình tĩnh hơn một chút, tôi xoay người đến tủ thuốc lấy một tuýp tan sưng chặm rãi bôi lên mặt.

Nếu để dấu tay thế này về nhà mẹ sẽ rất lo.

Tan học, đứng trước cổng trường chờ tài xế, bỗng nhiên tôi thấy một chiếc xe hiệu Audi màu bạc chậm chậm dừng trước mặt tôi. Kính xe hạ xuống, khuôn mặt điển trai của Tử Hoàng hiện ra.

Cậu ta mở cửa xe, bước ra ngoài làm một thế xin mời.

Tôi nặn ra nụ cười coi như tươi tắn lên xe, nhìn về phía đại học vẫn còn nửa giờ nữa mời tan.

Trong lòng hạ quyết tâm, tôi sẽ quên anh, sẽ không yêu anh nữa.

Cho dù.

Anh hai, em rất yêu anh !

Tả Nhật Thiên, em rất yêu anh !

5. Chương 5: Anh Hai, Anh Thôi Đi!

Tình yêu không có sự trung hòa, nó sẽ phá hủy, hoặc nó sẽ cứu rỗi.

Nó là sự sống, nếu nó không là cái chết.

Là vánh nôi và cũng là quan tài.

Là rung động trái tim ngân lên hai tiếng có – không cùng một lúc.

(Trích ‘Những người khốn khổ’ – Victor Hugo.)

Tôi rất thích câu nói này của Victor Hugo, bởi vì nó đúng, nó đúng đến tận tột.

Nó sẽ phá hủy, nó là cái chết, nó là quan tài, đối với tôi tình yêu luôn là về sau trong câu nói kia.

Tôi đã đọc nó ở quyển nào đấy và nhớ đến bây giờ, lúc ngồi trên xe với Tử Hoàng bỗng dưng nhớ ra. Tử Hoàng đưa tôi đến căn biệt thự cổ hóm đó, hôm nay quan sát kỹ thì phong cách của nó rất giống những lâu đài hoàng gia của Anh thế kỷ XVIII, đối với kiến trúc này, tôi có một sự yêu thích không quá nhiều cũng không quá ít. Thế là sau khi Tử Hoàng dặn dò người làm chuẩn bị bữa tối, cậu ta dẫn tôi đi tham quan một chút.

Căn biệt thự chỉ có hai tầng mà thôi, cũng không lớn như nhà tôi nhưng vườn thì rộng hơn ít nhất hai lần. Toàn bộ vườn đều trồng thủy tiên xanh, cả một không gian màu lam dịu dàng bao lấy tâm hồn tôi.

Có tổng cộng chín phòng, tầng một năm, tầng hai bốn. Nội thất đều dùng đồ cổ khiến tôi

không khỏi đỏ mặt, suy nghĩ về bác Tử Minh – ba Tử Hoàng cũng thay đổi không ít, theo hướng — đột tiến.

À không, là yêu nghệ thuật chứ.

Thế thôi, tôi cũng không biết tả thế nào về căn biệt thự này, dạo chán tôi với Tử Hoàng ra vườn hoa thủy tiên xanh ăn tối.

Lúc này tôi mới biết cậu ta cũng rất lãng mạn, ăn tối dưới nền cơ đấy.

“Niên Niên và Ngạo biết hai chúng ta ăn lễ thế này thế nào cũng làm ầm lên cho coi !” Tôi ngồi trên ghế cười nói.

“Là Niên Niên, Ngạo chẳng bao giờ nói quá năm câu một ngày đâu.” Tử Hoàng nâng ly Apple Brandy nhân Remy Martin – một loại rượu trái cây mà tôi rất thích. Không ngờ cậu ta vẫn còn nhớ sở thích của tôi, sáu năm trước tôi chỉ vô tình nói qua một lần.

Tôi cười cười, cũng nâng ly rồi uống một ngụm.

Chúng tôi cứ thế im lặng dùng bữa tối, không biết tại sao trong suốt quá trình đó tôi không thể nào nhìn thẳng vào mắt Tử Hoàng.

Bỗng nhiên, cậu ta lên tiếng, “Cậu... em thật sự muốn buông bỏ anh Thiên chứ ?”

Tôi cương cứng người, nghĩ đến anh hai, nụ cười của anh, tim tôi co rút một chút nhưng nghĩ đến cảnh tượng dưới sân sáng nay, tương lai và ba mẹ, tôi siết chặt con dao trong tay một lát rồi thả xuống bàn.

“Mi... em thật sự muốn.” Tôi nói, đổi cách xưng hô.

Mặt Tử Hoàng đỏ lên, trong mắt óng ánh niềm vui khó che giấu, cậu ta nắm lấy bàn tay tôi, hứa: “Em yên tâm, anh sẽ không làm em buồn đâu.”

Lần đầu tiên tôi thấy Tử Hoàng sến đến thế, nhất thời không biết làm sao, hồi thần lại thì thấy vẻ mặt cậu ta hơi buồn, tôi buồn cười, “Ừm, em tin mà.”

Tử Hoàng cười híp mắt, luống cuống đứng dậy ‘đi lấy thêm rượu’, tôi biết cậu ấy muốn tôi bớt lúng túng dù sao bạn bè cả mười năm rồi bỗng nhiên đối mặt với nhau với tư cách người yêu, không ngại mới lạ.

Tôi nhìn Tử Hoàng đi, bỗng dưng cậu ta hơi loạng choạng rồi đi bình thường lại ngay, tôi giật mình chạy theo cậu ấy. Tử lượng Tử Hoàng rất cao, chỉ uống vài ngụm rượu trái cây làm sao có thể say được ?

“Hoàng, anh sao vậy ?” Tôi đuổi kịp Tử Hoàng, nắm lấy cánh tay cậu, nhất thời trợn to mắt.

Nóng, nóng như than đang nung vậy !

Tôi tự trách bản thân, vừa nãy sao lại vô tâm đến thế, chạm vào cậu ấy mấy lần mà tâm hồn cứ đâu đâu, nóng thế này mà cũng không biết, chẳng lẽ tôi mắc bệnh phong ? Thôi đi, lo cho Tử Hoàng trước.

(Bệnh phong: Mình không giải thích nhiều vì rất dài dòng, ở đây nói tới đặc điểm tổn thương hệ thần kinh của bệnh phong – khiến người bệnh mất cảm giác khi sờ, đau, nóng hoặc lạnh.)

“Nóng đến thế này mà anh còn ra đây ? Anh không điên chứ ?” Tôi cúi gắt, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cậu ta, mắng.

Tử Hoàng cười cười, “Không sao, cảm chút thôi.”

“Chút đây à ? Vào trong nhanh lên, em gọi bác sĩ.”

“Không cần...”

“Im ngay !”

Bác sĩ khám xong thì Tử Hoàng cũng thiếp đi, tôi ngồi bên giường chườm khăn nóng cho cậu ấy mà lòng đau râm ran.

“Tử thiếu do nhiễm lạnh nên mới cảm, lại không uống thuốc ngồi ngoài trời ban đêm khá lâu nên mới sốt cao thế này, nhưng tiểu thư yên tâm, bệnh thế này qua đêm sẽ hết.”

Câu nói của bác sĩ cứ lẩn quẩn trong đầu, thì ra tối hôm đó khi tôi đập vỡ đồ chạy ra ngoài Tử

Hoàng đã đưa áo khoác cho tôi, giữa đêm không có chiếc taxi nào cậu ta cũng không chạy xe nên mặc quần tây áo sơ mi phong phanh bế tôi về đây. Qua hôm nay lại vì tôi ngồi ngoài vườn mấy tiếng khiến bệnh trở nặng.

Tôi nhìn Tử Hoàng, tay kẻ vuốt ve đôi má cậu ấy, trong lòng có gì đó trở nên mềm mại mà tôi không hiểu.

Rút điện thoại, bấm móng tay hôm nọ làm tôi nhú mi, tôi mở khóa ấn số gọi mẹ.

Qua hồi chuông thứ hai, mẹ bắt máy, “Tiểu Hy à, gần chín giờ rồi sao chưa về con, mẹ vừa định gọi con đây này.”

“Mẹ, Tử Hoàng vì con mà bệnh, con muốn ở lại chăm sóc anh ấy.”

“Sao cơ ? Không được, mẹ lo lắm.”

Tôi nũng nịu nói, “Mẹ làm ơn đi, con chưa bao giờ qua đêm ở nơi khác, hôm nay con thấy bản thân rất có lỗi, mẹ cho con chuộc lỗi đi.”

“Nhưng mà... nhà con trai...” Mẹ ngập ngừng, xem ra mẹ lung lay rồi.

“Không sao, mẹ cũng biết tính Tử Hoàng mà, đi mẹ...” Tôi ngân dài âm cuối.

“... Được rồi, sáng nhớ về sớm còn đi học nữa đó.” Mẹ thỏa thuận.

“Vâng ạ, cảm ơn mẹ.”

Tắt máy, bỏ điện thoại vào túi, tôi thận trọng chăm sóc cho Tử Hoàng.

Ngắm khuôn mặt ửng đỏ của Tử Hoàng, nhớ đến anh hai, tôi càng quyết tâm.

Ở biệt thự nhà họ Tả.

Tả Nhật Thiên từ trên lầu đi xuống, nãy giờ không thấy bóng Tả Nhật Hy, anh vào phòng cô cũng không thấy, nhìn đồng hồ – mười giờ đêm.

Nhú mi thật sâu, Tả Nhật Thiên ra phòng khách thấy ba và mẹ đều đang ngồi ở đó, ông Tả đang viết bản kế hoạch sắp tới cho công ty, mắt dán vào màn hình laptop nên không nhận ra

Tả Nhật Thiên đang đến.

Tả Nhật Thiên thấy ba chú tâm như vậy nên không làm phiền, ngồi xuống bên cạnh mẹ đang pha trà cho ba, anh hỏi, “Mẹ, tiểu Hy đâu ?”

Bà Tả pha xong tách trà, trả lời, “Nó ở nhà bạn qua đêm nay.”

Trong lòng Tả Nhật Thiên nổi lên bão tố, giọng nói bất giác cao hơn mấy phần, “Sao có thể ?

Mẹ sao lại để tiểu Hy qua đêm nhà người khác ?”

Bà Tả nhìn con, biết Tả Nhật Thiên lo cho Tả Nhật Hy, cũng không trách anh vô lễ, “Nó nói cậu ta vì nó mà bệnh, muốn chăm sóc cậu ta.”

“Cậu ta ? Là con trai ?”

“Tử Hoàng.” Mẹ anh nói xong, suy nghĩ một lát lại tiếp, “Con yên tâm, thằng bé đó rất tốt, đáng tin.”

“Cho dù như vậy đi nữa, sao tiểu Hy có thể ngủ ở nhà một tên con trai chứ !?” Anh gắt giọng.

Bà Tả không biết phải nói thế nào, ậm ừ nhìn Tả Nhật Thiên đứng lên đi ra cửa. Anh không xoay đầu hỏi, “Nhà cậu ta ở đâu ?”

“Mẹ không biết...” vừa nói đến đó bà Tả đã im lặng. Bởi vì, đứa con luôn ôn hòa của bà vừa gầm lên rồi như một người thần kinh không ổn định lao ra gara.

Biệt thự Tử gia.

Tôi đang gục gào bên mép giường Tử Hoàng, ‘My love’ vang lên làm tôi tỉnh dậy, màn hình hiện rõ chữ ‘anh hai’, tôi do dự nhưng vẫn ấn ‘nhận’.

Giọng nói không vui, à không, là tức giận của anh truyền đến, “Tiểu Hy, em đang ở đâu ?”

Tôi cố gắng giữ giọng nói lạnh nhạt, “Anh không cần biết.”

“Đủ rồi ! Nói ngay cho anh !”

Tôi cắn răng, bỗng nhiên tay còn lại truyền đến cảm giác ấm áp, Tử Hoàng ngủ mơ nắm lấy tay tôi.

“Anh không cần biết.” Tôi lặp lại.

“Nói !” Lần đầu anh hét lên như vậy, tôi sợ hãi bất giác siết tay Tử Hoàng.

“Anh hai, anh thôi đi !”

Tả Nhật Thiên, anh thôi đi !

6. Chương 6: Anh Hai, Em Sẽ Yêu Người Khác

Hết với anh sau đó tôi ngắt máy, tháo pin quảng các bộ phận điện thoại bị gỡ lên bàn đầu giường, gục xuống mền.

Tay tôi vẫn siết chặt tay Tử Hoàng, tôi cần hơi ấm, tôi cần hơi ấm để xoa dịu con tim. Hết lên với anh như vậy tôi biết anh nhất định rất buồn rất giận, nhưng so với anh tôi càng đau hơn.

Yêu lạnh thấm rất đau, yêu người mà vẫn biết là không thể càng tuyệt vọng gấp bội.

Tôi sẽ yêu Tử Hoàng, quên anh vì vậy anh đừng làm những hành động khiến tôi khó mà quên anh được, Tả Nhật Thiên, tôi xin anh !

Nửa giờ sau, vẫn đang gục đầu tôi nghe thấy tiếng can ngăn của quản gia và người làm, còn có tiếng người giận dữ - không sai, tiếng nói tôi không bao giờ có thể nhận nhầm, giọng anh hai.

“Ông à, ông không được vào đâu !”

“Im ngay ! Tiểu Hy em ra đây cho anh !”

Tôi hoảng sợ, không ngờ anh giận đến vậy, đứng dậy định ra ngoài nhưng không được, Tử Hoàng nắm tay tôi rất chặt.

“Tiểu Hy ! Tả Nhật Hy ! Anh cho em mười giây, không ra thì đừng trách anh! Một !” Anh gào lên, tôi càng gấp gấp, rút tay mãi nhưng vẫn không được.

“Hai !”

“Ông, xin ông ra ngoài !” Tiếng người làm vang lên, tôi có thể tưởng tượng ra cảnh họ đang ngăn cản anh, tôi biết, họ sẽ không ngăn được lâu. Bình thường anh rất ôn hòa trông cứ như ẻo lã thật ra sức của anh ấy dù cả Tử Hoàng lẫn Bạch Ngạo – hai người khá lực lưỡng cũng không sánh bằng.

“Ba !”

Tôi dùng hết sức rút tay ra, tay Tử Hoàng lại siết chặt hơn, chết tiệt, lúc này mà cậu ta lại giở chứng.

“Bốn !” Tiếng anh đếm đều đều truyền vào tai tôi. Tôi nổi cáu, “Rất ruộc anh có thật là đang ngủ không vậy !?”

Tử Hoàng không có phản ứng, họa chăng là tay cậu ta nắm tay tôi chặt hơn, mém chút đem tay tôi bóp nát.

“Năm !”

“Ông, ông làm ơn...”

“Sáu... ! Bảy... ! Tám... !”

“Chín !”

‘Rầm !’ cánh cửa điều khắc kiểu cổ bật tung ra, anh đứng trước cửa nhìn tôi.

Chính xác là nhìn bàn tay đang bị nắm của tôi.

“Anh...” Tôi không biết phải nói gì, trong lòng lúc này ngoài hoảng loạn và sợ hãi ra thì chẳng còn gì nữa. Theo bản năng, tôi muốn lấy tay mình lại nhưng vẫn không ăn thua, định mở miệng giải thích với anh nhưng... tại sao tôi phải giải thích, người nắm tay tôi là bạn trai tôi cơ mà ?

Anh mím môi yên lặng như không có việc gì.

Nhưng, mắt anh lúc này vô cùng đáng sợ, nhìn vào đó tôi bất giác hơi run. Tôi không thể tin anh lại còn có biểu cảm thế này, lần đầu được thấy quả thật hiệu quả ‘chấn động’ anh tạo cho tôi không nhỏ.

Chỉ là, lúc đó tôi không biết, quãng thời gian sau của mình luôn phải đối mặt với biểu cảm này của anh. Mặt trái của sự ôn hòa !

“Sao anh biết nơi này... ?” hỏi đến đó tôi dừng lại, cười tự giễu chính mình, “Phải rồi, danh bạ điện thoại của anh vẫn còn lưu số bác Tử Minh mà.”

Nhóm người làm đuổi tới nơi, khó xử nhìn tôi và anh, tôi nói với họ rằng mình không sao, bảo họ tiếp tục làm việc của mình đi.

Họ lui đi hết.

“Em muốn qua đêm ở đây ?” Hồi lâu sau, anh hỏi, giọng nói không có cảm xúc.

“Đúng.”

“Em về ngay cho anh !” Anh rít lên.

Tay tôi run run, chậm rãi nắm chặt thành quyền, cao giọng nói, “Anh hai ! Anh có quyền gì cấm em trong khi mẹ đã cho phép ? Đường như em ở bên người em yêu không có liên quan gì đến anh hết !”

Con người anh khê co rút.

Im lặng một lát, anh không nói nhiều bước lại tóm lấy cổ tay kéo tôi đi, bàn tay bị Tử Hoàng nắm khiến chúng tôi nhất thời lâm vào thế bế tắc.

“Bỏ tay cậu ra.” Anh hai ra lệnh.

Tử Hoàng vẫn nhắm mắt.

“Tôi biết cậu không ngủ, bỏ ra !”

Sau khi anh nói xong, quả thật Tử Hoàng từ từ ngồi dậy, qua đôi mắt tôi dám chắc cậu ta không hề ngủ, thế mà dám lừa tôi suốt mấy tiếng.

Được lắm, Tử Hoàng !

“Anh mới nên buông ra, ‘anh vợ’ à.” Tử Hoàng chậm rãi nói.

“Buông !” Anh hai nhíu mi, tôi không rõ anh nghĩ gì nhưng tôi vẫn muốn nghe lời anh, bản năng mất rồi, đành thở dài nói với Tử Hoàng, “Anh thả tay ra đi, không sao đâu.”

Trong phút chốc đó tôi thấy Tử Hoàng hiện lên biểu cảm đau khổ nhưng rất nhanh biến mất, nếu không đứng bên cạnh tôi sẽ cho đó là ảo giác.

Tử Hoàng buông tay tôi ra, im lặng nhìn chúng tôi rời đi.

Anh hai kéo tôi đến bên chiếc Lamborghini của mình, mở cửa ý bảo tôi ngồi vào. Tôi không chịu giằng tay ra.

Anh đứng yên nhìn tôi.

“Anh đừng như thế được không !” Tôi không kìm chế nữa hét lên.

“Lên xe !” Anh vẫn lạnh nhạt.

Tôi quay đầu bỏ chạy, bên tai truyền đến tiếng bước chân của anh, chưa đến năm giây tay tôi lại bị anh tóm gọn. Tôi phẫn nộ trừng mắt nhìn anh, “Anh có thôi đi ngay không !? Anh có nghĩ đến cảm giác của em không ?!”

“Anh không biết điều gì khác ngoài việc đưa em gái của anh muốn qua đêm không về nhà !”

“Em mười bảy tuổi rồi, hai tháng nữa em sẽ mười tám đó anh !” tôi đẩy anh nhưng không được,

“Hơn nữa, chuyện này chẳng lớn lao gì cả, anh nổi giận vì cái gì vậy ?”

Tôi cảm giác anh khựng người một lát.

Nhân cơ hội đó, tôi rút tay xoay người chạy về phía trước, hiện tại tôi cũng không biết vì cái gì mình lại bỏ chạy nhưng tôi cần yên tĩnh, tôi cần ở một mình ! Anh đuổi theo phía sau, tôi lấy hết sức chạy, có thể nói là tốc độ nhanh nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Màn rượt bắt của chúng tôi đi qua hai con lộ và một khu phố, rốt cuộc tôi không chạy nổi nữa. Quay người lại, anh đứng cách tôi khoảng mười mét, gió thổi khiến tôi bắt giác ôm lấy tay

mình.

“Em thôi ước bướng đi, về nhà rồi tính, nửa đêm ngoài trời rất lạnh.” Anh tiến đến phía trước nói.

Tôi lui về phía sau một bước, lắc đầu liên tục, “Không, không, anh không biết gì cả !”

“Sao... ?” Anh nhíu mày, “Thôi nào, anh xin lỗi, về với anh được không, tiểu Hy ngoan.”

Tôi vẫn lắc đầu, vô thức lặp đi lặp lại, “Không, anh không biết, anh chẳng biết gì cả !”

Anh hai khôi phục lại bộ dáng dịu dàng, chậm chậm đi lại gần tôi. Tôi không còn lui nữa, miệng vẫn nói, “Anh không biết... không biết.” Tôi cảm thấy lúc này mình điên thật rồi.

Anh hai bắt được tôi, ôm tôi vào lòng, vuốt ve nhẹ nhàng đầu tôi, khẽ nói, “Anh không biết gì nào ? Về thôi.”

Trong khoảnh khắc đó, đầu óc tôi trống rỗng, nước mắt thi nhau chảy xuống, tôi đẩy mạnh anh ra, bất ngờ nên anh loạn choạng lui về sau hai bước, ngẩng đầu nhìn tôi.

“Anh không biết ! Em yêu anh ! Anh không hề biết em yêu anh !” Tôi nhắm mắt gào lên.

Anh hai cũng sờ.

Gió như ngừng thổi.

“Đúng vậy, em gái yêu anh trai ruột của mình, thật biến thái đúng không ! Anh không nghe lầm đâu !” Tôi nở nụ cười nói.

Anh vẫn không phản ứng.

“Nhưng, anh yên tâm đi em sẽ không thể nữa, vì vậy anh đừng quan tâm đến em nữa được không ?” Tôi nhàn nhạt nói.

“Anh hai, em sẽ yêu người khác.”

Tả Nhật Thiên, em sẽ yêu người khác.

7. Chương 7: Tiểu Hy, Anh Xin Lỗi!

Tôi và anh đứng đó như tượng gỗ không biết bao lâu, gió lạnh vô tình thổi qua không biết bao nhiêu lần.

“Thiên... ? Nhật Hy nữa ? Là hai người sao ? Sao lại đứng đây ?” Bên tai vang lên tiếng nói, tôi dời tầm mắt nhìn về hướng đó.

Ngọc Liên.

Bỗng chốc tôi rất muốn cười thật to, ‘Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ’ câu nói này quả không sai. Anh hai à, anh quả thật rất có duyên với cô ta, xuất hiện rất đúng lúc. Tôi đã định nói thế nhưng thôi, rõ ràng Ngọc Liên không hề có tội gì cả, nên, cô ta không có lý do gì phải chịu sự xúc phạm của tôi. Thế là tôi xoay người đi.

Tôi đi không nhanh không chậm, cứ từ từ mà bước. Về mặt Ngọc Liên lo lắng hết nhìn anh hai lại nhìn tôi, rồi cuộc chạy theo tôi, “Nhật Hy, em không sao chứ ?” Cô ta thấy vệt nước mắt trên má tôi liền hoảng sợ hỏi.

Tôi cười cười dừng lại, “Không sao đâu, chị lo cho anh hai đi.” Nói xong lập tức đi tiếp.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng Ngọc Liên hỏi gì đó với anh hai nhưng anh không trả lời.

Tôi cũng chẳng muốn để tâm nữa.

Sáng sớm về tới nhà, vì lúc tối gấp quá không mang theo túi xách, điện thoại thì bị tháo pin để ở phòng Tử Hoàng, căn bản tôi không thể về nhà vì không có chìa khóa. Thật ra tôi biết mẹ sẽ chờ cửa tôi suốt đêm, bởi vì mẹ rất rõ ngoài những lúc đùa giỡn tôi luôn nghe lời anh hai, tối qua anh hai về nhà một mình không có tôi chắc chắn mẹ biết đã xảy ra chuyện.

Nhưng tôi không muốn về, không muốn đối mặt với anh.

Lang thang cả tối, mệt thì vào BLOOD uống nước, cũng may nơi đó quen thân với tôi nếu không một kẻ không có tiền trong túi thì chắc chỉ có cách ngồi một góc nào đó nghỉ mệt thôi.

Quả nhiên cổng không hề khóa, tôi đi vào, đến phòng ăn thì thấy mẹ.

Mẹ bật dậy lao đến bên tôi, ôm tôi khóc, “Dạo gần đây xảy ra chuyện gì vậy ? Nói ẹ biết được không con ?”

Tôi không trả lời chỉ khóc thật lớn trong lòng mẹ.

Khóc xong, tôi ngủ thiếp đi.

Thức dậy tôi thấy mình đang nằm trong phòng mình, quần áo đã được thay, cửa mở, mẹ bê một chén cháo tôm đến trước mặt tôi, để lên bàn chỗ bộ ghế sofa cạnh cửa sổ sát đất.

“Con thức rồi thì mau rửa mặt đi rồi ăn cháo.”

Tôi ngoan ngoãn ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh, lát sau ra ngoài ngồi xuống ghế sofa. Cầm muỗng từng ngụm từng ngụm chậm rãi ăn hết cháo. Mẹ đợi tôi ăn xong thì đưa một cốc nước trái cây, “Uống đi, mẹ gọi đến trường xin nghỉ học cho con rồi, không phải lo.”

Tôi cười, mẹ đúng là người yêu tôi nhất, tôi thương mẹ thật nhiều.

“Con có định nói gì với mẹ không, anh con tối qua về rất khuya cũng chẳng nói năng gì cả.”

Tôi lắc đầu, trong lòng thầm xin lỗi mẹ.

Mẹ nhìn tôi một lát, thở dài rồi dọn dẹp ly chén đi ra ngoài phòng.

Suốt hôm đó tôi cứ ở lì trong phòng, chẳng làm gì cả mà chỉ nằm thôi.

Hôm sau, tôi vẫn như bình thường ăn sáng rồi ra ngoài đi học, tôi và anh hai thậm chí không hề nhìn nhau. Tôi biết anh khó mà chấp nhận được sự thật như vậy, sự thật em gái mình loạn luân !

Hướng chi, tôi đã bảo anh đừng quan tâm tôi nữa, được thế này dù lòng đau nhưng như thế qua một thời gian hẳn tôi sẽ là một người bình thường, không còn là tội đồ nữa.

Ngoài cổng xuất hiện bóng dáng một chiếc xe bạc, tôi thấy rất quen, đến khi nhìn rõ huy hiệu bốn vòng tròn của nó thì hoàn toàn biết nó là của ai rồi.

Audi Q5 – chiếc xe quen thuộc của Tử Hoàng.

Đi lại gần xe tôi vẫn chưa thấy Tử Hoàng mở cửa, cảm thấy kỳ quái bèn đến cửa sổ nhìn vào, cũng rất may cậu ta không đóng kín hoàn toàn. Kết quả, Tử Hoàng đang gáy o o bên trong xe, đầu nghiêng dựa qua một bên trông rất đáng yêu. Tôi kim lòng không đậu cười ra tiếng.

Tử Hoàng giật mình, ngơ ngác nhìn tôi một lát cuối cùng cũng tỉnh, mở cửa cho tôi vào.

“Anh đợi đây từ bao giờ ?”

“Hai tiếng trước.” Hai tiếng trước, thế tức là năm giờ sáng, đúng là rảnh hết sức.

“Anh có sao không thế ? Năm giờ lại đây anh định hóng gió bắc ngắm bình minh à ?”

“Đúng vậy đó.” Tử Hoàng cười, xe bắt đầu chậm chậm lạng bánh. Lúc đó, tôi trông thấy anh hai nhìn về hướng này, vẻ mặt không biểu hiện gì.

Tôi cắn môi nhìn sang Tử Hoàng, “Anh không phải đi học sao ? Sao lại ở mãi thành phố này vậy ?” Chuyện tối hôm kia dường như không hề xảy ra, tôi không nói Tử Hoàng cũng không nhắc.

“Em muốn anh đi à ?” Tử Hoàng nghiêng đầu cười tươi chỉ là ánh mắt có vài tia bi thương khó giấu.

Tôi im lặng.

“Trường anh thi rồi, được nghỉ một tuần. Em hẳn cũng sắp thi đúng không ?” Bỗng nhiên Tử Hoàng mở miệng nói, phá tan bầu không khí có chút ngưng ngùn này.

Tôi gật đầu. Vô tình nhìn sang kính chiếu hậu, bóng xe anh hai rõ ràng in trên đó.

Nhắm tịt mắt, tôi không nói gì nữa.

Đến cổng trường, tôi xuống xe, vừa định đi vào trường thì trên má truyền đến cảm giác mềm mềm ấm áp, tôi giật mình xoay đầu nhìn. Tử Hoàng ngồi trong xe nửa người nghiêng ra ngoài, hai ngón tay đặt trên môi cười ma mãnh.

Tôi xấu hổ gơ chân đạp cậu ta một cái, Tử Hoàng huyết sáo mấy tiếng lập tức nổ máy chạy đi,

tôi nhìn theo mà lòng tức anh ách.

Cậu ta thế mà dám chiếm tiện nghi của tôi.

Phải rồi, tôi quên bảo cậu ta trả túi xách và điện thoại nữa.

Bước chậm rãi vào trường, tôi thấy bên trường đại học anh cũng vừa xuống xe, tôi ép bản thân đừng chú ý đến anh nữa, cứng rắn dời tầm mắt khỏi anh, tôi chạy nhanh đi.

Cuộc sống cứ như vậy tiếp diễn, đến nay đã hơn hai tháng. Tôi qua tuổi mười tám, mọi thứ đều rất bình yên. Tử Hoàng ngày nào cũng đến đón tôi đi học, mọi chuyện luôn chiều theo ý tôi khiến tôi rất cảm động, nơi nào đó trong tim tôi chậm rãi nảy sinh tình yêu với cậu ta.

Chỉ là, so với tình yêu tôi dành cho anh hai, nó quá nhỏ bé.

Quãng thời gian này tôi và anh vẫn không hề nói với nhau câu nào, mẹ và ba rõ ràng rất lo, cứ hỏi mãi nhưng đương nhiên, không ai trong chúng tôi cho họ câu trả lời.

Hai ngày sau sinh nhật của tôi, bánh răng số mệnh bắt đầu chuyển động nấc đầu tiên.

Chiều tà, xuống xe Tử Hoàng tôi vào nhà đi thẳng lên lầu. Muốn đến phòng tôi buộc phải đi qua phòng của anh hai, tôi lấy vẻ mặt bình tĩnh đi qua như bao ngày. Vừa qua khỏi cửa phòng anh, tôi buộc phải trở lại.

Cửa không hề khóa, tôi khẽ đẩy một chút, cảnh tượng này khá giống ngày hôm đó. Nhưng cấp độ cao hơn.

Qua kẻ hở, hai bóng người nằm trên giường làm việc mà ai cũng biết khi trai đơn gái chiếc trong phòng. Tiếng rên rỉ khe khẽ và tiếng dờ dắc vang lên. Tâm thần tôi tràn ngập một màu đỏ.

Tôi khụy người quỳ xuống nền gạch, kìm nén cảm giác ghê tởm buồn nôn do không khí hoan ái tác động, đèn nén cảm giác ghen tị muốn giết người, giết chết Ngọc Liên ! Tôi nắm thật chặt chiếc móc khóa điện thoại Tử Hoàng mới tặng, cố suy nghĩ về cậu ấy.

Khuôn mặt, nụ cười, ánh mắt, sự dịu dàng của Tử Hoàng... đứng dậy, tôi dựa tường đi về phòng.

Buổi tối, không tài nào ngủ được tôi cứ lẩn qua lẩn lại, nhắm mắt trằm trằm ép bản thân quên cảnh tượng lúc chiều. Bất chợt, ‘cạch’ tiếng cửa mở vang vào tai, tôi cứ nghĩ là mẹ lo lắng vào sửa chăn ình, chuyện này cũng rất bình thường nên tôi không phản ứng, nhắm mắt nằm yên.

Chỉ là, sau khi người đó ngồi xuống bên mép giường, đệm bị lún sâu hơn rất nhiều, không phải mẹ !

Tôi xoay người mở mắt định ngồi dậy nhưng vừa dùng sức thì thân thể bị đẩy trở lại. Chưa kịp phản ứng, đôi tay người đó đã đặt lên cổ, dùng sức — siết !

Hai lá phổi dần mất hết không khí, cảm giác tắt nghẽn truyền đến, tôi giãy dụa điên cuồng nhưng không đẩy đôi tay đó ra được. Tôi cố gắng dùng cặp mắt không tốt của mình nhìn người trước mắt, là anh hai.

“Anh... anh hai...” Khó nhọc nói ngắt quãng, nước mắt tôi chảy ra.

Anh hai không trả lời, tay siết chặt hơn, lúc tưởng mình đã chết thì anh bỗng buông tay ra, tay phải bắt lấy hai cổ tay tôi kéo lên đầu, tay còn lại cởi áo tôi ra.

“Anh hai ! Anh làm gì vậy !? Anh...” Tất cả lời còn lại đều bị chặn trong miệng, anh đưa lưỡi mút

chiếc lưỡi đang lẩn trốn của tôi, hôn mãnh liệt. Dần hôn xuống cổ, xương quai xanh.

“An... anh ! Mẹ !... Ba... mẹ ơ...” Nước mắt chảy thật nhiều, tôi có thể cho anh hai cơ thể mình nhưng không phải theo cách này, càng không phải lúc này, cảnh tượng buổi chiều tôi vẫn chưa quên !

Hét lên vài tiếng anh lại hôn lên môi tôi, lần này không phải là mãnh liệt nữa mà giống trừng phạt hơn. Miệng chảy ra dòng máu tươi, lưỡi và môi đều bị anh cắn rách. Tôi hoảng sợ tột độ, giãy dụa không kết quả đành buông xuôi, mặc anh muốn làm gì thì làm !

Tay trái anh nắm lấy một bên ngực tôi xoa nắn liên hồi, đột nhiên anh thả tôi ra, hai tay ôm lấy đầu mình, miệng lẩm nhẩm gì đó mà tôi nghe không rõ. Duy một câu tôi nghe rất rõ, nói xong anh liền xuống giường ra ngoài.

...

“Tiểu Hy, anh xin lỗi.”

8. Chương 8: Tiểu Hy, Anh Yêu Em!

Ba ngày sau, tôi tiếp nhận một tin tức động trời.

Anh hai xin ba đi du học và đã được đồng ý.

Sân bay vẫn như lần đầu tiên tôi đến lúc năm tuổi, khi đó là đi đón ông nội từ Anh về. Bây giờ, là tiễn anh hai sang Luân Đôn – Anh học.

Ngày đó mưa rơi lất phất, không khí ẩm ướt mát lạnh, tôi quần mình trong chiếc áo lạnh dày cộp và khăn choàng cổ im lặng không nói gì.

Đứng một bên nhìn ba dặn dò anh hai, tim tôi cứ âm ỉ kêu như chảy máu. Sau tối ba ngày trước, anh luôn cố gắng tránh né tôi, ba ngày qua tôi gặp anh chưa được bốn lần dù sống

cùng một nhà, phòng cách vách.

Tôi sẽ rất nhớ anh, rất nhớ nhưng quyết định của anh tôi cũng hiểu phần nào. Anh muốn mình và tôi bình tâm lại, tất cả chuyện quá khứ dù đã xảy ra cái gì thì sau khi anh sang Luân Đôn đều sẽ chấm dứt.

Anh đứng cách tôi chưa đến ba mét, cười cười ôm lấy mẹ và ba, sau đó anh bỗng nhiên chủ động gọi tôi sau hơn hai tháng nay, “Tiểu Hy, lại đây.”

Tôi trấn an bản thân, chuyện anh đã làm với tôi vẫn còn ám ảnh đến bây giờ. Lúc này, tuy rất muốn nhào vào lòng anh nhưng thân thể tôi vẫn đi lại phía anh một cách rất chậm chạp. Và, cho dù chậm thế nào thì cũng sẽ đến đích, vừa bước đến trước mặt anh anh đã giang tay ôm tôi vào lòng.

Rất chặt.

Tôi ngừng thở, ép mình làm như không có chuyện gì cả. Vui buồn hỗn độn trong lòng lúc này tuyệt không được để lộ ra. Bên tai nghe tiếng nói khẽ của anh, rất trầm và buồn.

“Tiểu Hy, anh xin lỗi.” Vòng tay anh siết chặt hơn.

Tôi cười gượng hai tiếng, “Không có gì đâu mà.”

“Anh xin lỗi.” Anh dường như không nghe tôi nói, lặp lại lời xin lỗi.

“Em bảo không sao mà.” Tôi lắc đầu cười thật tươi, mong anh đừng để tâm nữa.

Anh bỗng nhiên nới khoảng cách ra một chút, tay giữ đầu tôi khiến tôi phải nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt anh hai... tôi không biết gọi thế nào, sâu xa, thâm trầm, và có một chút gì đó tôi không thể nào đoán được.

Khóe môi nở ra một độ cong vừa phải, anh nói, “Anh xin lỗi, nhưng không phải vì tối ba ngày trước.”

Nói xong đặt một nụ hôn lên trán tôi rồi chào ba mẹ, kéo vali đi.

Tôi chết trân ở đó.

Không phải vì việc ấy ? Thế vì việc gì ?

Lục tung ký ức trong đầu tôi cũng không hề tìm thấy ký ức nào cho thấy anh từng có lỗi với tôi.

Nghĩ mãi cũng chẳng ra, một lát sau tôi quên bèn nó đi.

Đứng ở ban công cuối hành lang, gió thổi nhẹ nhẹ, tôi nhìn bầu trời xa xăm trên kia.

Hôm nay là ngày thứ bảy anh sang Luân Đôn.

Bảy ngày này tôi luôn nghĩ đến anh, dù cho Tử Hoàng đối xử tốt với tôi thế nào tôi vẫn không thể ngừng nhớ anh. Hằng ngày chỉ việc học, đi chơi với Tử Hoàng, ngắm bầu trời đến gần người. Thì ra, cuộc sống của tôi khi thiếu vắng anh nhàm chán đến vậy.

Hôm nay là ngày thứ ba mươi hai anh sang Luân Đôn.

Tôi vẫn làm những việc hằng ngày vẫn làm. Tâm trí tôi bớt đi một tia suy nghĩ về anh.

Hôm nay là ngày thứ năm mươi bảy anh sang Luân Đôn.

Tôi nhớ Tử Hoàng nhiều hơn một ít. Cuộc sống dần có sắc màu như khi có anh hai.

Hôm nay là ngày thứ một trăm mười chín anh sang Luân Đôn.

Tôi nghe nói Ngọc Liên cũng sang bên đó học với anh hai, tâm tình vốn an tĩnh của tôi bỗng nổi bão, tôi ghen tị với cô ta. Một tháng sau đó tôi lại suy nghĩ về anh.

Hôm nay là ngày thứ ba trăm tám mươi tám anh sang Luân Đôn.

Tôi ngày càng yêu Tử Hoàng hơn. Nhưng vẫn chưa bằng một phần tư tình yêu của tôi cho anh hai.

Hôm nay là ngày thứ bảy trăm bảy mươi ba anh sang Luân Đôn.

Địa vị Tử Hoàng trong lòng tôi gần bằng một nửa của anh.

Hôm nay là ngày thứ một nghìn không trăm mười một anh sang Luân Đôn.

Ba bảo anh hai sắp về. Tôi cười nhạt, trong lòng ngoại trừ niềm vui khi người thân đi xa về, không còn cảm giác gì nữa.

Một ngày nọ, Tử Hoàng đưa tôi về đến cổng nhà, tôi vui vẻ vào trong, hôm nay Tử Hoàng nói sẽ chính thức ra mắt ba mẹ, xin được đính hôn với tôi. Bước lên bậc thang trắng đầu tiên, tự nhiên tôi cảm thấy không khí hôm nay thế nào ấy, im ắng – không, ngày nào nhà chẳng im ắng, là loại cảm giác gì đấy rất khó nói.

Tôi lên tới cửa phòng, vừa chạm vào núm cửa nó đã xoay rồi ‘cạch’ một tiếng mở ra.

Khuôn mặt anh hai hiện ra trước mặt tôi.

Đôi mắt hữu thần sắc xảo, chiếc mũi cao, đôi môi mỏng cong cong rực rỡ như thần mặt trời

Apollo. Anh cao hơn không ít, tôi chỉ đứng tới vai anh.

“Tiểu Hy, anh về rồi.” Anh cười thật tươi ôm lấy tôi trong khi tôi vẫn còn ngạc nhiên.

Thấy tôi hồi lâu chưa trả lời, anh thả tay ra nhìn tôi, tôi nở nụ cười từ đáy lòng nhiệt tình vòng cổ hôn nhẹ má anh một cái, “Mừng anh hai trở về.”

Thì ra, chớp mắt đã ba năm rồi.

Tôi phát hiện mình vẫn còn yêu anh, nhưng, nó không còn mãnh liệt như năm xưa nữa.

Tối nay mẹ làm rất nhiều thức ăn, còn đặt một chiếc bánh kem rất lớn để chúc mừng anh hai.

Nghe nói anh ấy đã lấy một bằng thạc sĩ, hai bằng tiến sĩ ngành gì đó mà tôi không rõ lắm. Nhưng trong ba năm có thể đạt được thành tích như vậy, tôi không khỏi tự hào về anh, anh hai của tôi mà.

Ba mẹ, tôi và anh cùng mang nụ cười trên môi, nâng ly chúc mừng. Tôi đang ngồi uống ly Apple Brandy mà mẹ vừa rót, điện thoại trong túi vang lên, giai điệu ‘My love’ quen thuộc không hề thay đổi.

“Tử Hoàng.” Tôi cười khúc khích bắt máy.

“Cặp nhẫn anh đặt bên Italy có rồi, anh đang trên đường sang nhà em.” Tử Hoàng vừa ngâm nga vừa nói.

“Vậy sao ? Anh hai em hôm nay mới về, vừa hay đủ mọi người trong nhà hết. Anh nhanh lên.”

Tôi vừa nói vừa uống rượu, mắt bất giác liếc về hướng anh, thấy anh không có biểu hiện gì lạ tôi bỗng cảm thấy có gì đó nhói nhói trong tim.

“... Ừm, mười phút, cho anh mười phút.” Tử Hoàng im lặng một lúc mới nói.

“Anh cẩn thận.” Ngắt cuộc gọi, mẹ đưa một đĩa thịt nướng cho tôi, cười hỏi, “Tử Hoàng sao ?

Nó sắp đến à ?”

Tôi ngại ngần đáp, “Vâng... à... ừm, hôm nay anh ấy đến để...” chưa nói hết ba đã tiếp lời, “câu hôn đúng không ? Hai con chậm chạp quá, ba năm rồi mới đến bước này.”

Tôi đỏ mặt.

Anh hai bỗng nhiên lên tiếng, “Em muốn kết hôn với cậu ta à ?”

Biểu cảm của tôi khi nghe anh hỏi nhất thời cứng cứng nhưng rất nhanh tôi lấy lại vẻ bình tĩnh, cười nhẹ, “Vâng.”

Tôi thấy anh không phản đối, có chút thất vọng... khoan ! Tại sao lại thất vọng ? Anh ấy là anh mình, Tử Hoàng là người yêu. Vai vế đã được phân rõ từ hơn một năm nay rồi cơ mà.

Tôi thầm mắng mình một tiếng.

Anh đột ngột kéo tôi ra vườn. Tôi còn chưa hiểu gì bản thân đã bị ép vào tường, nhìn thân hình anh bao lấy mình, tôi hết cười nổi.

“Anh hai, có ý gì ?” Tôi nhìn anh.

Anh hai lắc đầu, kề sát môi vào tai tôi, từng chữ từng chữ phun ra.

“Tiểu Hy, anh yêu em.”

9. Chương 9

Tả Nhật Hy ngày càng tàn nhẫn đến biến thái.

“Anh điên rồi ! Điên rồi !” Tôi gào lên trong nước mắt. Giấy dựa khỏi móng xiềng xích trên cổ tay và cổ chân đến mức chảy máu, đau rát khiến tôi muốn ngắt nhưng vẫn tỉnh táo đến chết tiệt.

Anh thông thả kim chế hai tay tôi, ép lên giường, khuôn mặt như thần Apollo không có một chút đau thương, “Anh điên thì sao, chỉ cần mẹ chết thì không ai có thể ngăn cản chúng ta đến với nhau !”

Tôi sững sờ khi nghe anh nói, quên cả phản kháng, khó tin nhìn anh hôn lên ngực mình, “Anh giết ba, chị Ngọc Liên thì vào tù, nay mẹ như vậy anh cũng không quan tâm ! Anh không còn là con người nữa ! Cầm thú ! Tả Nhật Thiên, tôi ghê tởm anh !”

...

Chương 9: Tiểu Hy, em thoát được sao ?

Tôi không rõ trong lòng mình hiện giờ đang nghĩ gì nữa, mọi thứ sau khi nghe câu nói của anh trở nên rối như tơ vò. Hiện giờ tôi chỉ biết một điều, đó là, bản thân cảm thấy hạnh phúc vì năm chữ anh vừa nói.

Tôi cắn chặt môi đến khi cảm thấy vị mặn mới thôi, cố làm mặt lạnh nói, “Đùa kiểu này không vui đâu anh hai.”

Vành tai bỗng nhiên bị kích thích, miệng anh ngậm lấy tai tôi, nhếch môi cười khê, “Em thấy anh đang đùa sao ? Anh yêu em, em cũng yêu anh mà, đúng không ?”

Tôi nghiêng rặng, hai tay giơ lên định đẩy anh ra nhưng vừa chạm vào lớp áo sơ mi trắng của anh tay đã bị bắt lại, môi anh rời khỏi tai tôi, ra lệnh, “Chia tay với cậu ta đi.”

Tôi nghe mà lòng khiếp sợ, từ bao giờ anh trở nên thế này ?

“Lát nữa anh ấy sẽ đến cầu hôn em. Lúc này anh không nghe thấy à.” Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào con người hắc sắc thâm trầm kia, mặc kệ trái tim đang run rẩy, lạnh nhạt nói.

“Anh không nghe thấy.” Anh hai vừa hơi buông lỏng tay ra, tôi lập tức đẩy anh bỏ chạy vào nhà, chỉ cần có ba mẹ anh hai chắc chắn không dám làm gì quá phận. Hơn nữa, tôi cần bình tĩnh đã. Sau lưng truyền đến tiếng cười kèm theo câu nói, rất nhẹ, tôi suýt nữa tưởng mình nghe nhầm.

“Tiểu Hy, anh biết em vẫn yêu anh. Còn nhớ ba năm trước anh xin lỗi em ba lần không ? Một lần cho cái đêm ba ngày trước khi anh đi, một lần là dùng cho lần này...”

Tôi chạy một mạch về phòng ăn, thấy ba mẹ khó hiểu nhìn mình, tôi chỉ đành cười xòa kéo ghế sang ngồi giữa ba và mẹ. Ra về bình thường tiếp tục dùng bữa.

Một lát sau, anh không có biểu tình gì trở lại, ngồi vào ghế.

Tay tôi khẽ run.

Chưa nhai hết mẩu thịt nướng mẹ mới cắt cho, tiếng bước chân trầm ồm đã vang lên ngoài cửa. Tử Hoàng mang nụ cười trên môi chậm rãi đi vào, năm trước tôi đã đưa cậu ấy khóa cổng, dù sao quan hệ chúng tôi đã được xác định tôi không muốn lần nào cậu ghé qua cũng phải gọi điện hay nhấn chuông kêu cửa.

Tử Hoàng hôm nay mặc áo sơ mi xanh dương nhạt, mái tóc cắt gọn gàng nhưng không quá ngắn, mũi ắt phượng, tốt ! Người yêu của tôi phải thế này chứ. Bất giác sống lưng hơi run, tôi rụt rè đưa mắt nhìn anh hai phía đối diện, tâm không khống chế được hơi nhói một chút.

“Bác trai, bác gái khỏe.” Tử Hoàng nâng hai hộp gấm gì đó lên bàn, tôi tò mò đưa tay mở ra, vừa he hé thấy được bên trong ba ‘hũ’ một tiếng làm tôi giật mình.

Là nhân sâm ! Hơn nữa nhìn sơ qua dù không phải người trong nghề cũng biết là cực phẩm khó tìm nha ! Tôi từng thấy bộ sưu tập mấy thứ linh tinh của bác Tử Minh, trong đó có ba củ nhân sâm đạt phẩm cấp thế này, còn nghe bác ấy nói trên thế giới hiện giờ chỉ có bốn củ, ông may mắn có được tận ba. Nói xong bác Tử Minh còn cười kiêu ngạo, tôi lắc đầu thở dài.

Xem ra, có ít nhất một củ ở đây là ‘đồ quý như mạng’ của bác Tử Minh, Tử Hoàng, cậu dám chơi thật, vì lấy lòng ba mẹ tương lai mà dám đắc tội với lão nhân gia nhà mình.

Nghĩ đến đây, mặt tôi bất giác đỏ ửng. Cái gì mà ‘ba mẹ vợ’ chứ, đáng chết mà !

Ba mẹ cười rất tươi, cũng không nhận quà, ba đứng lên vỗ vỗ vai Tử Hoàng, “Tử Hoàng, thằng nhóc này, đến cà...” tôi nhéo ba một cái, ba ‘đau’ một tiếng chỉnh lại lời nói, “đến chơi mà quà cáp gì chứ !”

Mẹ gật đầu.

“Hôm nào bảo với Tử Minh đến đây tán gẫu với bác, cũng lâu rồi không gặp chú ấy hướng chỉ chúng ta sắp thành thông g...” Tôi lại nhéo ba cái nữa.

Ba im bật.

Tử Hoàng nhin cười thừa vâng rồi xoay sang chào anh hai, “Anh Thiên, ba năm không gặp.”

“Cậu khỏe.” Anh hai đứng lên bắt tay với Tử Hoàng, cười dịu dàng.

Phút chốc, anh như trở lại là người anh trai ôn hòa ngày trước của tôi, không phải người có đôi mắt thâm trầm như bây giờ. Tôi ngây người.

Dưới ánh nhìn của tôi, không khí nhất thời hơi xấu hổ, ba ho khan một tiếng, “Tiểu Hy xưa giờ rất thích bằm anh hai nó, cháu thông cảm. Tử Hoàng, ăn cơm thôi.”

Anh hai đưa mắt nhìn tôi.

Tôi bối rối, rõ ràng mình yêu Tử Hoàng cơ mà. Anh hai chỉ là một phút nông nổi. Đúng thế, cho dù bây giờ có cảm giác thì chỉ là nông nổi thôi, nông nổi, nông nổi... Tôi tự thôi miên chính mình.

Mẹ ‘ngồi đi cháu’ một tiếng rồi vào phòng bếp lấy thêm bộ bát đĩa.

Tử Hoàng lễ phép nhắc cái ghế cạnh mẹ ngồi, tôi ngay lập tức nhảy qua ngồi ghế của mẹ.

Dưới bàn, tay tôi và Tử Hoàng nắm chặt nhau.

Tôi dùng sức siết chặt, lấy hết tự nhiên nhìn thẳng vào đôi mắt bỗng trở nên hơi hằn đỏ của anh hai.

Dùng bữa xong, Tử Hoàng trực tiếp vào chuyện chính xin được nói chuyện riêng với ba mẹ. Ba người lục đục lên phòng làm việc của ba. Tôi nhìn ba người họ biến mất sau ngã rẽ hành lang trên lầu, cảm thấy mình không nên đứng đây nữa.

Lập tức, hướng phòng mình mà đi.

Vào phòng, vừa đóng cửa lại chưa kịp xoay người tôi bị ai đó ôm lấy.

Tôi hoảng sợ định hét lên môi đã bị ngăn chặn. Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt, con người tôi co rút hiện lên sự kinh hoàng, giãy dụa muốn thoát ra, môi nhất quyết mím chặt không cho chiếc lưỡi nóng ướt kia vào khoang miệng mình.

Đôi mi anh hai dần dần hằn sâu xuống, vài lần thâm nhập không thành công cũng không cố nữa rời khỏi môi tôi, tôi liền la lên.

Nhưng dường như anh chỉ đợi có vậy, trong giây phút tôi há miệng anh đã bắt được môi tôi, mút mạnh vào lưỡi tôi, tôi đau đớn khê rên.

Nụ hôn đó rất dài, tôi không biết bao lâu chỉ biết lưỡi mình bị anh cắn mút đến tê cứng, hai vành môi sưng đỏ lên và sắp ngạt thở đến nơi. Một lát sau anh rút cuộc rời khỏi miệng tôi, hướng xuống dưới !

Giãy dụa không được tôi đành phải thực hiện lại hạ sách gọi người vừa không thành công, nhưng miệng lại dễ dàng bị anh dùng tay che đi, tôi chỉ có thể phát ra vài tiếng ‘ưm’ ‘a’ nhỏ xíu.

Anh hôn xuống xương quai xanh, neho mắt nhìn chiếc áo sơ mi kẻ sọc nhạt màu của tôi, ánh mắt đó viết rất rõ, quần áo của tôi đang khiến anh khó chịu. Tôi đập, đánh, đá chuyện gì làm được điều làm nhưng dường như nó chỉ mang lại kết quả đó là cơn giận dữ của anh càng mãnh liệt.

Không nói hai lời, anh hai trực tiếp bế bổng tôi lên quăng xuống đệm giường, nghe có vẻ bạo lực nhưng chính xác là như vậy. Tôi dùng sức bật người ngồi dậy lại bị anh đẩy ngược xuống, đầu trúng phải cạnh giường khiến tôi ứa nước mắt, lệ nóng kìm chế từ nãy giờ nhất thời bị kích phát chảy như mưa.

Ánh mắt anh hai trong giây phút thấy tôi khóc hiện lên một tia đau lòng, chỉ là rất nhanh lại biến mất. Anh hai giật cả vạt đen trên trên cổ xuống trối hai tay tôi trên đầu. Tôi kịp thời ‘cứu !’ một tiếng nhưng không ăn thua, tôi quên mất biệt thự nhà tôi cái gì cũng tệ, tốt nhất là cách âm !

Nước mắt vẫn lăn dài trên má, tôi tro mắt nhìn anh thoát áo của mình sau đó cởi bỏ từng thứ trên người tôi. Anh hôn lên ngực tôi, tay trái nắm lấy một bên nhũ hoa nắm mút khiến nó dựng đứng, miệng ngậm bên còn lại.

Tay phải anh vẫn bịt chặt miệng tôi như chắc chắn hôm nay nhất định không dừng lại khi chưa đến bước cuối cùng.

Theo nhịp thở nóng rực của anh, anh trầm trầm cười, như nói với tôi mà cũng như nói với bản thân.

“Tiểu Hy, em thoát được sao ?”

Một ngày nào đó lúc tôi năm tuổi, bé gái ấy ra đời.

Lần đầu nhìn thấy em gái, thấy cô bé nở nụ cười dùng bàn tay nhỏ xíu trắng nõn nắm ngón tay mình.

Tôi đã quyết tâm phải bảo vệ Tiểu Hy thật kỹ.

Không hiểu tại sao, thời gian dần trôi, cho dù Tiểu Hy có quấy lầy làm phiền tôi như thế nào nữa, có khóc có nháo tôi vẫn không thể nào lạnh nhạt một phút với em. Tôi nhận thấy đối với cô em gái này tôi yêu thương còn hơn cả bản thân mình.

Ngày nắng, hôm nay Tiểu Hy biết đứng rồi, đang bập bễ tập đi. Trông em thật đáng yêu quá đi mất. Tôi suốt ngày chỉ muốn ở bên em, nắm đôi tay nhỏ xinh đó dẫn em đi mãi, chẳng muốn rời xa chút nào.

Ngày nắng, trời hôm nay đặc biệt mát. Tiểu Hy sắp đến lớp mẫu giáo rồi. Mẹ cho em ấy mặc thử đồng phục, chiếc áo thun màu đỏ cùng với váy xếp ly trắng kẻ sọc cùng màu áo, khuôn mặt mũm mĩm của Tiểu Hy dường như càng đáng yêu hơn. Tôi lại yêu thương em hơn một chút.

Ngày âm u. Thời tiết thật đáng ghét, tôi đã định dẫn Tiểu Hy đi chơi. Tiểu Hy được sáu tuổi rồi, càng ngày càng xinh đẹp, mẹ nói sau này em nhất định là một đại mỹ nhân, tôi không quan tâm mấy. Trong lòng bỗng lóe lên một suy nghĩ, em ấy là của tôi đẹp để làm gì nhiều người để ý. Ý nghĩ đó làm tôi sợ bản thân suốt cả tuần. Năm đó tôi mười một tuổi.

Ngày nắng dịu, Tiểu Hy chín tuổi. Em ấy vẫn luôn rất thích ở bên tôi, tôi hạnh phúc vì điều đó.

Ngày mát, Tiểu Hy mười tuổi. Hôm đó Tiểu Hy thi múa tập thể với lớp, thân thể nhỏ nhắn trong bộ quần của thiếu nữ cổ đại, tóc vấn kiểu vân kế vụn hoàn, giữa vầng trán trắng nõn điểm một đóa mầu đơn tím. Thật sự rất đẹp nha, nhưng mà khi biểu diễn ai cũng nhìn chăm chăm vào Tiểu Hy của tôi, tôi muốn móc hết những cặp mắt đó quảng đi. Tôi lại vì suy nghĩ của mình mà hoảng sợ.

Ngày mưa to, mùa mưa đến. Không khí ẩm ẩm khiến Tiểu Hy cứ buồn bực không vui, tôi tìm mọi cách cho em vui thế là Tiểu Hy càng quấn lấy tôi hơn. Tôi thấy rất thỏa mãn.

Ngày xuân hơi lạnh, Tiểu Hy bỗng dẫn về nhà ba người, giới thiệu là bạn thân quen được hai ba năm gì rồi. Thế mà Tiểu Hy không hề nói với tôi về họ, một nữ hai nam, nhìn bọn nhóc đó lúc nào cũng đi chung với Tiểu Hy, tôi nổi giận nhưng không dám để lộ.

Ngày mùa hè, Tiểu Hy mười một tuổi. Ba theo lời ông nội chuyển nơi ở, chúng tôi đến ở trong một thành phố sầm uất chỉ sau thủ đô. Tôi vui vẻ, như vậy ba nhóc kia sẽ không gặp lại Tiểu Hy được nữa.

Ngày nắng ấm, Tiểu Hy đến trường đợi tôi cùng về, bạn tôi nhìn em hai mắt lộ ra dâm dục. Hôm đó, tôi ra về trễ mười phút, hôm sau bình tĩnh nghe tin nó tạm nghỉ học vì bị gãy ba cái xương sườn, đâm vào phổi nên rất nguy kịch, chưa rõ thủ phạm vì nó vẫn còn bất tỉnh. Lúc đó tôi hơi hối hận, hận mình ra tay quá nhẹ, chỉ gãy có ba cái xương, phổi thủng vài lỗ là quá lời cho nó rồi. Tiểu Hy chỉ là của tôi, ai cũng không được phép mơ tưởng. Năm đó tôi mười tám, Tiểu Hy mười ba.

Ngày lạnh, thành phố này ở miền nam khá gần xích đạo nên thời tiết lúc nào cũng ấm, hôm nay bỗng nhiên rất lạnh. Sau khi đi học về Tiểu Hy rúc trong lòng tôi, tôi thầm cầu nguyện ngày nào cũng lạnh thế này.

Ngày âm u, Tiểu Hy mười lăm, em lại đến trường đợi tôi. Tôi lo lắng em bị cảm, mặc kệ vẫn còn hơn hai mươi phút mới hết tiết, mang cặp ra về với em. Sau hôm đó trong trường đồn đại hạng nhất toàn khối – là tôi, người yêu học hơn mạng vì một cô bé mà bỏ tiết giữa chừng. Ai cũng bảo Tiểu Hy là người yêu của tôi. Lúc đó tôi ngẩn người mấy giờ liền, người yêu ? Tình yêu ? Tôi nói Tiểu Hy là em gái, không ai tin. Tôi chỉ là yêu thương em gái thôi mà, nhìn sao ra tình yêu nam nữ không biết.

Ngày nắng mang hương vị chuyển mùa, đối với Tiểu Hy không hiểu tại sao tôi càng ngày càng chú ý, từng hành động, biểu cảm hay bạn bè của em tôi đều muốn biết rõ.

Ngày thu trong lành, tôi ít tiết nên về sớm quyết định qua trường phổ thông Tiểu Hy đang học – cạnh trường tôi. Chuông reo, bóng dáng em xuất hiện trên sân trường, tôi bất giác nở nụ cười. Chỉ là, còn cách cổng chừng mười mét Tiểu Hy bị một tên con trai gọi lại, ấp úng nói gì đó, Tiểu Hy thân mật cười trả lời, trong mắt cậu ta ánh lên một thứ, một thứ mà chỉ cùng là đàn ông mới có thể hiểu, dục vọng và say mê. Tôi kìm nén bản thân không xông lên giết chết hắn, tay nắm chặt đến mức móng bấm vào thịt chảy máu cũng không hay. Năm đó Tiểu Hy mười sáu. Tôi hai mốt.

Năm nay Tiểu Hy mười bảy tuổi, thiếu nữ tuổi này quả thật là đẹp nhất. Tiểu Hy cứ như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích vậy, tôi phát hiện bản thân bất cứ lúc nào cũng muốn ôm em vào lòng. Người khác ôm em – chính xác là ba, tôi cũng cảm thấy gai mắt. Tôi nghĩ bản thân điên rồi, ngày nào cũng phải cố gắng ra vẻ bình tĩnh. Ép bản thân đừng suy nghĩ về em nữa.

Thời gian trôi thêm vài tháng, và rõ ràng không như những gì tôi mong muốn, dục vọng muốn độc chiếm Tiểu Hy ngày một mạnh mẽ, tôi sợ sẽ tổn thương em nên quyết định tiện tay đồng ý nhận lời làm bạn trai một cô gái nào đó, tên là Ngọc — Ngọc gì đấy, tôi cũng chẳng nhớ.

Tôi đưa Ngọc Liên về nhà ra mắt với ba mẹ nhưng chủ yếu là muốn xem phản ứng Tiểu Hy thế nào, không viết tại sao tôi lại muốn biết điều đó nữa. Tiểu Hy nói có hẹn không thể về sớm gặp Ngọc Liên được, nếu biết cuộc hẹn của em hôm đó dẫn đến sự việc mà tôi không mong muốn nhất thì dù có trời tôi cũng không cho Tiểu Hy đi. Sau cuộc hẹn đó, Tiểu Hy tuyên bố mình có bạn trai.

Tôi không nhớ mình đã dùng cách thần kỳ gì để có thể chấp nhận chuyện đó. Cho tới khi một đêm mẹ nói Tiểu Hy muốn ngủ qua đêm nhà cậu ta. Đầu óc tôi lúc đó đã không còn nghĩ được gì ngoài việc phải đưa em về, nhốt luôn trong phòng. Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Hy, em nhất quyết không nói địa chỉ, điên cuồng một lát tôi mới nhớ mình vẫn còn lưu số điện thoại ba cậu ta.

Tôi tìm được Tiểu Hy, em nắm tay cậu ta. Chứng kiến cảnh đó tôi đầu óc tôi trống rỗng, ‘anh nổi giận vì cái gì vậy?’ câu nói của em làm tôi ngơ ngác, tại sao tôi nổi giận? Tôi cũng không rõ, duy một điều rất rõ đó là tôi phải bắt em về. Nhưng, mọi chuyện diễn biến đến bước tôi không thể ngờ được. Đêm đó, Tiểu Hy vừa khóc vừa hét lên em yêu tôi.

Giây phút đó, tôi cương cứng người, không phải vì ngạc nhiên.

Là vì hạnh phúc.

Nhưng sau câu đó Tiểu Hy nói rằng mình sẽ yêu người khác. Đúng vậy, tôi những tưởng có ngàn vạn kim châm vào tim khi nghe em nói câu đó.

Suốt hai tháng sau, tôi vẫn không thoát được nỗi ám ảnh câu ‘em sẽ yêu người khác’ của Tiểu Hy, tôi tìm tới thân thể của Ngọc Liên.

Thật lòng xin lỗi Ngọc Liên, bởi vì mỗi khi làm tình với cô ấy, trong đầu tôi chỉ suy nghĩ về Tiểu Hy.

Nhưng hai người khác nhau, tôi không hề tìm được thứ mình muốn trong cơ thể Ngọc Liên. Tối đó, tôi vào phòng em làm việc mà mình muốn làm suốt mấy năm nay.

Thật ghê tởm, khủng khiếp, biến thái.

Tôi muốn ‘làm’ với em gái mình.

Ba ngày sau, tôi sang Anh học nhằm tình một cơ hội và cũng cho em một cơ hội.

Cho mình, cơ hội quên em.

Cho em, cơ hội thoát khỏi tôi.

Chỉ tiếc tôi không những càng nhớ em mà còn hiểu ra tình cảm mình dành cho em là tình yêu.

Chỉ tiếc em đã không tận dụng quãng thời gian ba năm đó làm việc gì đấy để ngăn tôi lại.

Và giờ đây, tôi muốn, Tiểu Hy là của tôi.

Tả Nhật Hy mãi mãi sẽ thuộc về tôi.

10. Chương 10: Tiểu Hy, Trên Đời Này Anh Chỉ Cần Em Thôi!

Anh hai hôn lên khắp người tôi, thỉnh thoảng còn cắn cắn làm tôi có một cảm giác gì đó không rõ, đau và... khoái cảm?

Thân thể tôi run dữ dội, cảm giác mới mẻ ấy cứ đánh úp vào lý trí tôi mỗi khi anh đặt môi xuống. Tôi rửa trong lòng một tiếng, cắn chặt răng để không thốt lên tiếng rên rỉ khó nghe đó. Trong màn nước mắt, tôi mơ hồ nhìn thấy anh tỏ ra không vui, anh bỗng nhiên lại đưa lưỡi vào khoang miệng tôi, khe khẽ ra lệnh, “Tại sao không lên tiếng, gọi Thiên!”

Tôi nhắm mắt nghiêng răng càng thêm chặt.

“Gọi!” Cảm giác khoái cảm lạ lẫm mà vui sướng tràn đến, giữa hai chân có gì đó khiêu khích khiến tôi không thể nào nhịn được nữa, ‘a’ một tiếng đầy dâm dục mà bản thân tôi nghe còn lạnh sống lưng.

Lúc tôi khó nhọc định lên tiếng vâng lời anh thì trong đầu xuất hiện một hình ảnh, Tử Hoàng. Nụ cười dịu dàng, thái độ ân cần, người bạn hơn mười năm và tất cả những gì cậu đã làm cho tôi, tôi nhất quyết cắn xuống lưỡi anh, mùi máu tươi tràn ngập miệng.

Anh gầm nhẹ một tiếng, không hề rút lưỡi ra ngoài tiếp tục điên cuồng cắn mút, dù tránh né thế nào tôi cũng buộc phải nuốt số máu đó.

Tanh nồng và mặn.

‘Tại sao... anh... phải làm đến thế này ?’ Tôi thì thào.

Anh hai ngừng lại, ngón tay ở giữa chân tôi cũng bất động, đầu anh vùi vào cổ tôi nói rất khẽ, “Tiểu Hy, anh cũng không biết nữa, anh chỉ muốn ở bên em mà thôi...”

“Ở bên em có rất nhiều cách, không phải chỉ riêng cách này, anh à, thả em ra trước đi.” Tôi nhẹ giọng, lời nói nửa thật nửa giả như dự dõ.

Thật, tôi vẫn yêu anh, tôi đương nhiên muốn bên anh suốt đời.

Giả, còn Tử Hoàng, ai sẽ bên cậu ấy ? Tình yêu của cậu ấy dành cho tôi, rất nhiều nên tôi... sẽ trả.

Có điều tôi hiểu quá rõ, anh hai sẽ không bị câu nói ấu trĩ này lừa gạt.

Quả đúng như vậy, đầu anh hai vùi càng thêm sâu vào cổ tôi, hơi thở nóng bỏng tiếp xúc với làn da nhạy cảm của tôi, tôi hơi run một chút, “Ha ha, Tiểu Hy, em nói câu này có bao nhiêu phần thật ?”

Tôi nghiêng đầu khiến môi anh không dán vào cổ mình được nữa, “Năm phần.”

Anh bật cười.

Ngón tay phía dưới lại động đậy, khoái cảm khiến nơi đó của tôi chảy đầy chất dịch trong suốt, tôi vừa xấu hổ vừa tức giận muốn giơ chân đá anh nhưng lại bị hai gối anh chặn lại, uất ức khiến nước mắt càng chảy dữ dội hơn, tôi nhắm mắt gào lên, “Tả Nhật Thiên ! Em nói lần nữa ! Thả em ra ! Chúng ta sẽ nói chuyện đàng hoàng !”

“Nói chuyện ? Nói về cái gì ?” Giọng anh kèm theo tiếng thở dốc, phía dưới đùi tôi cảm thấy có gì đó to lớn và rất rất nóng đang cọ xát.

Dù sao cũng đã sống được hai mươi năm, tôi có gốc cũng biết đó là cái gì !

“Chuyện về ba chúng ta, có rất nhiều chuyện phải giải quyết, anh làm thế này chẳng ích gì cả !” Tôi cố trấn tĩnh từ chữ từ chữ nói ra. Anh vẫn cười khe khẽ, cúi người liếm lên rốn tôi mấy vòng khiến vùng bụng dưới của tôi càng thêm rạo rực, cảm giác đang bị một ngọn lửa thiêu đốt từ trong ra ngoài. Anh nói, “Anh có thể thả em ra, chỉ cần em trả lời một từ thôi.”

Tôi vừa vui vừa lo lắng, tôi không tin con hồ ly như anh lại dễ dàng buông tha như vậy.

“Là gì ?”

“Yêu anh, ở bên anh, thuộc về anh.” Phía dưới, lại thêm một ngón tay chen lấn vào nơi đó, thống khoái mãnh liệt khiến tôi cong người lên trên, nhẹ rên rỉ một tiếng, lại nghe anh nói, “Chỉ cần em nói một chữ ‘được’ anh lập tức thả em.”

Tôi nở nụ cười nhạt nhòa trên môi, yêu anh ? Tôi vốn đã và đang yêu anh mà. Ở bên anh ? Tôi cũng đang ở bên anh, duy là tôi không thể thuộc về anh, bởi vì Tử Hoàng rất yêu tôi. Tôi có lỗi với cậu ấy, thật tâm mà nói trong giây phút ‘làm tình’ thế này bỗng nhiên tôi thông suốt, kỳ thật tôi rất muốn thực hiện ba điều kiện trên của anh hai nhưng cho dù là thiên thời địa lợi hay nhân hòa, tôi đều không được phép làm như thế. Chưa kể rằng buộc mà tôi đang mắc phải nhiều như một cuộn len khổng lồ ười trượng vậy.

Cuộn len ấy tên là Tử Hoàng.

Anh hai dừng một chút, ngẩng đầu nheo mắt nhìn tôi, gơ tay trái này giờ vẫn đang làm loạn ở bầu ngực lên lau nước mắt trên mặt tôi. Anh thở dài, “Tiểu Hy, em biết không ? Ba năm trước à không, có lẽ là từ khi em sinh ra, lần đầu tiên nhìn thấy em, khi đó em vẫn chỉ là một đứa bé sơ sinh, cảm giác bàn tay mềm mại trắng trẻo của em nắm lấy tay anh anh vẫn chưa hề quên, lúc đó anh chỉ có năm tuổi mà thôi. Mãi sau này anh vẫn không hề phát hiện, anh yêu em. Quảng thời gian ở Anh anh mới phát giác điều này, ở bên đó nhiều lúc anh chỉ muốn bay về gặp em ngay, nói cho em biết anh yêu em cỡ nào. Tiểu Hy, tiểu Hy của anh, anh thấy mình càng ngày càng điên rồi, anh yêu em gái mình đến mức chỉ muốn độc chiếm em thôi, không muốn để ai nhìn thấy em cả nói chi bất anh phải nhìn em đám cưới với cậu ta ?”

Tim tôi run rẩy.

Lòng tôi run rẩy.

Nhất thời tôi không biết phải nói gì, thì ra mình tự nhận bản thân yêu anh trai đến điên cuồng lại không bằng một góc tình yêu của anh, quan trọng hơn, thì ra anh yêu tôi lâu đến vậy, thì ra anh yêu tôi nhiều đến vậy. Trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, khuôn mặt của Tử Hoàng dần dần chìm ngập dưới dòng nước đó, căn bản là không thể nào ngoi lên được !

Tôi thấy bản thân thật đáng khinh, xem những bộ phim Hàn Quốc, coi thường những cô gái lẳng lơ đến với nam chính hoặc là vì tiền hoặc là để có một nơi dựa để quên người khác. Tôi cười khẩy tại sao đạo diễn, biên kịch lại có thể ột nhân vật ấu trĩ như vậy xuất hiện trong bộ phim, tuy có hiệu quả ăn khách nhưng rõ ràng hạ thấp tính hấp dẫn của phim, những nhân vật như vật khán giả không cần xem cũng biết kết cục của cô ta thế nào.

Bây giờ bản thân lại chính là loại nhân vật rẻ tiền đó.

Lợi dụng Tử Hoàng quên đi anh hai, để rồi cuối cùng nắm tay bỏ đi cùng người mình yêu thương.

Tôi nhin xuống tiếng rên rỉ đang gào thét muốn bật ra khỏi miệng, cười cười nói, “Được.”

Anh hai giật mình, ngồi hần dẩy một bên nhìn chăm chăm vào tôi.

Không còn người kích thích, các tế bào trong cơ thể dường như dịu đi nhưng lại khó chịu như thể cần người ‘an ủi’ chúng, tôi ngán ngẩm thở dài trong đầu, đây là bản năng, là sinh lý, là những gì nguyên thủy nhất của loài người tôi có muốn cũng không thể khống chế.

“Anh không cần nhìn em như vậy.” Tôi mím môi nói.

Anh lắc đầu, “Anh tưởng mình nghe nhầm.”

“Anh không nghe nhầm đâu.”

Trong phút chốc, ánh mắt anh hiện lên sự vui vẻ khó giấu, sự vui vẻ thuần túy nhất, khuôn mặt anh rạng rỡ như thần Apollo. Tôi ngây ngẩn nhìn, định gờ tay vuốt ve khuôn mặt giống mình tám chín phần kia, trên cổ tay truyền đến cảm giác đau nhói, “Anh trước hết nên thả em ra đã.”

Anh hai mỉm cười, cúi người sát xuống, khoe môi anh dán vào miệng tôi, “Em không lừa anh chứ ?”

“Em chưa bao giờ lừa anh và cũng không có tài năng lừa gạt một con cáo chín đuôi như anh.” Tôi bật cười.

Anh hôn nhẹ qua môi tôi, dời lên trên hôn lên từng giọt nước mắt mặt tôi như muốn lau khô chúng hoàn toàn, như muốn tôi cảm thụ được sự hạnh phúc của anh vào lúc này. Một lát sau, anh đưa tay xé nát cả vạt đen đang trối tôi, tôi chưa kịp hạ tay đã bị anh ôm vào lòng.

Chặt đến nỗi làm tôi khó thở.

“Anh sợ.” Anh bình tĩnh nói.

Tôi thẩn thờ, hơi hơi ngước lên nhìn anh nhưng chỉ có thể thấy được chiếc cằm hoàn mỹ kia,

“Anh sợ ?”

“Đúng thế, anh sợ nếu bây giờ buông tay ra em lại muốn chạy đi.”

Tôi im lặng, hai tay nắm chặt rồi buông lỏng, vòng tay ôm trả lại anh, “Em sẽ không trốn.”

“Tử Hoàng thì sao ?” Anh siết chặt vòng tay.

Tôi nhú mi thật sâu khi nghe anh nhắc đến Tử Hoàng, cảm giác tội lỗi nhất thời đánh úp đến, tôi không chế để bản thân dừng run, bình tĩnh nói, “Chúng ta sẽ bỏ trốn, được không ?”

Anh im lặng, rồi lại cười.

“Chúng ta sẽ đi đến một nơi không ai biết.”

“Một nơi mà trong mắt người khác chúng ta không phải anh em.”

“Một nơi chỉ riêng chúng ta.”

Lòng tôi co thắt kịch liệt mỗi khi nghe anh thốt lên từng câu.

“Tiểu Hy, trên đời này anh chỉ cần em thôi.”

11. Chương 11: Tiểu Hy, Em Thuộc Về Anh

Phong cảnh vun vút qua khung cửa sổ tàu hỏa, lục của cây cối, lam của sông xa, hoàng bạch chầm xích của những bông hoa tất cả đều trở nên mơ hồ. Tôi dựa đầu vào lòng anh ngơ ngác nhìn ra ngoài, trong lòng không có cảm xúc gì, lúc này, tôi chỉ muốn mãi mãi yên ổn như vậy mà thôi.

“Em đang nghĩ gì ?” Giọng anh từ đỉnh đầu truyền xuống, đôi môi ấm áp dán vào vành tai tôi, vòng tay anh hai siết chặt hơn.

“Em cũng không biết.” Tôi mơ hồ đáp.

Anh hôn lên cổ tôi, “Nghĩ về cậu ta ?”

Tôi cười cười, “Có lẽ.” Nhất thời cảm thấy đôi tay đang ôm mình trở nên như gọng sắt, tưởng chừng như muốn siết chết tôi, hoặc là... khảm tôi vào anh.

“Anh không cho phép.” Giọng anh trầm trầm, cắn một cái lên cổ tôi. Tôi giơ tay ôm lấy cổ, nghiêng người ngược đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ góc cạnh kia, chu môi ra vẻ bất mãn nói, “Em chỉ bảo có lẽ thôi mà, anh đừng có ghen vô lý như vậy.” Vừa định mở miệng nói tiếp môi đã bị anh bắt lấy, đầu lưỡi thăm nhập càn quét bất cứ thứ gì nó chạm vào, tôi không phản kháng cũng không đáp trả.

Đưa mắt nhìn cảnh vật vùn vụt trôi qua ngoài kia.

Hôm đó, tôi viết một lá thư để trên bàn trong phòng mình, nhấn lại với ba mẹ vài câu, sau đó chỉ lấy vài thứ giấy tờ quan trọng thì đi ngay, cả quần áo cũng không mang theo. Ra khỏi nhà mọi thứ đều do anh sắp xếp.

Tôi không biết mai sau sẽ sống thế nào, nhưng, tôi còn lựa chọn khác sao ?

Chúng tôi rời khỏi thành phố liền mua vé tàu hỏa đến một vùng quê sông nước, anh nói anh đã chuẩn bị cả rồi khiến tôi hơi nghi ngờ, liệu có phải anh đã biết trước lựa chọn của tôi không vậy, tôi hỏi anh, anh trả lời bằng một vẻ mặt bí hiểm.

Ngôi tàu hỏa đến hiện tại cũng đã hơn ba giờ, mặt dù chúng tôi có hai chỗ trong khoang hạng nhất nhưng từ lúc lên tàu anh buộc tôi phải ngồi trong lòng anh, dường như chắc chắn tôi sẽ không bỏ trốn.

Tôi chỉ đành thở dài.

Xuống bến, tôi và anh hai đứng bên đường đợi chưa đến hai phút, một chiếc Porsche 356A đen chầm chậm dừng trước mặt, lần đó tôi cũng định mua chiếc này nhưng đến trễ buổi đầu giá và thế là trắng tay.

Tôi tiếc hận nhìn chiếc xe.

Anh hai nhìn thấy ánh mắt tôi, cười khẽ một tiếng, đưa tay vuốt vuốt đầu tôi như dỗ trẻ, “Em thích nó phải không ? lát nữa anh bảo Vũ tặng em.”

Tôi khó hiểu, Vũ ?

Cửa xe mở ra, một người vận tây trang, mái tóc vàng nhạt, khuôn mặt tuấn tú mang nét châu Âu trông rất đoan chính đi đến, nhìn thấy tôi trong mắt thoáng qua nét kinh ngạc, liếc khuôn mặt anh hai rồi lại nhìn mặt tôi. Xoay một hồi đến mức tôi cảm thấy chóng mặt mỗi cổ giùm anh ta, người đó mỉm cười, giơ tay trước mặt tôi.

“Chào em, tên phiên âm của anh là Cổ Lạc Vũ, bạn thân Nhật Thiên quen ở Anh, em là em gái song sinh với cậu ta phải không ?”

Tôi cười gượng, vừa đáp vừa đưa tay, “Chào anh Cổ, em là Nhật Hy.” Chỉ là tay chưa nâng được quá mười xen – ti – mét đã bị anh hai bắt lại, anh dịu dàng nói, “Đừng để tâm cậu ta” nói xong câu này giọng anh hai lạnh tanh, “Đây là người yêu của mình.”

Cổ Lạc Vũ rõ ràng giật mình, nhìn tôi chăm chăm.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời.

“My God, trên đời lại có hai người giống nhau đến thế sao ? Thiên, cậu đừng giỡn nữa, bảo là em gái mình còn tin chứ người yêu ? Giỡn hoài !” Cổ Lạc Vũ kích động nói.

Anh hai chẳng thèm đáp, kéo tôi đi thẳng lên xe ngồi.

“Này này, xe của mình đây, đợi ! Đợi nào !” Cổ Lạc Vũ chạy lại nhào lên xe như sợ anh hai nổ máy đi luôn.

Chúng tôi dừng lại ở một căn biệt thự màu vàng kem không lớn không nhỏ bên chân núi, anh hai dẫn tôi vào một căn phòng và bảo từ đây nó là phòng của tôi. Tôi thần thờ nhìn căn phòng, giống y như đúc từ cách bày trí hay đồ vật với căn phòng ở nhà. Tôi xoay người nhìn anh, anh cười nhưng không đáp.

Cổ Lạc Vũ hoàn thành nhiệm vụ đưa rước thì cũng không ở lại lâu lập tức đi ngay, thật ra là bị anh hai đuổi. Tôi đi mấy vòng trong biệt thự, mọi thứ rất đơn giản nhưng lại đầy đủ vô cùng, những gì cần thiết đều có cả.

Từ đó, tôi bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Anh hai quy định phạm vi hoạt động của tôi là nội trong biệt thự – điều đó đồng nghĩa với việc tôi cũng không được phép đi học, ngoại trừ điện thoại và internet, mấy thứ công nghệ thông tin như ti vi, psp 4 thì không vấn đề.

Anh hai mỗi ngày sáng đi làm chiều về, tôi hỏi anh làm gì anh bảo mình đang là tổng giám đốc của công ti nào đó anh thành lập cùng với Cổ Lạc Vũ lúc còn bên Anh, gần ba năm trước. Tôi xem trên ti vi cũng hay nhắc đến, quả thật anh rất có tài, chỉ trong ba năm đã tạo nên một cây cổ thụ trong ngành kinh tế tài chính, tuy không bằng Tả thị nhưng tuyệt không thua kém quá xa. Nếu anh quản lý Tả thị chắc chắn cơ nghiệp của ông nội sẽ phát triển vô cùng rộng, tôi tiếc nuối thở dài.

Mỗi tối anh đều ôm tôi ngủ, cũng không dưới ba lần anh ‘muốn’ nhưng tôi luôn cự tuyệt, về mặt anh tuy không tốt lắm có điều vẫn không hề ép buộc tôi. Tôi mừng thầm, đối với những chuyện này tôi vẫn luôn có gì đó rất sợ, dù sao cũng là lần đầu tiên hơn nữa người muốn lại là anh trai ruột của mình, tôi cảm thấy hơi hoảng và cần thời gian.

Có lẽ anh cũng hiểu nên đã nói sẽ đợi.

Ba bữa hằng ngày của tôi do một người nữ giúp việc nấu, cô ấy rất ít nói, muốn bắt chuyện giải sầu cũng không thể.

Tôi sắp chán đến điên lên.

Buổi tối, nằm trên giường, anh ôm chặt lấy tôi, bàn tay vuốt ve dọc sống lưng tôi, im lặng.

Tôi nằm một lát cũng không ngủ được, trên lưng cứ truyền đến cảm giác nhồn nhột xen kẽ khoái cảm, tôi bực mình xoay hẳn người lại mặt đối mặt với anh, “Anh, ở nhà mãi buồn quá đi.”

“Ý em là sao ?” Tay anh vẫn bám riết trên ba mươi sáu đốt sống lưng của tôi, tôi rướn người hai co người đều không thoát được, đành cắn răng chịu đựng cảm giác tê tê này. “Ý em là, cho em ra ngoài, đã hai nười bảy ngày em không được nhìn thấy đường phố rồi.”

“Không được.” Nghĩ cũng không cần anh lập tức đáp.

“Tại sao chứ ? Em sẽ không trốn đâu.” Tôi uất ức nhìn anh, giọng nộ nùng nộ kéo dài, chiều này dùng trăm lần trăm lần linh.

Không ngờ, anh cúi đầu hôn lên môi tôi, bàn tay luồn vào váy ngủ chạm vào một bên ngực.

Tôi hoảng hốt lui về sau nhưng không được, “Anh... anh !”

Anh hai không dừng lại động tác, bàn tay bắt trụ kia vẫn nắm nót thỉnh thoảng nhéo vào nhũ hoa khiến thân thể tôi nhất thời rùng mình, thống khoái trào tới. Tôi cắn răng nhìn anh, sau khi hôn thỏa mãn nhìn cánh môi sưng đỏ của tôi, rốt cuộc anh cũng rút tay ra.

“Em không biết hành động kia sẽ mang lại hậu quả gì à ?” Giọng nói mang theo dự vọng khàn đặc làm tôi sợ hãi lui về sau, anh túm lấy tôi ôm vào lòng, “Nằm yên.”

Tôi ngoan ngoãn nằm yên, tôi biết, trong tình huống này giấy dựa là hành động ngu xuẩn.

“Anh không muốn em gặp người khác.” Một lúc lâu sau anh chậm rãi nói.

Tôi ngơ ngàng, không thốt nên lời.

“Anh không muốn ai thấy em cũng như nói chuyện với em, anh sẽ nổi giận.” Hết câu, anh vuốt ve mái tóc đen dài của tôi, đưa lên mũi ngửi ngửi, “Dù là phụ nữ cũng thế, trẻ con cũng vậy.”

Tôi chợt hiểu ra, có lẽ không phải người giúp việc kiêu lời mà chỉ sợ anh không cho phép cô ấy nói chuyện với tôi, tâm thần tôi dần lạnh, “Chẳng lẽ anh muốn nhốt em cả đời ?”

Anh cương người một chút, lại trở về như cũ, hôn lên trán tôi, “Anh cũng định thế, em nói xem anh làm vậy có được không ?”

Tôi nhú mi, “Em nói ‘không’ thì sao ?”

Anh hai siết vòng tay lại, “Em không có quyền nói.” Cười cười một tiếng rồi tiếp, “Thật ra chỉ là định mà thôi, nếu em ngoan anh hẳn sẽ không làm vậy.”

Tôi nắm chặt hai tay mình lại, ép bản thân bình tĩnh, tính bá đạo độc chiếm của anh hai mươi mấy ngày nay tôi đã hiểu rõ, bây giờ chỉ là thêm một chút, tôi nhất định không thể khiến anh giận nếu không, khó mà nói trước được.

Trong thâm tâm, tôi vẫn luôn rất yêu anh, bản thân tôi cũng không muốn trái lời anh. Trong những lúc thế này, tôi hận mình yêu anh.

“Tiểu Hy, đừng trách anh.” Anh như biết mọi suy nghĩ của tôi, gỡ lấy từng ngón tay đang nắm chặt của tôi, mười ngón xen kẽ đan vào.

Tôi nhắm mắt lắc đầu.

“Tiểu Hy, em thuộc về anh.”

12. Chương 12: Bỏ Trốn

Hai tay cầm chặt ống kim loại mới mua trong tiệm cơ khí cách một con phố, nhắm mắt, hít sâu.

Giơ tay — ‘xoảng !!!!!!!’

Sáng hôm nay, anh ra khỏi cửa biệt thự đã đánh rơi khóa cổng.

Tôi liếc chiếc khóa đang lẳng lẳng nằm cách chân mình gần hai mét trong một giây, khuôn mặt lập tức trở lại như cũ. Chào anh rồi bình tĩnh vào trong.

Ba mươi phút sau khi tiếng động cơ xe nổ lên, tôi xuất hiện ở cửa.

Nhìn qua lại một chút, yên tâm rằng nữ giúp việc kia không ở gần đây, lấy tốc độ nhanh nhất nhấc nó lên. Bỏ vào túi áo khoát tôi lại bình tĩnh vào nhà lần nữa. Hiện tại không biết cô giúp việc sẽ xuất hiện lúc nào, tốt nhất là không manh động.

Gần giữa trưa, lúc này cô giúp việc đang nấu cơm, nhìn đồng hồ một chút, ba mươi phút nữa cô ấy sẽ vào phòng đưa cơm, tôi mở tủ thay một bộ quần áo thể thao đơn giản, vấn gọn mái tóc mình cao lên, mặc thêm một chiếc áo khoát nhạt màu mà chắc chắn rằng khi nhìn vào chẳng ai nhớ nổi nó trông ra sao.

Hãng quần áo này tuyệt thật, đợt khi ra ngoài được tôi nhất định bán một trong hai mươi phần trăm cổ phần của mình trong tập đoàn Tả thị để mua cổ phần của hãng này. Tập đoàn Tả thị lớn đến mức một đứa trẻ cũng biết, người muốn mua cổ phần của Tả thị xếp hàng từ cực đông sang cực tây còn không đủ, phải biết, chỉ cần một phần trăm thôi cũng khiến người sở hữu có cuộc sống đầy đủ an nhàn tới già. Tôi sẽ làm một cổ đông lớn trong hãng rồi bắt họ làm ra những bộ trang phục đơn giản hơn thế này nữa mới được.

Tôi tìm không đập mặt không đồ từ tốn ra khỏi phòng, từ tốn xuống thang, từ tốn ra cổng. Sau đó lại từ tốn mở cổng và — chạy !

Cũng may anh hai tuy cắt hết mọi thông tin bên ngoài nhưng không lấy những giấy tờ tùy thân và thẻ ngân hàng của tôi, hẳn anh cảm thấy dù sao tôi cũng mãi mãi trong căn biệt thự đó nên không mấy quan tâm. Nhưng trong túi tôi lúc này tuyệt đối không có một đồng, bản thân lại không thể rút tiền từ ngân hàng, tôi chắc chắn anh kiểm soát tất cả hai mươi một tài khoản của tôi thậm chí bẫy cái ở nước ngoài cũng thế. đành đưa tay gỡ chiếc lắc bằng vàng trắng đính ba mươi hai viên kim cương nhỏ, thứ này là do ba tặng lúc tôi mười bốn tuổi.

Để chiếc lắc vào túi áo, tôi vẫy tay gọi taxi.

Dừng trước cửa hàng bán vàng và đá quý khá xa biệt thự, tôi chậm rãi vào trong. Tuy lúc này rất gấp, nhưng nếu làm ra hành động gì bất thường người ta sẽ cho tôi là phường trộm cướp gì nữa thì lời không hoàn nổi mất.

Vào trong, cửa hàng này khá lớn, ánh đèn trắng khắp nơi khiến những thứ trong mấy chiếc tủ kính lấp lóe ánh kim, tôi đến chỗ bán nữ trang.

Nữ nhân viên nhìn thấy tôi đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại nở một nụ cười đạt chuẩn buôn bán.

Tôi không mấy để tâm, lập tức lấy chiếc lắc trong túi ra, “Em muốn bán nó.”

Chị ta dùng hai tay nâng chiếc lắc, nhìn sơ qua một chút đã đưa ra biểu lộ giật mình, không nói hai lời đưa tay gọi điện thoại. Hai phút sau có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, gương mặt góc cạnh dày dạn kinh nghiệm đi tới, chào tôi rồi nhận lấy chiếc lắc tỉ mỉ xem.

Một lát sau anh ta ngẩng đầu, “Nếu tôi không nhầm đây là chiếc lắc tay ‘The Princess’ do bậc thầy hoàn kim Saimond chế tác bốn năm trước, gồm ba mươi hai viên kim cương xanh đạt tiêu chuẩn 6C, mỗi viên ba carat, giá cả còn đắt hơn loại năm carat.”

Tôi nghe mà đầu óc bay loạn xạ, không ngờ nó lại quý đến thế, nhất thời do dự có nên bán hay không. Ba đã mua một thứ quý giá như thế này hẳn ba đặt rất nhiều tình cảm vào nó, hốt mất tôi bắt đầu ước ướm nhưng vô tình nhìn thấy chiếc đồng hồ mạ vàng trên tường lập tức quyết tâm.

Năm phút nữa nữ giúp việc sẽ phát hiện tôi trốn, đến lúc đó anh hai hẳn sẽ bắt đầu tìm tôi, với thể lực hiện nay của anh nếu tôi không thật cẩn thận tiết kiệm từng giây thì có mơ cũng không thoát được.

Vừa định mở miệng hỏi chiếc lắc có thể bán bao nhiêu, người đàn ông đã mở lời trước, “Xin lỗi thưa cô, giá trị của ‘The Princess’... cửa hàng chúng tôi không có khả năng đưa tiền mặt ngay lập tức được.”

Tôi không nghĩ nhiều, liền nói: “Anh cứ đưa tôi một số tiền mặt trước, số còn lại bao giờ có thể thì gọi cho tôi” nói đến đây tôi giật mình, tôi làm gì có điện thoại cơ chứ, “Gần đây có nơi nào bán điện thoại không ?”

Anh ta ngần ngừ, căn bản không theo kịp tốc độ xoay chuyển vấn đề của tôi, “... A, có, có !”

“Anh mua giùm tôi một chiếc Windows phone, loại nào cũng được nhưng lấy tên anh ấy, rồi mua luôn sim, loại khuyến mãi ! Số nào càng khó nhớ càng tốt.”

Anh ta mơ hồ nhìn tôi.

“Tôi xin anh đẩy, tiền điện thoại trừ vào tiền bán chiếc lăc, hiện tại đưa tôi năm nghìn euro, số còn lại xin ông chuyển vào số tài khoản này.” Tôi lấy chiếc bút trên bàn viết một dãy số, cũng may tôi vẫn còn nhớ tài khoản của Nhã Niên.

Anh ta vẫn chưa hiểu mô tê gì.

“Lạy chúa ! Anh ! Làm ! Ồn ! Có ! Được ! Không ?”

Tôi hét lên.

Mọi người nhìn tôi, tôi chả buồn để ý.

“Được được, tôi lập tức đi ngay.” Anh ta nói xong liền biến mất sau cánh cửa, nhận năm nghìn euro xong, tôi ngồi trên ghế khách quý vừa nhìn đồng hồ vừa tính toán kế hoạch tiếp theo của mình.

Hết năm phút, mỗi một dây nơ-ron trong đầu tôi đều đang điên cuồng nhảy loạn, bóng dáng người đàn ông xuất hiện trong tầm mắt, tôi không suy nghĩ được gì đã lấy chiếc túi xách trên tay anh ta, mở hộp điện thoại lắp sim rồi gắn pin vào, xé mảnh giấy nhỏ in thông tin trên phần còn lại của chiếc sim đưa anh ta, “Khi nào chuyển tiền gọi cho tôi, lúc anh đi mua điện thoại nhân viên đã làm xong thủ tục giấy tờ, hiện tại chiếc lăc là của các anh.”

Dứt lời tôi liền chạy như bay ra chiếc taxi đợi nãy giờ ngoài cổng.

Ngồi trên xe, tôi hiện tại không biết mình nên đi đâu, ra nước ngoài là không thể, anh hai hẳn đã phong tỏa toàn bộ các nhà ga sân bay trong nước rồi. Khách sạn lại không chắc nơi nào có người của anh, đầu tôi muốn nổ tung.

Bỗng nhiên tôi nghĩ đến một nơi hết sức an toàn.

“Xin anh chạy đến tỉnh nào nhỏ nhưng lại có cơ quan chức trách tận tâm một chút.”

“Là tỉnh nào ạ ?” Tài xế hỏi lại.

Tôi nhú mi, lời nói trên đã quá rõ ràng anh tự tìm rồi mà, nhưng tôi vẫn cố nhịn để không nổi nóng, nghĩ một chút, “Tỉnh A, thành phố H đi.”

“Vâng.”

Đứng trên vỉa hè của con đường lớn nhất thành phố H, tôi hỏi thăm người qua đường vài câu và xác định được địa chỉ nơi mình cần đến.

Thành phố H không lớn, nhưng được là cách tỉnh T – nơi tôi đã ở gần ba mươi ngày vừa qua đến năm giờ đi đường, tạm thời tôi không thể bị bắt được. Tôi đi vào một ngôi làng vắng nhất, ra bờ sông đào một cái hồ nhỏ bỏ tất cả tiền, điện thoại và giấy tờ vào bọc rồi chôn xuống, trong túi chứa năm trăm linh năm euro. Sau đó trở lại con đường lớn nhất thành phố.

Đứng trước một cửa hàng bán thức ăn nhanh, tôi nhìn ô cửa sổ kính rất lớn của cửa hàng để có đến mười phút, chậm rãi rút năm trăm euro đặt dưới bậc thềm cách cửa sổ khoảng ba tấc.

Hai tay cầm chặt ống kim loại mới mua trong tiệm cơ khí cách một con phố, nhắm mắt, hít sâu.

Giơ tay — ‘xoảng !!!!!!!!’

Trong phòng thẩm vấn của sở cảnh sát, nữ cảnh sát khoảng ba mươi tuổi vừa nắm viết trong tay vừa nhìn tôi, “Không tìm thấy bất cứ giấy tờ tùy thân nào trên người cô, cô tự khai báo đi.”

Tôi ngoan ngoãn trả lời, “Em họ Hứa tên Hy.”

“Hứa Hy ? Thật không ? Bao nhiêu tuổi rồi.”

“Mười tám ạ.”

“Tại sao trên người không có bất cứ thứ gì ?” Cô ấy rõ ràng không tin nhưng vẫn viết vào bản báo cáo rất đầy đủ. Cảnh sát nơi này rất nghiêm túc làm việc, đó là lý do tại sao tôi lại chọn thành phố H.

“Xung đột với ba mẹ nên bỏ nhà đi ạ.” Tôi cúi đầu.

“Được, tại sao cô lại đập vỡ kính cửa hàng đó ?”

“Tại vì nó trông chướng mắt ạ.”

Tôi trả lời xong câu này thì cô ấy chẳng thèm hỏi nữa, không nói hai lời dẫn tôi vào nhà giam. Sau khi khóa cửa, cô ấy nói: “Cô sẽ bị giam ở đây bảy ngày nếu có người bảo lãnh thì đền tiền rồi về, nếu trong bảy ngày không có ai bảo lãnh thì cô được thả nhưng phải làm công ở đó đến chừng nào đủ tiền trả người ta.”

“Vâng.”

Đợi cô ấy khuất dạng, tôi vui đến mức ứa nước mắt. Lần đầu làm chuyện thế này quả thật rất run nhưng, sợ cảnh sát, tạm giam, bao nhiêu đây có thể khiến tôi an toàn được bảy ngày.

Tôi biết quan chức những thành phố lớn đều quen biết gia đình tôi, không ít thì nhiều thể nào cũng có người nhận ra ‘tiểu công chúa Tả thị’, thành phố này vừa nhỏ cảnh sát vừa tận tụy, quả thật là lựa chọn tốt nhất !

Anh hai, chúng ta sẽ chơi trò Tom and Jerry trên đất nước này !

13. Chương 13: Trở Lại

Mẹ xoay người lại, đôi mắt vô thần.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã năm ngày, tôi nhìn bốn bức tường cũng được một trăm hai mươi giờ rồi.

Lúc này là nửa đêm, tôi ngẩng ngốc nhìn trăng trên trời, ánh trăng tỏa sáng dịu dàng, tôi trông thấy rất nhiều người trong ánh trăng đó, có anh hai, ba mẹ, có Tử Hoàng và có lần Ngọc Liên. Không biết mọi người thế nào, họ đang làm gì nhỉ ?

Tôi nhớ lúc mình tám tuổi, ham chơi nên quên giờ lại không báo, về đến nhà đã là mười giờ hơn. Nhớ khuôn mặt mẹ đầm nước mắt, nhớ ba sốt sắng tìm mình, nhớ cơn giận của anh hai. Khoảng thời gian đó hạnh phúc mà yên bình làm sao.

Nằm dựa vào tường, tôi miên man suy nghĩ về ngày xưa, bất giác thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng sớm, cô cảnh sát hôm đó đã hỏi chuyện tôi đến mở khóa dẫn tôi đến phòng ăn.

Vì sở không lớn nên phòng ăn chỉ có hai ba người ngồi, cảnh sát và tội phạm ăn chung, nói thể thôi chứ cũng chỉ có tôi là tội phạm thôi, không, là trẻ thành niên bị tạm giam mới đúng.

“Tiểu Hy nhi, thức sớm vậy, mọi hôm phải nửa giờ nữa mới đến cơ mà ?” Một nữ cảnh sát đang ngồi ăn trong góc vui vẻ chào hỏi tôi.

Sống ở đây đã năm ngày, tội phạm thì chỉ có mình tôi, mọi người trong sở ai cũng quen mặt hết rồi. ‘Tiểu Hy nhi’ là cách gọi thân thiết có từ ngày thứ hai.

“Tôi qua ngủ không được ạ.” Tôi thành thật khai báo.

Tôi đến chỗ chiếc tủ kính phân cách với phòng bếp, mỉm cười với dì phát thức ăn, “Hôm nay có gì ạ ?”

“Cháo tôm và hamburger.” Dì ấy cũng cười đáp trả.

Đùng ngạc nhiên, lúc đầu tôi còn choáng váng vì chế độ đãi ngộ tội phạm ở đây hơn bạn nữa.

“Cháo ạ.”

Dì múc một tô cháo cho tôi, bê khay thức ăn, tôi ngồi xuống chiếc bàn trong góc vắng nhất.

Lặng lặng ăn từng thìa cháo, tôi không biết sau hai ngày nữa mình sẽ làm gì tiếp. Có lẽ... nên về thăm ba mẹ, hẳn là anh hai đã cho người giám sát rồi nhưng dù sao tôi cũng phải gặp ba mẹ và Tử Hoàng, lúc chúng tôi bỏ trốn không biết ở nhà loạn thế nào.

Thầm quyết tâm trong lòng, tôi bình tĩnh sống qua hai ngày nữa.

Đứng trong cửa hàng thức ăn nhanh mà lúc trước bản thân đã từng ‘mưt sát’ cái cửa sổ. Đối diện tôi là ông chủ cửa hàng, lòng tôi hiện tại ngoài ba vạn từ xin lỗi thì chẳng còn gì nữa. Tôi nắm chặt tay, cúi đầu thật thấp, “Cháu xin lỗi.”

Gương mặt ông chủ phúc hậu, hết sức hiền từ lắc đầu, “Không sao, lúc đập vỡ kính cháu không bị thương đấy chứ ?”

Nghe ông nói, cảm giác tội lỗi mãnh liệt bùng nổ, để hình dung một chút thì nó mãnh liệt như khi Lê - nin lãnh đạo nhân dân chiếm Pêtrôgrat rồi chiến thắng chính phủ lâm thời ấy.

“Cháu... cháu xin lỗi chú. Cháu sẽ làm công để đền... có được không ?” Tôi kìm chế để mình không khóc, run run nói.

Ông chủ bỗng nhiên cuối đầu gần tôi, khẽ nói, “Năm trăm euro dưới bậc thềm là cháu đặt phải không ? Số tiền đó dư để lấp ba tấm kính như thế.”

Tôi ngẩng đầu nhìn ông, sau đó hơi gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Chú... chú không trách cháu dọa khách hàng sợ ạ ?”

“Không, trông cháu không giống đứa trẻ hư hẳn là có lý do, chú hiểu mà”, nói đến đây ông như chợt nhớ ra điều gì, đi vào trong lấy một bọc gì đó đưa cho tôi, “Cháu cầm đi.”

Tôi nhận lấy mở ra, là một phần gà rán với sữa tươi. Biết ông có ý tốt nên tôi không từ chối, chào ông rồi chậm rãi ra ngoài.

Tôi trở lại ngôi làng nhỏ lúc trước, đào lấy bọc đồ rồi ra đường lớn, bắt taxi.

Sáu tiếng sau, bảo tài xế dừng trước một trung tâm thời trang ở thành phố Y – cách biệt thự nhà tôi chỉ có một giờ đi xe, tôi vào trong chọn một bộ váy trắng có tay, dài qua gối, thắt nơ ở eo như kiểu váy trẻ con và túi xách của một thương hiệu thời trang nổi tiếng.

Thay quần áo rồi tôi tiếp tục lên taxi.

Ngồi trên xe, gió vụt vào cửa sổ khiến mái tóc đen dài của tôi bay loạn, tôi vuốt nó lại nếp, nhìn chăm chú vào bầu trời. Tuần nữa là lễ Trung Thu rồi, Trung Thu là tết gia đình, sợ là năm nay tôi không có cơ hội mừng với ba mẹ, tâm tình bỗng buồn buồn. Không biết tình hình của anh hai sao rồi nữa, liệu anh có tự tổn thương mình hay không ?

Điện thoại reo lên, số lạ, tôi do dự nhưng vẫn bắt máy, “Vâng ?”

“Là vậy à, anh chuyển tiền bán ‘The Princess’ rồi ? Được, cảm ơn.”

Tắt máy, tôi lại nhìn bầu trời.

Chẳng mấy chốc, căn biệt thự trắng to lớn xuất hiện trong tầm mắt.

Tôi nhìn nó không chớp mắt.

“Anh đừng ở đây đi.”

Tài xế dừng trước cổng biệt thự, tôi lấy tiền từ túi trả cho anh ta, yên lặng đứng cạnh cổng.

Tay run run chạm vào chuông cửa, chỉ là chưa kịp nhấn thì cửa đã mở ra, người mở làm tôi sững sờ, Tử Hoàng !

Khuôn mặt Tử Hoàng nhếch nhác, tái nhợt như vừa đứng trong trời tuyết, khóe mắt thâm đen. Nhìn thấy tôi anh giật mình, rõ ràng là không tin vào mắt mình, sau đó như một người điên lao đến ôm chặt tôi vào lòng. Không hề nói câu nào, chúng tôi chỉ ôm nhau như thế.

Rất lâu anh vẫn không buông, tôi cảm thấy mình dần khó thở, giơ tay hơi đẩy anh ra. Giọng nói khàn khàn của anh bỗng vang lên, “Đừng đẩy anh ra... đừng đẩy anh được không ? Cho anh ôm em một lát... chỉ một lát... làm ơn...”

Khóe mắt tôi cay lên, nước mắt như mưa tràn ra bờ mi.

Tôi cũng khàn giọng đáp lại, “Sẽ không, em sẽ không đẩy anh đâu mà, nhưng em khó thở, buông... tạm buông em ra, nha ?”

Anh chần chờ nhưng cũng thả tay ra, tôi cố gắng hít thở rồi hỏi, “Ba... mẹ thế nào rồi anh ?”

Ánh mắt Tử Hoàng lộ rõ vẻ đau thương, thấy tôi nhìn lại né tránh nhìn về hướng khác, “Vào nhà thôi.”

Tôi sợ hãi tóm chặt hai tay Tử Hoàng, “Có chuyện gì sao ? Chuyện gì !?”

Anh lắc đầu.

Tôi càng sợ hơn, gần như gào lên, nước mắt khiến khuôn mặt anh nhạt nhòa, “Rốt cuộc là chuyện gì !? Anh nói đi ! Có chuyện gì với ba mẹ ! Ba mẹ đâu ?!”

Hét lên xong, tôi buông tay chạy vào nhà, trong nhà trống rỗng, phòng khách không có ai, phòng ăn không, phòng làm việc của ba không, phòng của mẹ cũng không ! Tôi đi đến căn phòng cuối cùng – phòng của mình.

Chậm rãi đẩy cửa vào, tim tôi nhảy loạn trong lồng ngực, khe cửa dần rộng ra, bóng dáng mẹ đập vào mắt. Tôi ngừng thở, “Mẹ ơi...”

“Là Tiểu Hy... à?”

Mẹ xoay người lại, đôi mắt vô thần.

Tôi nhào đến ôm mẹ, khóc không ra nước mắt, “Là con, là con, Tiểu Hy đây, mẹ, xảy ra chuyện gì ?”

Mẹ ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Ba con...”

Tôi gấp gáp, “Ba ? Ba thế nào ?!”

“Ba con... mất rồi.”

14. Chương 14: ‘t’

Thân thể ba dần trong suốt một cách quỷ dị, tôi kinh hoàng nhìn ba đang tan biến, hai tay giơ lên hòng mong nắm lấy được bàn tay to lớn ấm áp ấy.

Ngũ lôi oanh đỉnh.

Tôi không thể thốt lên được tiếng nào, chỉ có thể run rẩy nắm thật chặt tay mẹ. Nhìn kỹ vào đôi mắt của bà, tôi tự thôi miên bản thân mẹ đang nói đùa, mẹ là giận tôi bỏ đi nên mới nói như thế. Đúng vậy, hẳn là vậy rồi.

Tôi mím môi đến khi khoang miệng cảm nhận được vị mặn, nở một nụ cười tươi nhất, “Mẹ, con xin lỗi, con bỏ đi là sai. Con biết con sai mà, mẹ đừng đùa nữa nha, nói thật với con đi mà. Ba đi công tác phải không ạ ?”

Mẹ chỉ chăm chú vào tôi, không trả lời.

Tim tôi càng đau hơn, “Mẹ nói đi mà.”

Mẹ vẫn im lặng.

“Con xin mẹ đó ! Con biết mình sai rồi, xin mẹ, xin mẹ mà !” Tôi cắn răng nói lớn hơn một chút.

Im lặng, một khoảng thời gian thật dài thật dài trôi qua, những tưởng cả thời gian lẫn không gian đều đông cứng, rồi cuộc mẹ cười, nói: “Đúng thế, mẹ đang nói đùa.”

Ngực tôi đau đến khó thở, tôi muốn ngất đi nên nhất quyết nhắm mắt lại, “Tại sao?”, thều thào nói hai chữ đó, tôi thật sự mất đi ý thức như mình mong muốn.

“Tiểu Hy, Tiểu Hy !”

Là ai ? Là ai gọi tôi ?

“Tiểu Hy, con không sao chứ ?”

Tôi giật mình, là ba ! Mừng rỡ chiếm cứ toàn bộ góc gác trong đầu, tôi cười chảy nước mắt. Ba đúng là vẫn khỏe mạnh mà, mẹ làm tôi sợ điên người. Mọi người dạo này đùa dai quá, tôi thầm quyết tâm lát nữa gặp mẹ và Tử Hoàng nhất định phải làm lơ họ, đùa không vui chút nào.

Tôi chạy về phía giọng nói của ba, vừa đưa tay về phía trước vừa gọi to, “Ba ! Con ở đây ! Ba đang ở đâu !? Lúc này mẹ gạt con làm con sợ quá, ba ! Ba !”

Tôi chạy mãi về phía trước, con đường như vô tận dù tôi cố gắng chạy thế nào vẫn không thấy bóng dáng ba, tôi lo lắng nói lớn, “Ba ơi, sao con không thấy ba ? Con đường này dài quá !”

Tôi mệt sắp ngất đi thì ba lại lên tiếng, trêu mếu và dịu dàng, “Con đừng chạy nữa, không gặp ba được đâu.” Tôi vẫn lý lợm nhích từng bước chân nặng như đeo chì của mình, hờn hển trả lời, trong lời nói cố ý thêm mấy phần giận dỗi, “Ba, con giận ba đó ! Ba đang ở đâu vậy.”

“Con... đừng đi nữa.” Ba khẽ nói.

Tôi nghĩ ba nhắc đến chuyện mình bỏ đi với anh hai, sợ ông buồn nên tôi lập tức phân trần, “Con không đi nữa đâu, con hứa đó. Ba gặp con đi mà.”

Rất lâu sau ba không trả lời, tôi lo lắng lấy hết sức chạy nhanh hơn nữa, “Ba ! Ba !” Cuối con đường ,tôi thấy ông đứng đó, chạy như điên lại gần, ôm chầm lấy ba, tôi khóc như đứa trẻ, “Ba mẹ dạo này đùa dai quá đi !” Nói là vậy nhưng khóe môi tôi cười đến muôn tê cứng luôn.

Ba cũng vươn tay ôm tôi, cầm dựa trên đầu tôi, “Ba...”, ông không nói nữa.

“Sao thế ạ ? Có gì sao ?” Tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trung niên nhưng vẫn hiện rõ vẻ đẹp trai khi còn trẻ, lúc này tôi thầm cảm thán sao bây giờ mình mới nhận thấy ba mình đẹp trai đến thế cơ chứ, tôi cười khúc khích.

Ông dường như muốn nói lại thôi, chần chờ một lúc ba bỗng nhiên như muốn đi đâu đó, gấp gấp nắm chặt hai bàn tay tôi, “Tiểu Hy, ba... phải đi. Con nhớ, người tốt với con chưa hẳn thật sự tốt. Chuyện gì cũng có mặt trái của nó, lúc trước ba không cảnh giác nên mới có tình trạng hôm nay.”

Đầu tôi càng có nhiều dấu chấm hỏi, “Ba nói gì vậy ?”

Ông không trả lời, chỉ cười buồn, đôi mắt hơi đỏ. Ông hôn lên trán tôi một chút, “Nói với mẹ, ba xin lỗi. Nhớ, con... không được tin nó, tuyệt đối không được.”

“Không thể tin ai ?”

Thân thể ba dần trong suốt một cách quỷ dị, tôi kinh hoàng nhìn ba đang tan biến, hai tay giơ lên hồng mong nắm lấy được bàn tay to lớn ấm áp ấy.

Ba biến mất trong sự vô lực của tôi.

“Tiểu Hy, đừng tin T...”

“Ba !!!!!!!”

Tôi gào lên như một con thú bị thương.

Bóng tối dần tan đi, ánh sáng rơi vào khiến tôi phải nheo mắt mấy lần.

Tử Hoàng ngồi bên cạnh nắm lấy tay tôi.

Bình tĩnh thốt ra hai chữ ‘tại sao ?’ tôi chăm chú nhìn vào anh.

Tử Hoàng hơi xoay đầu sang hướng khác nhưng trước ánh mắt của tôi đành khó nhọc nói, “Chú... bị giết.”

Tôi nắm chặt tay đến mức móng đâm vào thịt, ươn ướt.

“Là ai ?”

Ai có khả năng giết chủ tịch tập đoàn Tả thị ? Ai có thể giết người có quyền lực chính trị đến tổng thống cũng phải nhượng bộ ?

Từ môi Tử Hoàng phun ra ba chữ làm tôi chết lặng ‘Tả - Nhật - Thiên.’

Tôi bật cười như một người điên, tôi không tin anh sẽ làm như vậy. Nhưng tại sao Tử Hoàng phải lừa gạt tôi ? Chuyện này không quan trọng nữa, “Hiện tại... ba đang ở đâu ?”

“Đã thập thố.”

Tại sao tin tức động trời như vậy tôi lại không biết chứ ? Chẳng lẽ báo chí không đưa tin sao ? Nghĩ đến đây tôi chợt nhớ, bấy ngày nay tôi ở trong tù cơ mà. Tôi lắc đầu cho tỉnh táo, chống tay định ngồi dậy thì thấy vươn vươn, trên tai tôi có kim truyền nước biển. Tôi bèn nhìn xung quanh, kiểu nội thất trắng tinh sạch sẽ và máy móc bên tủ giường khiến tôi nhận ra ngay mình đang ở bệnh viện.

Đưa tay toan rút kim thì Tử Hoàng ngăn tôi lại, “Em còn yếu, chưa thể rút kim.”

Tôi ngồi lại trên giường, nhớ lại giấc mơ lúc nãy nên tôi muốn mình được yên tĩnh, xoay đầu nói với Tử Hoàng: “Em đói, anh mua gì đó được không, em không muốn ăn thức ăn bệnh viện.”

Tử Hoàng như suy nghĩ gì đó, ánh mắt xẹt qua tia cảm xúc tôi không hiểu, “Được” nói xong lập tức ra ngoài.

Tôi nằm xuống chiếc giường êm ái trong căn phòng bệnh VIP mà mỗi lần bệnh đều ở, nhìn bầu trời xanh xanh ngoài cửa sổ, rèm trắng bay bay như những đường cong kỳ diệu, tôi lạc vào thế giới của riêng mình.

Ba nói không được tin một người, là ai ?

Giấc mơ đó liệu có thật không ? Hay chỉ là do nhớ ba nên mơ thấy. Nhưng tôi quyết định tin là ba thật sự gặp mình trong mơ để nói những gì chưa kịp. Nếu đã lựa chọn tin vào những thứ trừu tượng không cơ sở này, tôi phải tìm ra người mà ba nói.

Ba bảo ‘T...’ ?

T ? T gì ? Tử Hoàng ? Hoặc là... Thiên ?

Tôi không tin anh hai làm như thế trừ khi anh thật sự thừa nhận. Tử Hoàng càng không thể, anh ta chẳng có lý do nào để hại ba cả.

‘Người tốt với con chưa hẳn đã tốt’, tốt nhưng chưa hẳn đã tốt ? Tôi rối tinh rối mù, câu này quá bao quát, sinh ra là tiểu công chúa Tả thị, ai lại dám không tốt với tôi ?

Tôi nhìn chăm chú ánh mây ngoài kia, tưởng tượng đó là khuôn mặt ba đang cười.

“Ba... Nếu giấc mơ đó là thật, người ba nói là ai chứ...”

Chỉ là, giây phút ngắn ngủi của tôi chưa được bao lâu, cửa phòng đã mở. Nghe tiếng bước chân, tôi biết không phải là Tử Hoàng.

Người đó chậm rãi đi về phía giường, chiếc áo sơ mi đen tuyền yêu mị, tôi ngược mắt nhìn khuôn mặt rạng ngời như thần Apollo kia, không nói nên lời.

Anh hai từ tốn ngồi xuống bên giường, hai tay xoa xoa gương mặt của tôi, giọng nói như cười như không, “Hy Hy, Hy Hy của anh. Anh tìm thấy em rồi.”

Tim tôi hiện tại không có một cảm giác, quá nhiều chuyện có thể lẫn áp thứ tình yêu cấm kỵ trong tôi, “Anh biết ba mất chứ ?”

Anh gật đầu.

“Là anh giết ba ?”

Trong con người thâm trầm của anh hiện lên vẻ gì đó sâu xa, anh không trả lời.

“Em tin anh không làm vậy, anh chỉ cần lắc đầu.” Tôi lạnh nhạt nói.

Anh hai hơi cười hỏi, “Là Tử Hoàng nói anh giết ba sao ?”

Tôi im lặng.

“Thật ra, anh có phải người giết ba hay không không quan trọng, dù sao cũng như nhau thôi, đáng nói hơn là từ giờ anh sẽ không phải nổi điên lên mỗi khi ba đòi mang em đi nữa, bây giờ ba không thể làm vậy rồi.”

15. Chương 15: Chiếm Đoạt

Từng thứ từng thứ sụp đổ.

Một mảnh hoang tàn.

“Anh nói gì vậy !” Tôi trừng mắt nhìn anh.

Anh hai vắn hết sức bình thường, tôi thật sự nổi giận. Ba mất, và dù có là ai hại ba đi nữa thì những câu anh nói đã đi quá xa rồi.

“Vậy, cậu ta có nói ba bị giết thế nào không ?” Anh nói, đôi tay chuyển sang vai tôi, kéo tôi vào lòng mình. Lòng ngực to lớn của anh ấm áp, ấm áp như ba vậy khiến tôi trầm mê trong một khoảnh khắc, tôi chợt tỉnh định đẩy anh ra.

Anh hai dùng sức hơn và hiển nhiên sự chống cự của tôi chẳng ít gì. Tôi ngẩng đầu từ ngực anh, nhìn vào đôi mắt đen sâu kia, “Ý anh là gì ?”

Cầm anh cạ cạ lên đỉnh đầu tôi, thỉnh thoảng lại hôn lên một lọn tóc, “Một viên đạn xuyên tim, lúc đó ba đang nói chuyện với Bộ trưởng bộ tài chính Bạch Hàn Triết, lão già họ Bạch kia chẳng xước một miếng da.”

Tôi nghi hoặc.

Bỗng nhiên anh thở dài một cái, “Thôi ! Không nói nữa, em không cần biết ai giết ba, anh cũng được, kẻ nào khác cũng được. Tóm lại, ba chết, anh chỉ cảm thấy tốt mà thôi.”

Tâm tôi lạnh ngắt.

Tôi trở lại căn biệt thự kia.

Lần này anh không dùng chìa khóa nữa, lắp đặt cả một hệ thống xác nhận dấu vân tay và đồng tử.

Hiện tại thì trừ khi tôi có cánh mới thoát được.

Tôi cũng không có ý trốn nữa, chỉ là tôi chưa chuyển lời xin lỗi của ba trong mơ ẹ, và đó cũng là điều làm tôi hối tiếc nhất. Vừa qua một ngày, sáng sớm hôm sau tôi biết một tin không lớn không nhỏ nhưng lại có rất nhiều ý nghĩa.

Cô giúp việc đi chợ mua báo sáng, để trên bếp và bị tôi nhìn thấy.

‘Con gái duy nhất của Bộ trưởng bộ ngoại giao Bạch Hàn Triết – Bạch Ngọc Liên thú nhận mình là người sắp đặt cuộc ám sát Chủ tịch tập đoàn Tả thị.’

Hàng tí đỏ chót lớn đến mức chỉ sợ người đọc không nhìn rõ, tôi kèm chế cơn run giấu tờ báo vào áo. Lên phòng khóa trái rồi chậm rãi lấy ra đọc.

Tám ngày sau cái chết chưa rõ thủ phạm, Bạch Ngọc Liên đột ngột tuyên bố thú tội, Bạch Hàn Triết tăng huyết áp hiện đang bất tỉnh trong bệnh viện.

Nội dung tóm tắt là như vậy, tôi cũng chỉ quan tâm dòng viết Ngọc Liên nhận tội mà thôi, kể cả nguyên nhân cô ta muốn giết ba tôi cũng không hề liếc qua. Bởi vì tôi biết, những nguyên nhân đó đều là nhảm nhí. Ngọc Liên nhận tội, và nếu tôi không lầm, cô ta làm vậy chỉ có thể vì một người.

Tả Nhật Thiên.

Tôi biết Ngọc Liên thật sự rất yêu anh hai, ít nhất tình yêu của chị ấy so với tình yêu của tôi không nhỏ hơn là mấy. Với thế lực chính trị hiện tại của anh hai, anh chưa đủ để có thể giết nhân vật lớn một cách êm ả được, dù như thế nào sau một quãng thời gian nhất định anh mới sẽ hướng về anh. Khoảng thời gian đó là tám ngày, Ngọc Liên nhận tội giữ anh hai khiến Bạch Hàn Triết tức đến bất tỉnh nhân sự.

Nếu giải thích theo cách trên, vậy chẳng lẽ người giết ba thật sự là anh hai ?

Tôi không tin. Nhưng không có lý do nào khác để Ngọc Liên phải làm như thế nữa cả, ở một phương diện nào đó tôi và chị ấy giống nhau và tôi hiểu chị ấy.

Anh thật sự là kẻ hại ba sao ? Bao nhiêu đây chưa đủ để chứng minh điều đó, có điều trong lòng tôi có đến bảy mươi phần trăm tin tưởng kẻ giết ba là anh.

Tôi không hoàn toàn tin tưởng lời nói của Tử Hoàng, cũng không hẳn không tin. Câu khẳng định kẻ giết ba là anh hai của Tử Hoàng tôi vẫn tin một phần.

Không dám suy nghĩ lâu, tôi nhét tờ báo xuống gầm giường, xuống nhà bếp lấy bật lửa. Lên phòng, lấy tờ báo ra đi vào nhà vệ sinh, tôi châm góc báo vào ngọn lửa, đỏ thắm và xanh lam, hai màu lửa len lỏi nhau cắn nuốt từng mảng một của tờ báo. Tro tàn rơi vào bồn cầu, quăng bật lửa vào trong đó nốt, giặt nước. Tôi bình thần trở lại vườn hoa uống trà như mọi ngày.

Tối đến, nghe tiếng mở cửa tôi biết anh hai về.

Không xoay đầu, tôi tiếp tục chải mái tóc vô cùng dài đang ước sùng của mình. Qua tấm gương, anh tháo và vứt, tây trang vứt sang một bên sau đó vào thẳng phòng tắm. Tiếng xả nước nhanh chóng vang lên, tôi cố gắng lờ đi sự hiện diện của anh, lên giường nhắm mắt.

Mãi chẳng ngủ được, đến khi vòng tay lạnh lạnh rắn chắc của anh ôm lấy mình tôi mới nhận ra anh đã tắm xong.

“Nhớ em quá đi.” Anh cúi mặt vào gáy tôi, cắn cắn.

Tôi biết né cũng không ích nên mặc anh, chỉ thở dài, “Em buồn đến sắp điên rồi đây.”

“Chỉ trách Tiểu Hy của anh ngày càng gian xảo. Anh đâu muốn thế chứ.” Giọng nói anh xen kẽ tiếng cười, đưa lưng về anh nên không biết về mặt anh thế nào nhưng tôi chắc đôi mắt anh hiện đang hừng hực lửa giận.

Tôi lập tức giả vờ không hiểu, “Anh hai nói gì vậy ? Gian xảo gì chứ ?”

Nói xong tôi cười khúc khích phối hợp.

Anh hai xoay người tôi lại, ép tôi phải mắt đối mắt với anh, khuôn mặt hoàn mỹ của gần sát mặt tôi, khoe môi anh cong cong, “Em gái của anh từng bị tạm giam đấy nhỉ ?”

Tôi cười, chuyện này vốn dĩ gì anh cũng biết. Tôi không ngạc nhiên.

Anh không tỏ ra thái độ nào chỉ chăm chú nhìn tôi như xác nhận điều gì đó. Một lát sau, ánh mắt anh thoáng thất vọng, anh hai bình tĩnh nói:

“Sao ? Trong lòng em đang nhận định anh là kẻ giết ba phải không ? Ngọc Liên nhận tội thể hiện quá rõ rồi.”

Tôi giặt mình.

Đường như nhận thấy tôi đang cương cứng người, anh hơi xoa xoa lưng tôi, ôm chặt tôi vào lòng. Tay còn lại nâng cánh tay trái của tôi, chiếc vòng với những viên ngọc lam lấp lánh ánh sáng, chiếc vòng này anh bắt tôi đeo vào từ khi trở lại căn biệt thự này.

Nhìn hành động của anh, tôi đoán được lý do rồi.

Quả nhiên, anh nói: “Trong viên ngọc lớn nhất có gắn một camera siêu nhỏ liên thông với điện thoại anh.” Có nghĩa, hành động của tôi hai bốn trên hai bốn đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh. Tôi nhú mi, cơn giận chợt bộc phát, đưa tay phải toan tháo chiếc vòng ra. Chiếc vòng này không phải vòng liền, nó có một móc khóa để tháo gỡ.

Anh hai không hề ngăn cản, tôi khó hiểu và lập tức biết tại sao. Căn bản cái khóa này là khóa chết, chỉ có thể khóa một lần và vĩnh viễn không thể gỡ ra.

“Khóa này được làm từ dyneema.”

(Dyneema: Một loại chất dẻo nhẹ hơn nước, cứng hơn thép mười lăm lần.)

Sau khi anh nói câu đó, tôi hoàn toàn từ bỏ việc tìm cách tháo chiếc vòng nữa.

Nằm im một lát, tôi rút cuộc vẫn hỏi, “Anh thật sự giết ba sao?”

Anh hai chăm chú vào tôi, không phủ định cũng chẳng khẳng định.

Bỗng nhiên, anh lật người ép tôi xuống dưới hôn lên môi tôi một cách cuồng bạo. Dù có chạy trốn thế nào đi nữa lưỡi tôi vẫn bị anh bắt lấy, mút và – cắn không thương tiếc. Đau đớn làm tôi tỉnh khỏi sự ngạc nhiên, đưa tay đẩy anh ra, đôi chân cố hết sức đạp vẩy.

Anh dùng hai gối đè chân tôi tại, một tay dễ dàng túm gọn hai tay tôi đặt lên trên đầu, tay còn lại lần mò vào trong lớp áo.

Đôi mắt gần đỏ làm tôi hoảng sợ, nước mắt yên lặng chảy ra. Anh nhận thấy lệ trên mặt tôi, hôn lên nó rồi liếm sạch nhưng hành động phía dưới vẫn không hề đình chỉ một giây nào.

“Thật đau.”

Anh khẽ nói vào tai tôi.

Tôi chưa kịp hiểu thì thân dưới truyền đến sự đau đớn như bị xé rách. Tôi đau đến mức hét lên nhưng mọi thứ đều bị chặn trong miệng anh. Nước mắt tràn ra ứa dội, tôi cố gắng muốn đẩy thứ to lớn đang trong người ra.

Anh hai vẫn tiếp tục luật động, không hề có sự chuẩn bị trước bị đâm vào, bây giờ lại từng lần mạnh mẽ húc đẩy, tôi những tưởng mình sắp chết vì đau.

Tôi cầu xin anh dừng lại, nhưng dù có nói gì đi nữa đổi lại cũng chỉ là lần sau mạnh hơn lần trước, tuyệt vọng, tôi nằm im như một con búp bê rách.

Không biết bao nhiêu lần, anh đòi hỏi như một con dã thú, từng đợt từng đợt đau đớn truyền tới tâm can, tôi không nhớ mình đã ngất đến lần thứ ba hay thứ tư, chỉ biết, khi trời có ánh nắng đầu tiên anh vẫn chưa dừng lại.

Trong lòng, tình yêu sớm đã không còn một mảnh.

Từng thứ từng thứ sụp đổ.

Một mảnh hoang tàn.

16. Chương 16: Tiêu Cực

Tôi chạm nhẹ vào núm xoay điều chỉnh nhiệt độ, nếu bây giờ xoay hết mức liệu tôi có bỏng chết không nhỉ ?

Ánh sáng lọt vào đôi mắt sưng đỏ vì khóc của tôi, đau rát.

Tôi nghiêng người tránh phía cửa sổ, thân dưới truyền đến cảm giác đau đớn khó thốt nên lời.

Thất lũng như muốn gãy, xương sống như râm ran, lúc này tôi hận tại sao mình không ngủ luôn còn tỉnh dậy làm gì nữa.

Bên cạnh sớm đã trống không, tôi cắn răng kềm chế bản thân không được khóc nữa, cố quên đi ký ức tồi hôm qua nhưng nó cứ chậm rãi hiện hữu trong đầu, một cuốn phim tua chậm tra tấn tinh thần.

Tối qua anh hai, không, Tả Nhật Thiên hành hạ tôi hết lần này đến lần khác, nơi đó của cô bị làm đến mức tê liệt mất cảm giác. May mắn là anh ta vẫn không hề quên tôi là em gái ruột của mình, phút cuối cùng chỉ bắn đầy lên bụng, nếu không, tôi nhất định tự sát ngay tại chỗ.

Tôi nén đau, co người như một con tôm nhỏ, hai tay ôm chặt đầu, tôi ước chi mình không bao giờ phải tỉnh lại nữa, hiện thực quá tàn nhẫn.

Tả Nhật Thiên tôi yêu không phải anh ta.

Người tôi yêu rất dịu dàng, ôn nhu và hiền lành.

Anh bây giờ là ác ma.

Tôi vốn không tin anh hại chết ba, Tả Nhật Thiên hẳn là không thể nào chỉ vì ba muốn mang tôi rời khỏi anh mà giết ba đâu, nhưng, giờ khắc này tôi buộc mình phải nhớ thật kỹ câu nói ‘anh ta đã giết ba’ trong lòng, như thế tôi sẽ hận anh, sẽ không vì tình yêu lúc trước mà tha thứ cho anh.

Vùi đầu thật sâu vào gối, tôi nhắm mắt thật chặt để có thể trôi vào giấc ngủ.

Lần nữa tỉnh dậy, trăng đã treo cao trên đầu, Tả Nhật Thiên vẫn không hề xuất hiện.

Tôi thăm thở dài nhẹ nhõm, qua một đêm cũng đã giảm đau. Chống tay lên tường từ từ vào phòng tắm. Tôi muốn gột rửa những gì có thể, ít nhất là trên thân xác này.

Đứng dưới vòi hoa sen, mặc cho nước tạt lên cơ thể, nước nóng đến mức khiến da từng mảng từng mảng ửng hồng. Tôi chạm nhẹ vào núm xoay điều chỉnh nhiệt độ, nếu bây giờ xoay hết mức liệu tôi có bỏng chết không nhỉ ? Tôi thử từng chút từng chút một, độ nóng dần tăng lên, da thịt càng lúc càng rát, tôi mỉm cười.

Mạnh tay xoay một vòng lớn.

Chỉ là, nóng bỏng tôi mong đợi không hề có, chỉ bị một đôi tay rắn chắc mạnh mẽ ôm vào lòng.

Giấy dựa rời khỏi vòng tay đó, tôi ngược mắt nhìn Tả Nhật Thiên đang im lặng tắt nước. Tay anh ta đã bỏng một mảng lớn, đỏ hồng trông vô cùng đối lập với làn da màu đồng.

Tả Nhật Thiên nhìn tôi chăm chú.

Tôi cũng chẳng thấy ngại ngùng gì khi không mặc quần áo đứng trước mặt anh, bình tĩnh nhìn trả.

Một hồi lâu sau, Tả Nhật Thiên kéo tôi vào lòng, với tay lấy khăn quần tôi lại rồi bế ra ngoài giường đặt xuống. Trong suốt quá trình, tôi không hề phản kháng cũng không lên tiếng. Ngoan ngoãn để anh ta lau người, sấy khô tóc.

Sau đó, tôi và Tả Nhật Thiên một người hoàn toàn khóa thân một kẻ ước sùng từ đầu tới chân bốn mắt nhìn nhau, âm thầm tranh đấu.

Đến khi tôi lạnh đến run rẩy Tả Nhật Thiên mới nói chuyện, “Anh cho em một cơ hội giải thích.”

Tôi xoay đầu sang hướng khác.

Đôi mắt Tả Nhật Thiên bốc lửa ngùn ngụt chăm chăm vào mặt tôi.

“Ba giây. Nếu không, hậu quả khó nói.”

Tôi cắn răng quyết tâm không nói chuyện.

“Một.”

Giọng anh ta bình tĩnh.

“Hai.”

Tôi hơi sợ hãi, nhưng rốt cuộc vẫn không mở miệng.

Không hề có tiếng đếm thứ ba, thân thể tôi trong khoảnh khắc đó bị anh đè xuống giường. Tay nắm thành nắm, tôi nhắm chặt mắt thể hiện bộ dáng thấy chết không sờn.

Tả Nhật Thiên cúi đầu gục xuống cổ tôi – cắn.

Anh cắn rất mạnh, dường như muốn cắn đến khi máu chảy lênh láng mới thôi, tôi đau đớn hét lên, theo bản năng đưa tay đẩy đầu anh ra.

Không hơn thua, tôi bật khóc, tay vẫn cố gắng đẩy Tả Nhật Thiên.

Lúc cổ tôi hoàn toàn không còn cảm giác đau nữa, anh chậm rãi nhả ra, ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi sợ hãi nhìn khoe miệng Tả Nhật Thiên đang tràn ngập máu tươi của mình, co rúm người. Anh nhìn tôi một hồi lâu, bỗng nhiên lật người, ôm tôi nằm yên trên giường.

Tôi mặc kệ mọi hành động của anh. Cẩn thận không dám động chạm một ngón tay.

“Tiểu Hy, em biết không. Thật ra anh rất sợ.”

Tôi run run.

Bàn tay to lớn chậm rãi vuốt ve từng lọn tóc dài của tôi, đột nhiên lại nắm thật chặt trong tay.

Cảm giác đau truyền tới từ da đầu hơn triệu ngọn tóc khiến tôi không tự chủ rên một tiếng.

“Chỉ có làm em đau thế này anh mới chắc chắn em đang ở trong lòng anh.”

“Anh không biết từ bao giờ, chỉ biết nếu em rời xa khỏi vòng tay anh, anh nhất định sẽ điên.”

“Ba luôn miệng nói muốn mang em đi, vào những lúc đó, anh đã thật sự định bóp chết ba.”

Tôi run rẩy càng dữ dội hơn. Bàn tay đang vuốt ve tôi bỗng chốc như một kẻ ước chết người, tôi hoảng loạn định tránh né bàn tay kia nhưng lý trí cho tôi biết, làm như thế là quá ngu xuẩn.

Tả Nhật Thiên vẫn nói tiếp, “Ba chết, anh thật sự không có cảm giác gì nhiều, chỉ cảm thấy sau này sẽ không ai cướp em đi được nữa.”

“Nhiều lúc anh cảm thấy bản thân thật biến thái, thật tàn nhẫn. Nhưng không phải những người như chúng ta đều vậy sao ? Bản năng chúng ta là sự tiêu cực.”

“Nói một cách khác, anh chỉ cần em. Những người khác... dù là ba mẹ họ cũng chỉ hơn người lạ một chút.”

“Cho nên, anh rất sợ. Nếu một ngày nào đó em thoát được khỏi tay anh, anh sẽ ra sao ? Nếu bắt được em anh sẽ làm gì ? Giết em chăng ?”

Bàn tay lại dần dần đặt lên cổ tôi.

Tôi hận mình không thể ngắt đi tại chỗ, chưa bao giờ tôi có thể sợ hãi đến thế này.

Tả Nhật Thiên lại cười, “Đừng lo, anh yêu em. Làm sao có thể tổn thương em chứ ?”

Hít thật sâu, tôi lấy hết can đảm từ nhỏ đến lớn của mình, nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của anh, “Tôi nhất định sẽ trốn.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt hiện lên vẻ không thể tin, rồi lại bật cười: “Thật dũng cảm.”

Nhờ câu nói hết sức dũng cảm kia, tôi được thưởng.

Quả thật là bi kịch.

Từ hôm đó, anh mua cả xiềng xích trói tay và chân tôi, đầu kia khóa vào giường, độ dài sợi dây là từ giường đến nhà vệ sinh, nếu đi ra cửa phòng thì tôi cách cánh cửa ba mét.

Mỗi ngày anh sẽ mang thức ăn cho tôi, hoàn toàn cách ly tôi với thế giới bên ngoài, tôi không ăn thì anh ép tôi ăn, tôi muốn tự tử anh nói không biết mình sẽ làm gì với mẹ.

Cả mẹ bây giờ anh ấy cũng chẳng cần, nhấn tâm đem bà ra uy hiếp tôi.

Đêm đến, anh sẽ hoan ái dây dưa với tôi. Có lẽ, quãng đời còn lại của tôi sẽ mãi ở căn phòng này.

Tôi ngày một sợ hãi anh, người tôi yêu đã không còn nữa, bây giờ chỉ còn một con ác quỷ đội lốt anh trai, luôn miệng nói : “Anh yêu em, tiểu Hy của anh, em là của anh, vĩnh viễn thuộc về anh.”

Đây là kết quả mà tôi muốn sao ?

Thật sự là quá hạnh phúc.

Tôi khinh bỉ chính mình.

17. Chương 17: Do Dự

Quảng điện thoại lên bàn thủy tinh, đồng thời đập ly nước xuống sàn nhà, tiếng thủy tinh vỡ át đi tiếng va chạm giữa điện thoại và mặt bàn.

Tôi sống trong xiềng xích thế này đã được mười chín ngày. Những tưởng đã hết hy vọng thì kì tích xuất hiện, tối đêm thứ hai mươi, Tả Nhật Thiên vào phòng tắm để quên điện thoại bên ngoài.

Theo như sinh hoạt hằng ngày của anh, tôi có gần nửa giờ.

Cố gắng với lấy chiếc điện thoại cách mình nửa mét đang nằm im trên bàn nhưng không được, tôi tức muốn điên lên gờ tay cầm sợi xích dưới chân làm tư thế bẻ, nhưng khỏi nói cũng biết, chuyện nhắm thế này tôi quyết định không làm, tiết kiệm mười giây để lấy chiếc điện thoại kia vẫn hơn.

Nhìn quanh phòng, không phát hiện thứ gì sử dụng được, nếu đẩy nó xuống đất để lấy thì không có vấn đề nhưng nếu rơi xuống, Tả Nhật Thiên chắc chắn sẽ biết, không nói đến tiếng vang, chỉ dựa vào việc nửa tiếng trước điện thoại vẫn lảnh lặt nửa giờ sau lại trầy xước mấy đường cũng quá rõ rồi.

Tôi đứng đó hai mươi giây, bèn đến tủ quần áo, với tay lấy chiếc áo lông cừu Tả Nhật Thiên mới mua cho tôi, bây giờ là đầu tháng chín sắp vào đông nên trời khá lạnh. Thật ra lúc đó tôi không hứng thú mấy, đời nào trong phòng này cũng có lò sưởi, mùi trầm hương ấm áp thoang thoảng suốt ngày làm sao có thể lạnh được chứ. Trừ khi anh ta cho tôi ra ngoài.

Gấp chiếc áo trắng thành hai tôi để xuống đất, dùng móc quần áo đẩy nó lại gần bàn, sau đó tiếp tục xê dịch điện thoại về phía cạnh bàn.

Tôi phải gượng hết các cơ trong cơ thể, để dễ hình dung bạn hãy so sánh với việc bắt một con tôm đi thẳng lưng, ép con cua rẽ ngã ‘nghề’ như cá trạch, đến đó bạn sẽ biết tôi cực khổ bao nhiêu.

Tưởng chừng như dễ nhưng tôi phải mất đến gần mười phút mới có thể đẩy chiếc điện thoại rơi xuống tấm áo lông cừu, kéo áo lại phía mình tôi mở máy, màn hình báo cần mật khẩu ba mươi hai ký tự.

Tôi bực bội đến run người.

Ba mươi hai ký tự, thử cả đời cũng không tìm ra.

Đành làm liều, tôi hiểu rõ hệ điều hành này nhất, nếu nhập sai quá ba lần nó lập tức xóa hết tất cả dữ liệu trong máy. Tôi không quan tâm trong máy anh ta có thể lưu gì đó quan trọng đáng giá bạc triệu dollar hay không, tôi chỉ biết nếu nhập sai ba lần mình sẽ bị phát hiện.

Đầu tiên, tôi nhấn một dãy số, ngày tháng năm sinh của Tả Nhật Thiên.

Sai.

Tôi suy nghĩ một lát, nhập tên của mình vào, Tả Nhật Hy.

Sai.

Đầu óc loạn lên, nhìn cửa phòng tắm, chỉ còn hơn mười phút nữa mà thôi. Rốt cuộc là gì chứ ? Hai tay vò rối mái tóc hiện nay đã dài đến gần đầu gối, tôi nhìn chăm chăm màn hình di động.

‘Tiểu Hy, em là của anh.’

‘Tiểu Hy, em là của anh.’

‘Tiểu Hy, em là của anh.’

Câu nói đó tua đi tua lại trong đầu, đó là câu mà tôi nghe nhiều nhất khi ở bên cạnh Tả Nhật Thiên. Có thể không ? Nghiến chặt răng, bàn tay hơi tái chầm chậm ấn xuống màn hình cảm ứng.

T - i - e - u - h - y - e - m - l - a - c - u - a - a - n - h.

Chữ ‘h’ cuối cùng hoàn thành, máy khê run một chút liền hiện ra màn hình chính.

Mở được máy nhưng tôi chẳng vui nổi, mặt khầu... cho thấy sự cố chấp đến chết của anh... hai.

Có lẽ, đến cuối cùng tôi vẫn không bỏ xuống được.

Tình yêu gần hai mươi năm làm sao nói buông là buông được ?

Không ngờ, đến giờ phút quyết định này tôi lại do dự, không biết mình có nên đi không ? Tôi không muốn mãi mãi sống trong căn phòng này, càng không muốn ngày càng hận anh hai. Tôi còn phải tìm hung thủ giết ba, tìm mẹ, gặp Tử Hoàng.

Tự giấu trong lòng một tiếng, tôi ấn số và gọi.

“Niên Niên.”

Bên kia rõ ràng giật mình, ngỡ ngàng mấy giây mới trả lời, giọng nói sốt sắn, “Hy... Hy... Hy Hy !?? Cậu rốt cuộc sao rồi ? Cậu đang ở đâu ?”

Tôi nhẹ giọng trấn an Nhã Niên, “Niên Niên, nghe mình nói, hơn hai mươi ngày trước cậu nhận được một số tiền rất lớn chuyển vào tài khoản đúng không ?”

Nhã Niên ‘Ừ’ một tiếng, nói như sợ người khác cướp mất lời, “Sao cậu biết, hôm đó tớ đang ăn kem tự dừng ngân hàng nhắn tin báo, nhìn dãy số 0 với đơn vị euro mà tớ cũng ngất người đấy. Cậu...” Tôi ngắt lời Nhã Niên, nói nhanh nhất có thể, “Số tiền đó là của mình chuyển cho cậu, cậu giữ giùm mình, tùy ý sử dụng đi. Có chuyện này quan trọng hơn, cậu lập tức gọi Lăng Bạch Ngạo bảo cậu ấy đúng sáng sớm bảy ngày sau đến biệt thự Air Dark tỉnh T, mang theo thứ gì đó cắt được xích sắt.”

Niên Niên ngạc nhiên, “Chuyện quái gì vậy ? Tiền của cậu à ? Air Dark, tên kinh dị quá. Rồi còn thứ gì đó cắt xích sắt... Sao cậu không tìm Tử Hoàng, bình thường cậu đâu có thèm nhớ đến mình...”

Tôi đè nén giọng quát lên, “Không thể nhờ Tử Hoàng được, mình không còn thời gian nữa, trọng điểm ! Cậu làm ơn vào trọng điểm ! Còn nữa, gọi thêm một chuyên gia về hệ thống xác nhận vân tay và đồng tử!!”

“Được được, Minh xin lỗi. Minh lập tức gọi Ngạo ngay.”

Tôi ‘ừm’ một tiếng rồi lập tức ngắt máy, xóa lịch sử cuộc gọi.

Điều duy nhất đáng lo lúc này là, không biết anh có kiểm tra định kỳ không. Một khoảng thời gian ba sẽ gọi điện hỏi nhà mạng tất cả các cuộc gọi tin nhắn trong máy để kiểm tra. Dù sao ông cũng không phải là một người dân bình thường, địa vị xã hội của anh hai bây giờ cũng không thua ba là mấy, chẳng biết anh có cẩn thận như ba không.

Bảy ngày sau, anh phải đi họp cổ đông để nhậm chức chủ tịch.

Tôi chắc chắn như vậy.

Sau khi cất áo vào tủ, một tay cầm điện thoại, một tay nắm ly nước thủy tinh, tôi chỉ có một cơ hội và nhất định phải thành công.

Quảng điện thoại lên bàn thủy tinh, đồng thời đập ly nước xuống sàn nhà, tiếng thủy tinh vỡ át đi tiếng va chạm giữa điện thoại và mặt bàn.

Trời giúp tôi, vị trí điện thoại không lệch đi bao nhiêu so với lúc đầu.

Ly vừa vỡ, cách cửa phòng tắm lập tức mở ra. Anh hai lo lắng chạy nhanh về phía tôi, ôm tôi tránh xa mớ thủy tinh vụn, mặc kệ cơ thể không có thứ gì ngoài chiếc khăn trắng quấn quanh phần dưới, anh hai nhìn chăm chăm vào từng nơi trên người tôi.

Một lát sau anh mới thở phào.

Hơi thở nguy hiểm lại tràn đầy, “Đây là chuyện gì ?”

Ánh mắt liếc về phía vụn thủy tinh.

Tôi gương gao nhìn anh hai, lắc đầu, “Trượt tay.”

Trầm ngâm một lát anh hai cuối cùng không nói gì, đứng dậy mặc quần áo.

Đưa lưng về phía anh nhắm mắt ngủ.

Dạo gần đây tôi không hề phản kháng nữa, con người của anh hiện tại trông như phức tạp nhưng thật ra càng đơn giản hơn con người hiền lành lúc trước. Thuận thì sống mà nghịch thì chết.

Chỉ một câu là tả được hết về anh.

Bỗng nhiên giọng nói cùng hơi thở ảm áp phả lên cổ, “Tiểu Hy, em đang nghĩ gì ?”

“Cách chạy trốn.”

Dứt lời, thân thể liền bị ép xuống, nặng nề ngược mắt nhìn anh. Tôi im lặng chờ đợi hành động kế tiếp.

“Em có biết, có một số lời tưởng thì nhẹ nhưng nó lại khiến người khác như bị ngàn đao lăng trì không ?” Anh cúi đầu hôn lên trán tôi, cơ thể tôi không khống chế được run lên.

Không phải vì sợ, mà là vì đau.

Tim nhói lên, tôi nghiêng đầu nhìn lên ánh trăng nhòe nhạt qua lớp rèm màu sữa.

Không khí, dần dần tràn ngập mùi vị hoan ái.

18. Chương 18: Chân Tình

Quả nhiên, sáu ngày sau anh hai nói ngày mai anh sẽ không có ở nhà, từ tỉnh T đến tổng dinh của Tả thị đi và về mất hơn nửa ngày, có lẽ đến sáng hôm sau mới về tới đây. Anh hai cho người đến chuẩn bị ba bữa cho tôi rồi đi.

Tôi chỉ đợi bao nhiêu, đứng cạnh khung cửa sổ nhìn xuống cổng, không bao lâu một bóng xe màu đen chậm chậm dừng lại trước cổng, tôi vội như vô ý đưa cánh tay đeo vòng ra sau lưng.

Bạch Ngạo đứng ngoài cửa, vẻ mặt không cảm xúc nhìn tôi trên tầng hai, cậu ấy luôn như vậy nhưng tôi biết, Ngạo đang rất lo lắng cho tôi. Chú trung niên bên cạnh cậu ấy hẳn là chuyên gia về hệ thống vân tay và đồng tử rồi. Ông ta nhanh chóng lấy một va li, tóm lại là rất nhiều thao tác và mãi gần hai tiếng sau mới mở cổng được.

Cổng vừa mở, Bạch Ngạo lập tức chạy vào biệt thự, âm ỉ một lúc thì cửa bị phá, Bạch Ngạo định chạy đến ôm nhưng bị tôi ngăn lại ra dấu về chiếc camera trên tay, có lẽ do chờ đợi quá lâu cũng có thể do lòng tốt bị từ chối, cậu ấy xoay sang chú chuyên gia thấp giọng mắng gì đó.

Tuy nghe không rõ nhưng tôi vẫn thấp thoáng hiểu được đôi chút khẩu hình, “Đừng nói mình là chuyên gia hạng nhất nữa !”

Tôi thầm ngạc nhiên, câu này nhiều chữ quá. Lâu lắm mới thấy Ngạo nói một lần nhiều từ thế này.

Ông chú rũ mặt.

“Cậu không làm gì quá đáng với cô giúp việc chứ?”

Ngạo gật đầu.

Tôi cười xòa, khẽ nói ‘đi thôi’ rồi lập tức lấy một mảnh vải giấu từ trước buộc lại che kín chiếc vòng tay. Lúc này chắc anh hai cảm thấy bất thường rồi, nếu đã không tháo được thì chỉ còn cách che mà thôi, cũng may mấy tuần tìm hiểu cho tôi biết nó không lắp đặt GPS nếu không, tôi thử dài...

Ba người chúng tôi lao thẳng lên xe, Bạch Ngạo lên ga phóng nhanh như chớp, tôi ngồi ghế lái phụ thấp thỏm không yên, khẽ gơ tay lên, “Cậu có cách nào tháo nó được không ?”

Bạch Ngạo hơi liếc nó một chút, đưa tay chạm vào chiếc vòng cách một lớp vải, “Chất liệu ?”

“Dyneema.”

“Thương tổn tay.”

Ý cậu ấy là, có thể tháo được nhưng khiến tay tôi bị thương là điều khó tránh, “Đến mức nào ?”

“Tệ.”

Tức là khá nặng, tôi không thêm tháo nữa, cùng lắm thì tìm gì đó đeo để che lấp nó suốt đời.

Bạch Ngạo lái xe đưa tôi đi đâu đó, tôi lo lắng mãi nên không ngủ được, mở mắt lau lau nhìn đường phố suốt năm tiếng trên xe.

Không biết bao lâu nữa, xe dừng trước một nhà hàng khá bình thường, Bạch Ngạo mở cửa xe ra hiệu tôi xuống. Tôi định lắc đầu không ăn thì cái bụng đã biểu quyết đành chậm rãi xuống xe như kẻ có tật giật mình. Liếc nhìn về ông chú chuyên gia đang say sưa ngủ trong xe, vai bỗng nhiên nhói lên. Tôi mém la toáng, miệng bị một bàn tay che lại.

Xoay người, nhất thời mắt mũi miệng đều biến thành hình chữ ‘O’.

Tử Hoàng!!

Tử Hoàng từ từ hạ tay xuống, ôm tôi, cười khe khẽ.

Tôi ập a ập ứng, “Tại... tại... tại sao?”

“Niên Niên nói cho anh.”

Tôi thầm mắng Nhã Niên trong lòng, con nhỏ này vẫn chưa chừa cái tật nhiều chuyện lắm điều.

“Sao vậy?” Tử Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế ôm, lôi tôi vào trong như một đứa bé.

An ổn ngồi xuống ghế rồi tôi mới nói năng lưu loát được, “Anh đến đây làm gì?” Vừa hỏi tới đó, tôi bỗng nhớ đến vấn đề quan trọng hơn, “Còn mẹ! Anh để bà một mình sao?!”

Tử Hoàng từ lúc gặp lại luôn nhìn tôi chăm chăm như sợ tôi sẽ tan biến, trong đầu nhớ đến cảnh ba tan biến trong mơ, nhất thời tâm trạng sâu thẳm. Tôi cup mắt im lặng.

Dường như nhận thấy điều đó, Tử Hoàng nắm lấy bàn tay đang để trên bàn của tôi, “Đừng lo, anh có nhờ dì chăm sóc bác rồi.”

‘Dì’ trong miệng Tử Hoàng là quản gia ở nhà chính của họ Tử, nghe bác Tử Minh nói bà làm việc lúc ông mười lăm tuổi. Tử Hoàng lớn lên dưới sự chăm sóc của dì. Mẹ Tử Hoàng mất khi sinh anh, do mất máu quá nhiều, đối với Tử Hoàng mà nói, dì chính là mẹ của mình. Bảo dì đi xa như vậy để đến chăm sóc mẹ cho thấy anh quan tâm đến tôi như thế nào. Hộc mắt bắt đầu ươn ướt.

Anh lại nói tiếp, “Hôm đó anh đi mua thức ăn về phòng đã trống không. Thiếu chút nữa anh đã lấy thể lực nhà bức cái bệnh viện tư đó phá sản rồi, xem video mới biết em bị anh Thiên đưa đi.”

Tôi gật đầu.

“Anh biết tin Bạch Ngọc Liên nhận tội mưu sát bác lập tức biết em cũng sẽ nghĩ như anh, Ngọc Liên nhận tội vì anh Thiên. Anh đợi, đợi thông tin của em, đợi mấy mươi ngày rồi cuộc Niên Niên thông báo, anh mừng muốn điên lên.”

Tôi cười gượng.

“Hai mươi mấy ngày nay em sống thế nào?”

Tôi im lặng.

Tử Hoàng sốt sắn, đứng dậy kéo tôi lại gần mình, khi anh nhìn thấy những vết hằn đỏ trên cổ tay và cổ chân tôi, đôi mày nhíu chặt, “Anh ta... trói em?”

Tôi vẫn không trả lời, trong lòng thầm bổ sung, là xích và cùm bức!

“Anh ta rốt cuộc có bình thường không! Xem em như chó mèo hay sao mà lại...!” Quát đến phân nửa, thấy vô số ánh mắt đổ dồn vào mình, Tử Hoàng kèm chế, cắn răng kéo tôi ngồi xuống cái ghế cạnh mình.

Lúc không khí đang vô cùng căng thẳng, Bạch Ngạo xuất hiện, bên cạnh còn có một người ăn mặc trang phục đầu bếp, nhìn kỹ một chút, là đầu bếp của Lăng gia đây mà. Biển mất này giờ ra là đi gặp ông ấy.

Bạch Ngạo ngồi xuống, đôi mắt liếc về tay trái của tôi.

Tôi giật mình đưa tay xuống bàn.

Tử Hoàng lập tức nhận ra, kéo tay tôi lên nhìn nhưng vẫn không hề tháo khăn ra, xem ra anh đoán được rồi.

Mọi người vẫn không lên tiếng, mãi đến khi ăn xong ra bãi đỗ xe, Tử Hoàng kéo tôi đến chiếc Audi của anh. Bạch Ngạo không tỏ thái độ gì về xe mình. Ngồi bên ghế lái phụ, tôi không biết phải làm thế nào trước ánh mắt của Tử Hoàng.

“Anh ta... còn làm gì nữa?” Giọng nói trầm trầm vang lên.

Trong giây phút này, tôi bỗng thấy Tử Hoàng rất giống anh hai.

“Em nói đi. Tả Nhật Thiên còn làm gì nữa ?!” Tử Hoàng gào lên.

Tôi run người, càng cảm thấy tại sao cả hai người này có thể thay đổi đến vậy. Chắc Tử Hoàng do nhất thời giận dữ mà thôi, sao có thể thay đổi tính tình toàn diện như anh hai được.

Sự thật chứng minh, tôi sai rồi.

“Chẳng... chẳng có gì cả.”

“Không có? Em coi anh là thằng ngốc? Nói !”

“Anh, anh đáng sợ quá.” Tôi run rẩy đáp, cảm giác này y như đang nói chuyện với anh hai.

“Anh đáng sợ?” Tử Hoàng nắm tay tôi kéo, tôi không phòng bị ngã nhào vào lòng anh.

“Bản chất của anh chính là thế này!” Đôi tay kèm chế tôi giãy dụa, hạ môi cắn xuống đầu lưỡi trốn đông chạy tây của tôi.

Tôi sợ hãi nâng mắt nhìn con người đen lúc nào cũng hiền lành của Tử Hoàng. Ngắt quãng nói được vài chữ, “Tử... Tử Hoàng! Anh... Anh nổi giận cái gì?”

Tử Hoàng hơi ngáp ngừng, bỗng nhiên bên má cảm thấy ấm áp kèm theo ươn ướt. Tôi giật mình, anh thả môi tôi ra.

Trên khóe mắt của anh chảy dài hai hàng lệ.

Ánh nắng không xuyên qua được lớp kính xám tối của cửa xe, không gian trong xe tràn ngập màu hắc ám. Khuôn mặt bị khuất một nửa của Tử Hoàng hiện lên vẻ đau khổ tột cùng.

Tôi cắn răng.

“Anh yêu em bao nhiêu em biết không?”

Nước mắt chảy khỏi hốc, tôi mím môi chặt đến mức dòng máu đỏ chảy ra khỏi miệng lúc nào không hay.

19. Chương 19: “hy Nhi” Và “thiên Ca”

Mọi chuyện bao nhiêu tháng qua cứ như một giấc mơ, tôi học cách quên đi và sống cho thực tại. Tôi yêu Tả Nhật Thiên nhưng tôi cũng yêu tự do. Sự độc đoán của anh dù có thế nào tôi cũng không thể chấp nhận được. Có một câu nói rất hay: Tình yêu không phải là thứ duy nhất trong cuộc sống. Và tôi đang áp dụng câu nói đó.

Tử Hoàng đưa tôi đi đến một thành phố nhỏ, nơi nào đấy ở phương Bắc.

Tôi không thích nơi này chút nào, mùa đông ở đây thật lạnh, thật tiêu điều.

Tôi ít khi ra khỏi nhà, vì tôi chẳng biết đường cũng không quen ai. Cuộc sống bình dị như thế, ngày trôi qua ngày, tôi ôm lấy chiếc áo len trên cơ thể đứng ngắm người nhìn tuyết trắng mênh mông ngoài cửa sổ. Một cây phong ngoài đường phố xơ xác chỉ còn lại thân cây, một bức tranh mùa đông im ắng.

Tôi trốn đến nơi này cũng như khi ở bên cạnh Tả Nhật Thiên mà thôi, căn bản dù có đi đâu tôi cũng không thể có được tự do chân chính. Duyên nợ đã ràng buộc tôi chặt chẽ đến mức không thể động một ngón tay.

Người ta nói, kiếp trước và kiếp này có liên quan nhau rất lớn. Những người kiếp trước nợ nhau thật sâu kiếp này sẽ gằng bó với nhau suốt quãng đời, có thể là yêu mà cũng có thể là hận. Khi bạn bất chợt gặp một ai đó trên đường, bạn chính là có duyên với người đó. Vấn đề và sâu hay cạn mà thôi.

Kiếp trước, kiếp trước nữa. Có lẽ tôi nợ rất nhiều người, cho nên ân tình bây giờ có muốn cũng không trả được, trốn thì không thoát, hẳn là tôi nên ghi nợ cho kiếp sau nữa... nhỉ?

Tử Hoàng rất ít khi về nhà, nhưng dù thế nào khoảng hai ngày anh ấy nhất định về thăm tôi. Anh yêu chiều tôi trong mọi vấn đề, mọi thứ.

Tôi cảm động vì điều đó, nhưng không biết tại sao luôn cảm thấy trong lòng thiếu cái gì. Thứ gì đó không rõ, lại rất sâu sắc. Mỗi khi nghĩ đến nó tôi lại nhớ đến khuôn mặt anh, Tả Nhật Thiên trong chiếc áo sơ mi trắng tay dài, khóe miệng hơi nhếch với đôi mắt đào hoa.

Tôi lắc đầu thật mạnh một cái, hẳn là bị nhốt riết thành quen. Thiếu sự bá đạo của anh tôi lại cảm thấy trống vắng. Con người thực phức tạp.

Đến đây, tôi lại thấy có lỗi với Tử Hoàng. Dường như rung động thì có nhưng tình yêu thì một chút cũng không. Đối với những gì Tử Hoàng đã làm ỉn, tôi thật sự ray rức với bản thân.

Lý do tôi bỏ trốn ngoài tự do còn có ba. Tôi đã tự hứa nhất định sẽ tìm hung thủ hại ba, bây giờ tôi mới biết mình ấu trĩ cỡ nào. Tôi chẳng biết làm thế nào để truy ra hung thủ.

Tử Hoàng nói: “Anh sẽ điều tra, em yên tâm đi.”

Tôi tin nhưng lại không thể yên lòng được, tâm cứ thấp thỏm. May là còn có mẹ làm chỗ dựa tinh thần cho tôi, mẹ vẫn rất khỏe, Tử Hoàng vẫn chăm sóc cho bà rất tốt. Thỉnh thoảng tôi lại gọi ẹ, bà kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện, chuyện lúc trẻ của mẹ. Tôi lắng nghe, chỉ nghe chứ không hề nói gì.

Một buổi sáng, thức dậy đã thấy bàn ăn được chuẩn bị tỉ mỉ. Một tờ giấy ghi chú nhỏ màu lam dán trên bàn, ‘Chiều anh về, em ngoan ăn hết thức ăn trên bàn rồi đi chơi đi. Yêu em.’

Bóng dáng Tử Hoàng đã không còn trong nhà.

Ăn sáng xong tôi quyết định đi dạo, rúc người trong lớp áo khoát dày. Tôi ra khỏi nhà, lần này Tử Hoàng để tôi ở một căn nhà hai tầng bình thường ở bên đường chính. Nhà có một khu vườn nhỏ nên khá cách biệt với bụi đường, tôi ngoài trừ thích căn nhà ra những thứ khác ở thành phố này, tôi đều không thích.

Chậm rãi bước trên vỉa hè, lớp tuyết dày tới gót chân xê dịch theo từng bước đi. Tôi đưa hai tay vào túi áo khoát, mơ mơ màng màng đi qua từng cửa hàng. Một lát sau, tôi dừng lại.

Tờ báo trên sạp, nổi chói mắt với dòng tít đỏ: Sau khi hợp nhất công ty cá nhân vào Tả thị, chủ tịch tập đoàn Tả thị Tả Nhật Thiên muốn mở một chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh trên tất cả các thành phố lớn nhỏ trong nước. Đầu sẽ có tên là ‘Hy nhi’.

Tôi cứng nhắc đi lại sạp báo, bỏ vài đồng lên bàn và lấy một tờ.

Hỏi: Tại sao ông đặt tên là ‘Hy nhi’, theo như chúng tôi biết em gái ông tên là Tả Nhật Hy, có liên quan không ạ?

Đáp: Đúng vậy.

Hỏi: Có ý nghĩa gì khác không ạ?

Đáp: Tôi muốn em ấy biết tôi yêu em ấy đến mức nào.

Hỏi: (ngừng một lát)... Ông làm tôi suyết hiểu lắm, tình cảm anh em của ông thật tốt. Tôi ghen tị với tiểu thư Nhật Hy đấy ạ.

Đáp: Tiểu Hy, anh chắc chắn em có đọc những dòng này. Về đi.

Tôi run run vò tờ báo trong tay, nhắm chặt mắt. Chỉ sợ vài ngày nữa anh hai sẽ biết tôi ở đây. Bỗng nhiên tôi có hơi hối hận... tôi, muốn trở về.

“Anh hai! Lớn lên em muốn mở một chuỗi cửa hàng thức ăn nhanh trải dài toàn quốc.”

“Tại sao?”

“Hi hi, em sẽ thuê nhân viên, bản thân làm một cô chủ nhỏ an nhàn.”

“Tiền đâu mở cửa hàng đây?”

“Của anh chứ đâu! Em sẽ đặt tên là ‘Thiên ca’ ”

“Tại sao?”

“Tại vì lớn lên anh chắc chắn sẽ bận ơ là bận, không ở bên em như bây giờ nữa, em đặt tên là ‘anh hai Thiên’ vì muốn anh ở đâu cũng nhớ đến em.”

“... Được! Em muốn gì cũng được hết!”

Tiếng cười đùa, đáp và trả của hai đứa trẻ chưa đến mười lăm tuổi vừa ngây ngô vừa đáng yêu. Tất cả ùa về trong ký ức, tôi khựng xuống nền tuyết lạnh giá, cúi đầu khóc.

Tôi biết anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh. Rõ ràng hai chúng ta yêu nhau là vậy, rõ ràng hai chúng ta cần nhau đến thế, tại sao lại không được ông trời tán thành?

Tại sao chúng tôi lại là anh em? Tại sao lại có khuôn mặt y như nhau để rằng muốn tự lừa dối bản thân cũng không được. Anh và tôi đều là người kiên cường, ai cũng cố chấp và ngang bướng. Anh có sự chiếm hữu độc đoán vì thiếu an toàn, tôi có lòng yêu tự do vì anh độc đoán.

Mối liên hệ chặt chẽ như thế nhưng vẫn không vững bền.

“Cô ơi, không sao chứ?”

“Này cháu ơi, tuyết lạnh lắm, đứng lên đi cháu. Sẽ cảm lạnh đó.”

“Không sao chứ, cần tôi giúp gì không?”

Bên tai có rất nhiều tiếng nói, có cụ già, có người trẻ tuổi, ai cũng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng. Tôi ngược đôi mắt đắm nước mơ hồ nhìn họ, “Cảm... ơn.”

Tôi đi từng bước như trên mây chập chờn về nhà, ngồi trong phòng im lặng. Bỗng nhiên, chỉ có năm ngày tôi lại thấy nhớ anh hai quá, bỗng nhiên, tôi rất muốn gặp anh, bỗng nhiên, tôi cảm thấy mình có thể chịu được sự độc đoán của anh.

Thì ra... tôi yêu anh sâu sắc đến nhường này.

20. Chương 20: Thiếu Và Trả Nợ

Buổi chiều Tử Hoàng về, mở cửa phòng thấy tôi co ro trên giường, anh sốt sắng lại sờ trán tôi: “Không sao chứ? Em không bệnh chứ?”

Tôi xoay mặt nhìn anh, “Tử Hoàng...”, rồi lại lắc đầu ra hiệu rằng mình không có bệnh.

“Vây... có phải vì anh ta không? Báo sáng nay em... đã đọc rồi...?” Giọng nói Tử Hoàng có chút đứt quãng, tôi nhìn về mặt thoáng đau khổ của Tử Hoàng, rốt cục khóc òa lên.

Tử Hoàng ôm chặt tôi vào lòng, tôi nắm chặt lưng áo anh, gào lên, “Tại.. sao? Tại sao chứ!?”

“Tại sao em và anh hai phải thế này? Em và anh hai rất yêu nhau mà!!”

Tại sao chứ?! Mối quan hệ của chúng tôi chỉ đơn thuần như bao người, yêu và được yêu! Tại sao chúng tôi lại có bao nhiêu ràng buộc thế này? Huyết thống khiến anh hai lo sợ sinh ra chiếm hữu, chiếm hữu khiến tôi hoảng loạn bỏ trốn.

Một người truy một kẻ trốn.

“Rốt cuộc... phải như thế nào ông trời mới cho chúng tôi yên bình!?”

Tôi không nhớ mình đã ôm Tử Hoàng khóc trong bao lâu, càng không nhớ mình đã giãy vò Tử Hoàng như thế nào. Tôi chỉ biết khi mình ý thức được một lần nữa, bóng dáng Tử Hoàng ngồi yên lặng như một pho tượng, không cảm xúc, đôi mắt vô thần.

Tôi giật mình, ngồi bật dậy nắm đôi tay lạnh ngắt của anh: “Tử... Tử Hoàng, anh...”

Khóe miệng anh hơi nhếch lên một chút, tự tiểu phi tiểu nhìn tôi, “Anh... suy nghĩ rất nhiều.”

Tôi không hiểu nhìn Tử Hoàng, đôi mắt đen mờ hồ nhuốm một tầng sương mù của anh làm tôi hoảng loạn, tay run run chạm vào mặt anh, đôi má cũng giá lạnh như bàn tay.

“Anh nghĩ rất nhiều... Anh yêu em, nhưng người em yêu vĩnh viễn chỉ có Tả Nhật Thiên. Anh... không nên đưa em rời khỏi anh ta.”

Trái tim tôi chảy máu.

Nước mắt lại tràn khỏi hốc, những tháng này lượng nước mắt tôi rơi còn nhiều hơn hai mươi một năm sống trên đời. Tôi rút tay, nắm thật chặt. Chúng tôi cứ ngồi như thế một lúc lâu, thật lâu. Tử Hoàng bỗng nhiên xoay người ôm tôi vào lòng, sức lực mạnh đến nỗi cơ hồ bóp vụn tôi, nhưng tôi vẫn không hề giãy dụa.

Tôi rất hiểu Tử Hoàng.

“Anh đã gọi cho anh ta rồi, sáng mai anh ta sẽ đến đón em.”

Nói xong không đợi tôi phản ứng, Tử Hoàng đã đứng dậy đi khỏi phòng. Tôi im lặng nghe tiếng bước chân mỗi một nhỏ, gục đầu bầu vào gối khóc tức tưởi.

Rốt cục tôi đã tạo nghiệt gì, tại sao người tôi yêu thương không ai được hạnh phúc? Ai bên cạnh tôi cũng đều phải chịu số phận cay đắng như vậy sao?

Sáng sớm, chưa đến bảy giờ. Trời lạnh lẽo, hơi thở ẩm nóng vừa ra khỏi mũi đã thành một đám sương trắng đục. Một chiếc xe màu đen đậu ngoài cổng từ rất sớm, tôi đã nhìn nó hơn nửa giờ rồi. Chỉ nhìn, không muốn ra.

Chiếc xe vẫn không hề có động tĩnh, người trong xe rất có kiên nhẫn. Có lẽ, nếu như tôi không ra thì nó sẽ đậu mãi như vậy. Tử Hoàng đứng sau lưng nhìn tôi cười, hôm nay anh nghỉ làm, từ lúc thức anh luôn nhìn tôi chăm chú như vậy, khóe miệng nâng cao, đôi mắt vui vẻ. Tim tôi càng đập vỡ dữ dội hơn.

Khuôn mặt anh hai hiện lên trong đầu, tôi cắn răng, khoát lấy một chiếc áo dày rồi đi từng bước nặng nề ra cổng.

Tử Hoàng, anh hận em đi. Một người tàn nhẫn như em, không xứng đáng được anh yêu.

Khoảng khắc cửa xe đóng lại, gương mặt Tử Hoàng thấp thoáng sau lớp cửa kính tối màu, dầm nước mắt và, vẫn mỉm cười.

“Đi! Đi... đi nhanh lên!” Tôi gào lên nhìn tài xế, nhắm mắt một cách vô thức.

Xe dần dần lặn bánh, trái tim tôi cũng ngày càng đau. Tôi không hề cảm nhận được khái niệm thời gian, trời hiện lên ánh nắng đầu tiên trong ngày, tôi mới giật mình cảm thấy có gì đó không đúng. Nếu người đến đón là anh hai, chắc chắn khi tôi vừa bước một chân lên xe anh đã không nói hai lời lấy cớ tay khóa tôi lại rồi. Làm sao có thể yên lặng không nói tiếng nào lâu như vậy?

Mang theo hoài nghi tôi đưa mắt nhìn người bên cạnh, người mà này giờ tôi chẳng có tâm trạng nhìn đến. Người đó cao lớn và đặc biệt nổi bật với nét đẹp điển hình của người phương Tây!

Tôi lùi về sát cửa, rành rọt nói từng chữ: “Cổ Lạc Vũ? Anh là Cổ Lạc Vũ?! Tại sao anh ở đây!?”

Anh ta xoay đầu nhìn tôi, quả nhìn không sai. Cổ Lạc Vũ không còn vẻ hài hước như lần đầu gặp mặt, đôi mắt lam sâu hơn, thâm trầm và... nguy hiểm. Cổ Lạc Vũ không trả lời, chỉ thông thả nhìn về mặt kính hoàng của tôi, tôi lắp bắp nói: “Anh ha...” Không, hình như lúc đó anh hai nói tôi là người yêu của anh, “Thiên nhờ anh đón em à?”.

Cổ Lạc Vũ vẫn không nói gì, đến lúc tôi cho rằng anh ta sẽ không nói, giọng phát âm rất chuẩn vang lên, “Cô, làm sao có thể là người yêu của Tả Nhật Thiên được chứ?”, nói xong cười khẽ một tiếng, “Mà chẳng sao, chỉ cần cô là người quan trọng nhất của hắn là được rồi...”

Đầu tôi thẫn vang lên một tiếng chuông cảnh báo, neho mắt khàn giọng nói: “Nghe là biết không phải anh hai nhỏ”, nếu Cổ Lạc Vũ đã biết tôi không phải người yêu của anh hai, tôi cũng chẳng nói dối làm gì nữa, chẳng qua tôi rất không thích bị người ta xăm soi nên mới không muốn để người ta biết mình là em gái Tả Nhật Thiên, “Anh có ý gì đây?”

“Chẳng gì cả. Chỉ muốn mời cô đến nhà tôi ở mấy hôm”. Anh ta bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng, đưa tay nắm lấy vai tôi, tôi rụt người lại theo phản xạ, đầu va vào kính xe, đau nhói.

“Thật là, tôi có làm gì đâu. Cô không sao chứ?” Cổ Lạc Vũ kéo tôi lại gần, vuốt vuốt mái tóc dài quá khổ của tôi cho ngay lại rồi cẩn thận xem có sưng hay không.

Tôi đẩy anh ta ra, không rõ anh ta có ý định gì nhưng tôi dám chắc chắn không phải ý tốt, ‘hắn’ trong miệng Cổ Lạc Vũ mười một trên mười là anh hai. Có người bạn thân nào gọi bạn mình là ‘hắn’ sao? Nhưng rốt cuộc anh ta bắt tôi làm gì?

“Tôi rất mệt, không cần biết anh định làm gì. Một câu thôi, có dừng xe lại hay không?” Chậm rãi thốt ra từng chữ, tôi nghiêm túc nhìn Cổ Lạc Vũ.

“Không.” Anh ta cười như thể trúng giải đặc biệt của trăm tờ vé số.

Tôi mím môi, không nhìn anh ta nữa.

Xe dừng lại trước một tòa nhà lớn ba tầng có sân rộng, Cổ Lạc Vũ túm tay tôi dẫn vào trong, tôi cũng không phản kháng vì làm thế cũng không ít gì, tôi tự biết sức lực của mình đến đâu.

Cổ Lạc Vũ đưa tôi vào một căn phòng rất rộng, đứng chắn trước cửa, nửa cười nửa không: “Cô ở đây đi, vài hôm tôi sẽ cho cô gặp hắn, là anh hai cô đó”.

Tôi không nói lời nào, chỉ ngồi yên trên ghế nhìn ra cửa sổ. Số phận của tôi dường như phải đi đôi với hai chữ ‘khóa’ và ‘nhốt’ thì phải. Mãi rồi đối với tình trạng bị khóa trong phòng tôi chẳng còn cảm giác nữa, không sợ hãi như ban đầu, không hốt hoảng, không khóc, không nháo. Bởi vì, tìm cách trốn thì vẫn tốt hơn.

Cổ Lạc Vũ thấy tôi không tỏ thái độ, dường như hơi thất vọng, đóng cửa bước đi.

Tôi bị Cổ Lạc Vũ bắt được bảy ngày rồi, anh ta vẫn chưa hề xuất hiện. Đêm nay rất yên tĩnh, trăng ngoài cửa sổ khuyết chỉ còn một hình cung, lác đác vài ngôi sao bị mây che nên không sáng mấy. Tôi không ngủ được bèn đứng lặng trước cửa sổ.

Ngắm trăng là một nghệ thuật, tôi đã thực hiện cái nghệ thuật này tám đêm rồi. Ngắm đến chán nhưng ngoài trừ ngắm cũng không làm gì được. Nếu tôi có thể lên trên đó thì thật tốt, không có đau khổ, không có khó xử, cũng chẳng phải đối mặt với mọi người. Hằng Nga, cô ở trên đó có phải tiêu dao lắm không?

Bỗng nhiên cửa ‘cạch’ một tiếng, bóng dáng cao lớn xuất hiện, hơi nghiêng ngả đi lại phía giường. Tôi nhìn Cổ Lạc Vũ nằm xuống giường, không dám gây ra tiếng động gì. Anh ta vừa vào mùi rượu nồng đậm đã khếch tán trong không khí. Ai biết anh ta có làm gì trong lúc say không?

Rồi đột nhiên Cổ Lạc Vũ lại ngồi dậy dựa lưng vào thành giường, nghiêng mắt chăm chú vào tôi. Tôi bị nhìn đến lông tóc dựng đứng, tự nhìn bản thân một cái, rất bình thường chẳng có gì để anh ta nhìn chăm chú như vậy.

“Anh, anh say à? Cần tôi rót nước cho không?” Tôi cười gượng hai tiếng, tiến lại cái bàn thủy tinh giữa phòng định rót nước. Suy cho cùng tôi tự nhận mình là người tốt, dù người ta có đối xử tệ, tôi vẫn sẽ giúp nếu người ta cần.

Run run cầm ly nước lọc trong tay, ánh trăng làm chất lỏng như có ý thức, sóng sánh huyền ảo. Chậm rãi lại gần Cổ Lạc Vũ đưa cho anh ta.

Nhưng mãi vẫn không có ai nhận ly nước, tay tôi mỗi như rót cuộc xoay người để lại lên bàn. Định ra ghế sofa ở góc phòng nằm, Cổ Lạc Vũ lại lên tiếng: “Cô, có biết tại sao tôi bắt cô không?”

Tôi thành thật trả lời, “Không biết”.

“Bởi vì, nhà họ Tả thiếu nợ tôi, tôi muốn các người phải trả giá”.

Tôi lặng đi, “Anh định nói gì?”

“Tôi kể cho cô nghe chuyện này”.

21. Chương 21: Trống Rỗng

“Hai mươi bảy năm trước, Anh quốc, một người phụ nữ hai mươi tuổi, gia cảnh bình thường nhưng bà có một vẻ đẹp khó ai sánh được. Mỗi ngày bà sống hết sức vui vẻ hạnh phúc với chồng sắp cưới của mình. Bỗng nhiên một ngày mọi thứ của bà đều bị phá hủy, cô biết thế nào không?”

Tôi cứng nhắc ngồi trên ghế, lơ mơ có thể đoán được người phụ nữ trong lời Cổ Lạc Vũ là ai.

Anh ta nghiêng đầu, đôi mắt sâu lắng nhìn thẳng vào mắt tôi, cười: “Bà ấy phát hiện có một người đàn ông bị thương rất nặng, máu chảy dài từ vai xuống đất tạo thành một vũng lớn. Bà đưa ông ta về, cứu ông ta mà không hề do dự”.

Ngừng một chút, “Ông ta ở nhà bà ấy chữa thương đến khi lành hẳn. Hai người, đã nảy sinh tình cảm. Bà ấy rất ray rức với chồng sắp cưới của mình nhưng vẫn một mực muốn ở bên ông ta. Chồng sắp cưới của bà ấy cũng hiểu và chấp nhận cho bà, hai người vẫn là bạn tốt. Chỉ là, hai tháng sau bà ấy mang thai. Chưa kịp báo tin vui, người đàn ông đó đã biến mất.”

Tôi không biết rốt cuộc anh ta muốn nói cái gì, cho đến khi, Cổ Lạc Vũ nói: “Đúng như cô nghĩ đấy, tôi là đứa trẻ người phụ nữ trong câu chuyện mang thai, và cũng là anh trai của hai anh em Thiên, Hy các người”.

Cái gì gọi là sét đánh ngang tai? Chính là tình huống này.

“Anh nói nhầm cái gì vậy?” Tôi run run nói.

“Tôi không nói nhầm, năm đó ba cô biến mất, mẹ tôi đau khổ gần như phát điên, bà sinh ra tôi rồi qua đời. Cô biết ai nuôi tôi không? Là chồng sắp cưới năm xưa của mẹ, ông ấy mới xứng đáng là cha của tôi.”

Cổ Lạc Vũ cười lớn một tiếng, nói tiếp: “Năm tôi mười tám tuổi, đến tận thời điểm đó tôi vẫn luôn cho rằng ba ruột mình có nỗi khổ mới bỏ rơi mẹ con tôi. Lúc đó, tôi biết ba nuôi mình có thể lực không tầm thường, nhờ vào ba nuôi tôi tìm đến đây, kết quả, cái nhận được chính là ông ta đang có một gia đình và hai đứa con. Còn hết sức hạnh phúc nữa chứ.”

Tôi run rẩy càng dữ dội.

“Sao? Không tin?” Cổ Lạc Vũ đưa tay gỡ hai nút áo trước ngực, chộp lấy điều khiển điều hòa hạ nhiệt độ xuống hai mươi sáu độ, “Em gái à, không cần tin cũng được. Thật ra tôi không hề hận thù gì ba cô cả, tôi đơn giản chỉ muốn ông ta sống không được yên mà thôi. Chỉ là ngoài dự đoán, giết ông ta quá dễ dàng, cũng là nhờ hai đứa em đáng yêu của anh.”

Giọng nói Cổ Lạc Vũ ngày càng dịu dàng hơn: “Nhờ hai em tạo nên một câu chuyện tình yêu lãng mạn như vậy”.

Thở bị dồn tới đường cùng cũng biết cần người, tôi đương nhiên cũng thế, đứng dậy chụp ly nước lúc này tạt vào người anh ta.

Cả người Cổ Lạc Vũ ướt sũng, từng giọt nước trong suốt theo sợi tóc rơi chảy xuống mặt, anh ta không chớp mắt lấy một cái, chỉ im lặng nhếch mép cười.

Tôi không có tâm trạng để mắng anh ta, đứng yên như chết lặng, mơ hồ hỏi: “Anh có gì chứng minh chuyện anh nói là thật?”

“À... không có, hay là mai anh dẫn em gái đi xét ADN nhé?” Cổ Lạc Vũ nửa đùa nửa giỡn nói xong bước xuống giường, đi lại cái tủ lớn mà mất ngày nay tôi chưa từng mở, kéo cửa tủ, lấy một trong hàng tá áo sơ mi trắng. Thông thả cởi áo thay ngay tại chỗ, dường như nhận thấy ánh mắt tôi, Cổ Lạc Vũ xoay đầu nói: “Đừng ngạc nhiên, căn phòng này vốn là của anh trai.”

Tôi cũng chẳng ngại nhìn anh ta thay áo, từng chữ từng chữ nói: “Anh đừng có mở miệng là anh đóng miệng là trai. Tôi chỉ có một người anh mà thôi. Tôi không cần biết tại sao anh bắt tôi, thả tôi ra”.

“Được, đợi đến khi Tả Nhật Thiên giao năm mươi phần trăm cổ phần Tả thị cho tôi.”

Tôi khinh thường nhìn anh ta, “Anh bắt tôi chỉ vì tiền thôi sao? Thế anh có cần tôi đưa anh hai mươi phần trăm của mình luôn không? Ai chẳng biết Tả thị là một công ty gia đình, toàn bộ cổ phần đều nằm trong tay anh em chúng tôi?”.

Cổ Lạc Vũ chỉnh lại cổ áo, từ từ đi lại giường ngồi xuống, “Em gái à, anh không bắt nạt phụ nữ”.

Tôi cười nhạt.

Thật ra có một chuyện mà người ngoài không biết, năm đó ba giữ lại năm phần trăm, sang tôi bốn mươi lăm, anh hai năm mươi phần trăm cổ phần. Ba sợ tôi nguy hiểm nên người ngoài chỉ biết tôi có hai mươi phần trăm mà thôi.

Lại qua mấy ngày, lòng tôi như lửa đốt. Tôi không bao giờ tin Cổ Lạc Vũ là anh trai mình, càng không bao giờ tin ba có thể hành động như một kẻ bội bạc được. Đêm nay, không trăng không sao, tôi không thể nào ngủ yên được.

Tả Nhật Hy ngày càng tàn nhẫn đến biến thái.

“Anh điên rồi ! Điên rồi !” Tôi gào lên trong nước mắt. Giây dựa khỏi mớ xiềng xích trên cổ tay và cổ chân đến mức chảy máu, đau rất khiến tôi muốn ngắt nhưng vẫn tỉnh táo đến chết tiệt.

Anh thông thả kìm chế hai tay tôi, ép lên giường, khuôn mặt như thần Apollo không có một chút đau thương, “Anh điên thì sao, chỉ cần mẹ chết thì không ai có thể ngăn cản chúng ta đến với nhau !”

Tôi sững sờ khi nghe anh nói, quên cả phản kháng, khó tin nhìn anh hôn lên ngực mình, “Anh giết ba, chị Ngọc Liên thì vào tù, nay mẹ như vậy anh cũng không quan tâm ! Anh không còn là con người nữa ! Cầm thú ! Tả Nhật Thiên, tôi ghê tởm anh !”

Giấc mộng đó khiến tôi sợ đến mồ hôi ròng ròng, những hành động của anh hai khiến tôi bị ám ảnh không phải thuộc loại bình thường. Tỉnh thoảng vẫn nằm mơ thấy nhưng hôm nay thật sự là quá đáng sợ rồi...

Đưa tay lau mồ hôi trên trán, tôi nhú mày thật sâu.

Hôm đó Cổ Lạc Vũ thừa nhận, anh ta là kẻ giết ba, tôi đã cố kềm chế lắm mới không đập vỡ ly, dùng mảnh thủy tinh để giết anh ta.

Tôi, không muốn ở đây nữa. Tôi phải thoát khỏi đây, phải tìm anh trai, điều tra cho rõ chuyện hai mươi bảy năm trước.

Sáng sớm, ánh nắng đầu tiên chưa xuất hiện Cổ Lạc Vũ đã đứng trước cửa nhìn tôi cười. Tôi chán nản nhận lấy chiếc váy trắng, kể cả đồ lót đi vào nhà vệ sinh thay.

Đi theo anh ta vào xe, chạy một hồi tới khách sạn nào đó khá lớn, Cổ Lạc Vũ túm tôi kéo xuống, vừa đi vừa nói: “Hôm nay cô có thể gặp anh trai mình rồi.”

Thần kinh tôi vang một tiếng, tôi xoay người nhìn xung quanh mong muốn có thể trông thấy bóng dáng bá đạo nhưng an toàn mà hằng đêm đều nhớ.

“Không cần tìm, Tả Nhật Thiên ở khách sạn bên cạnh”.

Tôi lập tức nhìn sang đó, nói là bên cạnh cũng không phải, vì khách sạn này ở giữa thành phố, ngay ngã tư. Bốn nhánh, con đường nào cũng rất rộng lớn.

Gần như thế nhưng tôi lại không cách nào gặp anh được.

Cẩn môi nén nước mắt lại, đi theo Cổ Lạc Vũ vào khách sạn.

Ý thức dần dần trở lại, tôi mở mắt nhìn xung quanh.

Tường nhà màu kem, không có gì nổi bật. Dụng sức ngồi dậy, đầu óc choáng váng, đau nhói từng cơn truyền đến. Tôi nghiêng răng chịu đau để không thốt nên tiếng rên, vỗ vỗ trán một chút đi xuống giường.

Mở cửa phòng, bên ngoài là một hành lang nhỏ, tôi đi dọc theo xuống cầu thang, bước vào căn phòng không cửa có tiếng động, một cô gái trẻ đang cắt cắt nấu nấu cái gì đó.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, cô ấy xoay đầu, cười nói: “Cô tỉnh rồi, tôi tên Hàn Đồng, cô tên gì?”

“Tôi tên...” Tôi ngập ngừng, trong khoảnh khắc đó tôi nhận thấy đầu mình trắng xóa, cái gì cũng không biết, “Tên... tên tôi?”

“Đúng vậy! Cô tên gì?” Cô gái ấy bỏ đồ trên tay xuống, rửa tay rồi đi về phía tôi.

“Tôi tên... tên...” Tôi không biết gì cả, thật sự không biết phải nói gì. Tôi tên gì? Tôi là ai? Tôi chẳng nhớ gì hết, đầu tôi ngoài trống rỗng và trống rỗng thì không có gì hết. Tôi khụy xuống, gục đầu trên gối, tay ôm đầu, lúc này mới biết đầu mình đang quấn một lớp vải.

“Này! Cô không sao chứ?!” Mơ hồ nghe tiếng cô ấy gọi nhưng tôi không tài nào trả lời được, trong đầu chỉ thấy đau, đau, và đau! Mọi thứ trước mắt dần mơ hồ, cho đến khi, ý thức lại xa rời tôi.

Mùi thơm của thức ăn khiến tôi tỉnh dậy, bóng dáng cô gái ấy hiện trước mắt, cô ấy nói mình tên gì nhỉ? Là... Hàn Đồng?

“Cô ngồi dậy ăn đi, rồi kể cho tôi xem chuyện gì xảy ra”. Hàn Đồng đặt chén cháo dinh dưỡng lên bàn, ngồi xuống nói.

Tôi nhìn chăm chú Hàn Đồng, một lúc sau, thốt lên: “Tôi là ai?”

22. Chương 22: Bạch Lam, Vợ Sắp Cưới

Không khí trong phòng nhất thời một mảnh yên lặng, mấy phút sau Hàn Đồng mới phản ứng lại được, mở to hai mắt nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, miệng lắp bắp: “Này này, cô không nói mình mất trí nhớ đấy chứ? Có chuyện giống trong phim vậy sao?”

Tôi không đáp.

Rốt cuộc Hàn Đồng thôi trợn mắt nữa, thở dài một cái cầm chén cháo đưa cho tôi, “Cô ăn đi, ăn xong rồi nói”.

Tôi còn định hỏi nhưng thấy cô ấy lo lắng ỉn ỉn đành chậm chạp ăn. Đến khi chén cháo không còn gì cô ấy mới cho tôi nói, “Tại sao tôi ở đây?”

Hàn Đồng đáp: “Tôi thấy cô ngất ở con ngõ gần nhà, trên đầu máu chảy rất nhiều nên tôi nhặt cô về”.

“Cô rất có khiếu hài hước. Hai câu nữa thôi, cô biết tại sao tôi ngất ở đó không?” Tôi cười nhẹ nói.

Hàn Đồng lắc đầu, chỉ chỉ các vết xước trên khuỷu tay và chân tôi bảo: “Tôi đoán là té từ trên cao, sau đó cô mất sức vì chạy nên ngất ở đó”.

Tôi nghĩ một hồi, vẫn không thể đoán được tại sao mình bị thương. Đầu óc cứ trống rỗng, cảm giác này khiến tôi khó chịu vô cùng, tôi hỏi: “Tôi và cô không biết thân phận của tôi, Hàn Đồng, cô có thể đặt cho tôi một cái tên chứ?”

Khả năng chấp nhận sự việc của tôi tốt đến bản thân còn giật mình, có lẽ lúc trước đã chịu gì đó dữ dội hơn bây giờ nên mới dễ chấp nhận thế này. Hàn Đồng ngạc nhiên, “Sao cô không tự đặt?”

Tôi đáp: “Trong đầu tôi toàn ngoài đen và trắng thì chẳng còn gì nữa, đặt tên lỡ không hay người thiệt là tôi mà, cô giúp giùm đi.”

“Cô có thấy màu nào ấn tượng không?” Hàn Đồng cười, tôi nhìn quanh, màu sắc phản xạ vào mắt, trong đó có màu trắng và xanh dương khiến tôi thấy thích, “Trắng và xanh dương.”

“Được, gọi Bạch Lam đi.”

Tôi bật cười ra tiếng: “Tuyệt. Ngắn gọn và thanh nhã.”

Sau hôm đó, Hàn Đồng cũng không đuổi tôi đi, cô ấy là một người tốt hiếm có. Hàn Đồng nói cô ấy là một sinh viên y khoa năm thứ tư, đang học ở thành phố này, ngôi nhà đang ở là nhà của dì ượng. Nói tôi có thể ở đây bao lâu cũng được chỉ cần làm việc nhà, tiền hàng tháng của cô ấy đủ để hai người không lo ăn uống. Tôi cũng không cố gắng tìm người quen mà ở lại đây, nếu đúng như Hàn Đồng nói tôi ngã từ trên cao và ngất vì chạy thì hơn phân nửa tôi đang trốn khỏi ai đó. Mà người truy đuổi tôi dù có là lý do gì thì tôi cũng không dám mạo hiểm rời khỏi nơi này. Nhưng tôi thắc mắc rằng, Hàn Đồng bảo tôi ngất ở một con ngõ gần đây vậy thì tại sao khu phố này lại yên bình như thế. Người muốn bắt tôi sao không lục soát quanh đây?

Qua một ngày tôi cũng không quan tâm đến nữa, sáng sớm, Hàn Đồng vẫn chưa thức, tôi bèn đi xuống bếp định sẽ nấu bữa sáng cho cả hai. Chỉ là sự thật đau lòng, đến khi đứng trước những cái nồi và bát đĩa, căn bản tôi không biết phải làm gì hết.

Mở tủ lạnh, trong đó có rất nhiều thực phẩm, nhìn lên xuống một hồi tôi lấy bốn quả trứng. Bật lửa, đổ dầu vào chảo, một lát sau bong bóng tí tách vỡ trên bề mặt dầu, tôi đập trứng vào nhưng lại không vỡ, đập thêm vài cái thì trứng trắng chảy ra, dầu bắn lên làm tôi giật mình buông luôn quả trứng trên tay.

Nhìn ba quả trứng bên cạnh và cái chảo.

Tôi tắt bếp đi lên lầu.

Đừng nói chiên trứng, ngay cả cầm chổi quét thế nào tôi còn không biết. Hàn Đồng thức dậy thấy hiện trường nhà bếp, lắc đầu thở dài, nặng nề nói: “Tiểu Lam, cậu nhớ nhé. Nhìn là biết cậu là con nhà giàu, sau này khôi phục trí nhớ phải đãi tớ ăn nhà hàng sang nhất nước đấy”, nói xong chạy đi tìm giẻ lau.

Tôi đứng yên nhìn trần nhà, không biết nên nói gì cho phải.

Thế là Hàn Đồng bảo tôi đi tưới cây ngoài vườn, tôi gật đầu đi ra, trước nhà Hàn Đồng có một khu vườn nhỏ khoảng hai mét vuông, trồng đầy hoa cúc chocolate. Nâu nâu một mảnh trông rất đáng yêu.

Xoay núm vặn, cho nước chảy vào hơn nửa bình, tôi chậm rãi tưới vào luống hoa.

Tưới một hồi cái bình nhẹ hẫng đi, tôi vừa định trở vào nhà thì ngoài đường nghe tiếng chó sủa, nhìn lại, một chú chó lông xù màu trắng mũm mĩm đang đứng bên đường, nhìn là biết nó định chạy băng sang đường.

Tôi nhất thời hoảng sợ, quăng cái bình trên tay xuống chạy ra cổng. Khi tôi vừa chạy ra lòng đường cũng là lúc chú chó chạy sang, trong khoảnh khắc quyết định đó, tôi ôm lấy nó bay vào gần vỉa hè. Chỗ nó vừa đứng một chiếc xe tải bốn tấn lướt ngang.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, tôi nghiêng đầu nhìn nó: “Chó nhỏ à, suýt nữa là lên thiên đàng nhé.”

Trên đầu nhói đau, xem ra trúng đầu rồi hơn nữa còn không nhẹ, tầm mắt dần mờ hồ, nghe tiếng ‘gâu gâu’ bên tai. Tôi ngất đi.

Lần nữa tỉnh lại, mọi thứ vẫn hỗn độn như cũ, không có gì trong trí nhớ.

Duy điều tôi hiểu rõ nhất, người trước mắt này, chắc chắn có ý nghĩa rất quan trọng đối với mình. Vì sao? Nước mắt không thể kìm nén lăn dài trên hai má.

Tôi mờ mịt nhìn người này cả buổi, anh ta ngủ rất say, nghiêng đầu bên giường, nắm chặt tay tôi như hoảng sợ cái gì đó. Tôi thử gờ tay chạm nhẹ vào mái tóc gọn gàng của anh ta, cảm giác mềm mại khiến tôi bất giác rụt lại. Thật quen thuộc, nhưng tôi — không biết anh là ai.

Cho đến khi, tôi nhìn thấy rõ mặt anh ta.

Một bản sao hoàn hảo của khuôn mặt tôi.

Cảm nhận được sự chuyển động, hàng mi anh ta rung rung, chậm rãi mở mắt.

“Em... tỉnh rồi.”

Tôi không hiểu, nhanh chóng lau sạch nước mắt, “Tôi với anh... giống nhau quá, Hàn Đồng đâu?”

Con người anh ta lóe lên sự nghi hoặc, cười dịu dàng nói: “Tiểu Hy, Tiểu Hy ngoan, đừng giận anh nữa được không?”

Lắc đầu, cố gắng rút bàn tay đang bị nắm nhưng không được, tôi nhú mồm nhìn anh ta: “Trước hết, buông tay tôi được không? Thứ hai, tôi tên Bạch Lam, anh nhầm người.”

“Em đừng bướng bỉnh nữa!” Bỗng nhiên anh ta gào lên khiến tôi sợ run người, bản năng lui về sau lại bị ôm vào lòng, giọng nói trầm thấp và hơi thở ấm áp vờn bên tai, “Đừng giận, đừng bướng bỉnh nữa... Tiểu Hy ngoan.”

“Tôi không biết! Anh là ai chứ?! Có phải nhận lầm người không?” Tôi nói to hơn nhằm chứng minh mình không có nói dối.

Rốt cuộc anh ta cũng nhận ra vấn đề, gương mặt nhìn tôi chăm chăm. Lúc này nhìn kỹ, quả thật chúng tôi rất giống nhau, nhưng vẻ đẹp của anh lại cứng rắn, mãnh liệt như mặt trời, đúng vậy, như vị thần mặt trời Apollo. Tôi giật mình, từ đó xuất hiện trong đầu như một cái gì đó rất tự nhiên, chắc chắn tôi có quen anh ta.

“Bác sĩ! Vào đây!” Nhấn chuông một cách hung bạo, anh ta gọi lớn. Bác sĩ nhanh chóng đi vào, khuôn mặt vừa cung kính vừa lo âu, xem ra người đàn ông này thân phận không tầm thường.

Bác sĩ làm một loạt kiểm tra, tay ông run rẩy, tôi cười nói nhỏ: “Người đó có thể làm gì chứ, ông run có thái quá không?”

Ông ấy cười miễn cưỡng, khẽ đáp: “Tiểu thư, cô sao lại không biết người đó có thể làm gì tôi chứ?”. Nói đến đây, động tác dừng lại, khuôn mặt ông bác sĩ biến đổi từ trắng sang xanh từ xanh sang tím, ông xoay người hơi cúi đầu trước người đàn ông kia: “Tả tiên sinh, tiểu thư... cô ấy, trong đầu cô ấy có một khối máu tụ...”

“Mất trí nhớ?” Người đàn ông lạnh nhạt tiếp lời.

“Vâng, có lẽ một thời gian sẽ khỏi, cũng có thể khá lâu, tôi... tôi... đi lấy thuốc cho tiểu thư.” Nói xong ông lập tức bước như bay ra ngoài. Tôi hơi ngạc nhiên, bác sĩ kiểu gì mà không nói rõ bệnh tình gì hết, thế cũng được à?

“Tả Nhật Thiên, là tên của anh, em còn nhớ không?” Câu hỏi cắt ngang sự ngỡ ngàng của tôi.

“Hả? Không!” Tôi nói, “Anh hẳn là có quen tôi, ta giống nhau đến tám chín phần mà, tôi tên gì?”

Tả Nhật Thiên nhướn mày, đôi mắt sâu không thấy đáy, một lúc lâu mới nói: “Em tên Bạch Lam, vợ sắp cưới của anh.”

23. Chương 23: Không Còn Mơ Hồ

Gì chứ? Tôi và Tả Nhật Thiên không phải song sinh hần cũng họ hàng chứ, làm sao lại ra vợ sắp cưới, tôi nói: “Đừng đùa, tôi và anh hẳn phải là anh em đi?”

Tả Nhật Thiên vuốt vuốt tóc tôi, nhin xuống cơn ớn lạnh do lạ lẫm, tôi im lặng chờ câu trả lời.

Giọng nói anh ta không rõ buồn vui: “Thật, chúng ta là thanh mai trúc mã, từ nhỏ rất thân nhau.” Nhìn về mặt ‘mơ hồ ngổ ngổ’ của tôi, Tả Nhật Thiên lại hỏi tiếp, “Không tin?”

Nén cảm giác kỳ hoặc trong lòng, tôi gật đầu.

Anh ta lấy điện thoại trong túi ra, bấm bấm gì đó rồi giơ ra trước mặt tôi. Là một tấm hình, trong đó có hai đứa trẻ, một bé trai khoảng mười lăm, bé gái mười tuổi. Tôi nhìn trân trân vào đó, nhất thời không biết nói gì. Hai đứa bé trong ảnh quả thật là phiên bản của tôi và Tả Nhật Thiên khi còn bé.

“Vậy... anh nói thật sao?”

“Anh nói dối em làm gì?”

Cũng phải, trên đời này chắc chắn không có ai phải nói dối thế này với người thân, người ta cũng bảo trung bình trên thế giới có hai ba người giống nhau, tôi hẳn là thuộc trường hợp đó đi. Nhưng không đúng, Bạch Lam là tên Hàn Đồng đặt cho tôi mà?

“Tôi miễn cưỡng tin anh. Nhưng tôi tên Bạch Lam thật không?”

Tả Nhật Thiên cười, không phủ nhận tức là đồng ý.

Trên đời này quả thật chuyện trùng hợp gì cũng có hết.

Sau đó tôi bán tín bán nghi dưỡng thương ở bệnh viện này. Ngày nào Tả Nhật Thiên cũng đến thăm, ở lại nhìn tôi hai giờ thì đi, tôi bị anh ta nhìn đến tâm thần không yên. Nhưng ngạc nhiên là tôi không ghét như thế, hơn nữa còn có cảm giác trông mong được thấy anh ta. Tôi cứ thầm trách mình, thấy soái ca là quên mất bản thân...

Hôm nay Hàn Đồng đến thăm tôi, tôi mừng vô cùng, cao hứng nói: “Đồng Đồng, cuối đông lạnh thế này còn có tuyết, lúc trước tớ quên hỏi, cậu trồng thế nào mấy bông cúc chocolate kia thế?”

Hàn Đồng kéo ghế ngồi xuống cạnh giường, để giỏ trái cây xuống, “Có bí quyết cả đấy, đợi cậu khỏi tớ dạy cho. À này, thấy tớ đoán như thần không? Tớ bảo cậu là con nhà giàu mà, sao đây, có mời tớ ăn nhà hàng không?”

Tôi dở khóc dở cười.

Bỗng nhiên trở thành vợ sắp cưới của một người quyền cao chức trọng, đáng nói hơn nữa là cả hai giống nhau đến kỳ lạ, tôi lại không nhớ được gì ngoài việc trong tâm có cảm giác thân thiết với Tả Nhật Thiên, thật sự tôi rất lo sợ.

Chỉ là tôi không có tiền, chẳng có gì hết, người dư tiền như anh ta sẽ lừa gạt tôi sao? Có lẽ tôi có dán cái băng ‘lừa tôi đi’ trên trán Tả Nhật Thiên cũng chẳng buồn liếc đến.

Tôi cười nói, “Được được, bây giờ mình là vợ sắp cưới của người có tiền, lành thương sẽ dẫn cậu đi.”

Hàn Đồng tủm tỉm, lấy một quả táo trong giỏ ra, “Tớ đi rửa táo, cậu đợi lát nhé.”

Tôi gật đầu.

Vô tình nhìn sang cổ tay, đột nhiên tôi nghĩ hình như mình có đeo gì đó, thứ gì đó phải dùng vải đen buộc che lại. Nâng tay lên nhìn chăm chú, tôi cố gắng tìm lại khoảnh khắc ký ức thoáng qua đầu... một chiếc vòng tay rất đẹp?

“Sao ? Trong lòng em đang nhận định anh là kẻ giết ba phải không ? Ngọc Liên nhận tội thể hiện quá rõ rồi.”

...

“Trong viên ngọc lớn nhất có gắn một camera siêu nhỏ liên thông với điện thoại anh.”

Những câu nói ngắt quãng hiện lên, tôi ôm chặt đầu, dù đau đơn vô cùng nhưng tôi vẫn quyết tâm nhớ lại đến cùng, ‘Hôm nay cô có thể gặp anh trai mình rồi’, ‘Không cần tìm, Tả Nhật Thiên ở khách sạn bên cạnh’. Cẩn thận môi đến tê dại, đầu đau như nổ tung ra từng mảnh, tôi nghe loáng thoáng bên tai tiếng gọi của Hàn Đồng, cổ ấy lay lay vai tôi, khó khăn ngược khuôn mặt tái nhợt đầm mồ hôi, tôi nói: “Đồng Đồng... Đồng, gọi... bác sĩ cho tớ... đầu... đầu tớ đau quá!”

Cô ấy hoảng sợ, quãng quả táo xuống đĩa, nhấn chuông liên hồi, “Bác sĩ! Bác sĩ!”

Ông bác sĩ hôm trước không quá năm giây sau chạy như bay vào, kiểm tra đầu tôi một chút, tiêm cho tôi một mũi thuốc mê.

Mọi thứ tối đen, dạo này sao cứ trải qua cảm giác này mãi, tôi thắm rửa trong lòng.

Mở mắt nhìn trần nhà, nơi này không phải bệnh viện, kiến trúc xa hoa hơn nhiều.

Chống tay ngồi dậy nhìn quanh, xoa xoa thái dương cho bớt choáng, cảm giác chỗ này... thật quen thuộc. Loạng choạng đi lại cửa, hành lang bên ngoài rất lớn, xem ra đây là một khu biệt thự.

Bóng dáng to lớn của Tả Nhật Thiên thấp thoáng dưới cầu thang, anh ngẩng đầu nhìn thấy tôi, đầu tiên là giật mình tiếp theo bước nhanh lại, cởi áo khoác lên vai tôi.

“Em ra đây làm gì? Trời rất lạnh, vào trong đi.”

Tôi ngoan ngoãn đi theo anh, ký ức xoay chuyển trong đầu.

Tả Nhật Thiên ôm tôi lên phòng, nhẹ nói: “Lại đi chân trần, cảm lạnh đấy.”

Tim tôi nhất thời ảm áp, có lẽ, cứ thế này suốt đời cũng không phải là một suy nghĩ tồi. Tả Nhật Thiên bế tôi lên giường, quỳ một chân bên giường, dịu dàng cười: “Tiểu Lam nhi ngoan, em chưa khỏi hoàn toàn, đừng ra khỏi phòng, được không?”

Trong lòng hơi trầm xuống, tôi cười, “Được, có thể cho Đồng Đồng đến thăm em không?”

“Có thể cho?” Tả Nhật Thiên nhíu mày nói, đôi mắt đen lóe lên tia nghi hoặc.

Tôi giật mình, cười gượng, từ đó thuận miệng thốt ra thôi, căn bản không hề qua xử lý của đại não.

“Ý em là, anh bảo em không nên ra khỏi phòng, vậy anh có thể đưa Đồng Đồng đến chơi với em không? Cô ấy không có xe, đi xe buýt mệt lắm”. Tôi nói.

Tả Nhật Thiên gật đầu, mặt không biểu tình.

“Anh không bận à?”

“Không bận, em muốn ăn gì?” Anh đứng dậy lấy điện thoại.

Tôi nghiêng đầu nhìn bóng cây ngoài cửa sổ, “Đưa Đồng Đồng đến đi anh, gọi thức ăn của nhà hàng nào ngon nhất nước ấy, em hứa với Đồng Đồng rồi.”

Tôi không biết, trong khoảnh khắc đó, đôi mi anh nhíu sâu vô cùng, khóe miệng khẽ nhếch.

“Được.”

Nửa giờ sau, nhìn Hàn Đồng hớn hở xem nơi này đến nơi khác, ôm cái bình cổ đến vuốt ve bức tranh trên tường, lú lú như một chú tiểu sơn ca. Tôi nói: “Nhìn cậu giống lần đầu lên thành phố quá.”

Hàn Đồng không những không phản bác, còn ừ bảo: “Cậu không biết nhà chồng cậu lớn cỡ nào à? Mỗi thứ trong đây đều có giá trị khó cầu đó!”

Tôi thở dài cười khở, “Chồng gì chứ?”

Nếu đổi giàu mà lấy được hạnh phúc, cho dù phải lang thang đầu đường tôi cũng không một lời than vãn. Chỉ là, ông trời đã quyết, ai dám chống?

“Ăn cơm đi, đầu bếp của nhà hàng lớn nhất nước nấu đấy?”

Cô ấy liền bay lại chỗ tôi, “Tuyệt quá đi, chồng cậu mời cả bếp trưởng về đây à?”, nói xong nắm tay kéo tôi đi, “Đi, đi thôi. Tớ đói lắm rồi!”

Tôi đứng im, chỉ về hướng ngược lại: “Phòng ăn, hướng này.”

Hàn Đồng lập tức không nói hai lời xoay người chạy đi. Gần tới phòng ăn, cô ấy bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Ừ? Chồng cậu nói cậu mới tỉnh mà? Sao lại biết rõ chi tiết căn biệt thự này vậy, chỗ này lớn lắm nha.”

Cương người, tôi bịt miệng Hàn Đồng, “Không biết nữa, cậu vào trong nhanh lên!”

Có một số thứ, biết càng nhiều càng đau. Tôi sâu sắc hiểu rõ câu này.

24. Chương 24: Đi Chơi

Nhìn Hàn Đồng miệng ăn mồm nói liên hồi, lòng tôi vui lên không ít. Bạn bè, chính là thế này, giúp được khi bạn cần, không bỏ rơi khi bạn khó khăn, chia sẻ khi bạn đau khổ. Tuy quen biết chưa bao lâu, nhưng Hàn Đồng rất tốt, tôi chắc chắn như vậy.

“Nè, có ai nói vợ chồng các cậu rất và rất giống nhau không?” Hàn Đồng bỗng nhiên nói.

Tôi cười khê, “Tớ bị mất trí nhớ mà, mấy ngày nay có gặp ai đâu.”

Hàn Đồng gật đầu, “Đúng nhỉ, nhưng mà hai người thật sự giống nhau như song sinh vậy á! Hình như anh ta hơn cậu năm sáu tuổi phải không? Thế thì chắc không phải song sinh rồi.”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy, nếu anh ta là anh trai tớ, tớ sao có thể là... hôn thê được!?” Tôi cười gượng nói, uống một ngụm nước lấy bình bình, sau đó ra vẻ coi thường, “Cậu đọc incest quá nhiều rồi!”

Cô ấy ‘ừ’ rồi lại lắc, kháng nghị nói: “Tớ đọc mới có khoảng hai mươi mấy bộ, đâu mà nhiều chứ...”

Tôi không khách khí cắt ngang, “Stop! Ăn đi, nhanh lên không tớ ăn hết.”

Hàn Đồng không nói hai lời lập tức cầm đầu xuống bàn, tôi thầm buồn cười. Hàn Đồng cái gì cũng tốt, mỗi việc quá ham ăn, lại ngây thơ, mong là cô ấy không bị ‘cắm đố bởi thức ăn’. Chỉ là tôi không biết, một suy nghĩ nhầm nhứ của mình lại thành sấm, cô bạn dễ tin người của tôi rơi vào miệng sói, một con sói dụ dỗ mỗi bằng cách cho nó ăn thỏa mãn rồi thịt!

Tiến Hàn Đồng về, phận sự của tôi đã hết, nếu trong vòng mười phút không trở về phòng, tôi chắc chắn rằng Tả Nhật Thiên sẽ diện một lý do nào đó, rồi trực tiếp cưỡng chế đưa tôi lên. Giữa tự nguyện và không tự nguyện, tôi chọn cái trước.

Lên tới phòng đã thấy Tả Nhật Thiên yên lặng ngồi trên giường đọc báo, tôi không dám làm phiền, đi nhẹ nhàng như người có tật giật mình lại chỗ ghế sofa cạnh cửa sổ kính. Vừa ngồi xuống, gờ tay rót cốc nước, chưa kịp uống cái cốc đã không còn nằm trên tay.

Tôi xoay đầu nhìn, Tả Nhật Thiên bình thần uống hết, đặt cốc lên bàn, khom người sát mặt tôi.

“Anh... anh này, anh làm... làm gì vậy?” Lén nắm chặt góc áo, tôi lắp bắp nói.

“Hửm?” Anh quỳ một chân, mặc dù tôi ngồi trên ghế nhưng vẫn thấp hơn anh một cái đầu.

Tôi nghiêng người về sau, cười như khóc: “Anh... gần quá... có thể...”

Bỗng nhiên Tả Nhật Thiên vươn tay ôm chặt lấy tôi, thì thầm: “Tiểu Lam à, em biết mà, anh rất độc chiếm...”

Tôi chấn động, kèm chế cơn run, nói: “Từ khi về đây anh đối xử với em rất tốt, em đã thật sự tin anh là chồng sắp cưới đó, nhưng mà em chẳng nhớ gì cả, anh nói vậy là ý gì em không rõ?”

Tả Nhật Thiên nhếch mép, nụ cười nhẹ như không nhưng lại khiến tôi hoảng loạn. Con người thật khó đoán, khi xa anh tôi muốn ở bên anh vô cùng, ở gần nhau áp lực anh gây ra khiến tôi thở không nổi, nếu... anh trở lại như trước khi đi du học, mọi thứ sẽ dễ dàng hơn.

“Ý anh, sao em lại không hiểu?”

Tôi hét lên: “Tả Nhật Thiên, anh nhích ra cho tôi!”

Chỉ cần giả như nổi giận, tôi có thể che giấu cảm xúc của mình một cách hoàn hảo.

“Tiểu... Hy, Tiểu Hy! Trốn tránh không thể giải quyết được gì đâu.” Giọng nói anh trầm thấp, mỗi chữ như một con dao đâm vào nơi yếu ớt nhất của tôi. Tôi lắc đầu, nhú mào nói: “Anh buông ra trước đã, tôi không hiểu, Tiểu Hy là ai? Lần đầu tiên gặp anh cũng gọi tôi như vậy? Nhận... sai người à?”

Tả Nhật Thiên vẫn ôm chặt không chịu giảm lực một tí nào, “Tính chiếm hữu của anh rất cao, từ khi còn nhỏ đã thế, lúc em mười tuổi, anh đã từng muốn móc mắt đám người nhìn chằm chằm vào em khi em múa. Sau này thì em biết rõ rồi đấy, hôm nay...” Nói đến đây anh dừng một chút vì cảm nhận được tôi đang run lấy bầy, tôi quả thật không ngờ anh đã thế này từ khi còn bé, thì ra không phải từ sau khi du học.

Thấy tôi bình tĩnh hơn, anh lại tiếp: “Hôm nay em với cô bé Hàn Đồng kia... rất thân thiết?”

“Không có, cô ấy rất tốt với em lúc em mất...” Tôi giật mình, hai tay bùm miệng, tôi thật sự rất sợ anh sẽ làm gì đó với Hàn Đồng, bất giác phản bác.

“Lúc em thế nào?” Anh bật cười. Bây giờ thì tôi dám chắc anh biết tôi đóng kịch rồi.

“Không biết! Tóm lại anh đừng làm gì với cô ấy! Được không? Anh ha...”

Một ngón tay che trước miệng tôi, anh hai ‘suýt’ một tiếng, nói khẽ: “Nếu em không muốn đối diện, chẳng sao cả, cứ làm những gì em muốn nhưng tuyệt đối, không được quá thân thiết với ai nữa, ví dụ như... Hàn Đồng.”

Tôi lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

“Ngoan lắm, lên giường nằm đi. Em vẫn chưa khỏe.” Anh hai buông tôi ra, đứng dậy đi lại cửa.

Không dám nói gì, tôi lập tức chạy lại giường, nằm xuống.

Ngoài cửa vang lên tiếng nói, nội dung khiến tôi nghiêng rằng: “Đừng có bước ra khỏi phòng này bước nào.”

Tôi tiếp tục ăn và nằm trong phòng hai hôm nữa, rốt cục nhờ quá trình phối hợp điều trị và uống thuốc, máu tụ trong đầu tôi đã tan.

Những ngày này tôi suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại hôm đó mình có cái gan nhảy từ cửa sổ tầng hai của khách sạn xuống rồi bỏ chạy một quãng đường khá, tôi hết sức khâm phục bản thân. Bây giờ có để núi kim cương trước mặt tôi cũng không dám làm như vậy nữa.

Thỉnh thoảng nhớ đến chiếc vòng anh hai bắt đeo, không biết Cổ Lạc Vũ làm thế nào cắt được nó nữa, tôi chỉ nhớ khi ngủ dậy thì tay đã trống không. Hiện tại chỉ lo lắng cho Tử Hoàng, nghe tin tôi bị bắt cóc hẳn là anh sẽ tự trách mình, không biết tình hình Tử Hoàng bây giờ thế nào. Tôi lại không thể mở miệng hỏi anh hai, không chừng anh nổi giận động tay động chân với Tử Hoàng nữa thì khổ nổi tiếp khổ.

Sau khi bác sĩ ra về, anh hai ngồi trên giường, xoa xoa đầu tôi tới khi thỏa mãn mới nói: “Tiểu Lam, trong phòng mãi hẳn rất buồn, muốn đi đâu chơi không?”

Tôi ngạc nhiên, nhìn anh bằng ánh mắt không tin được, “Thật sao?”

Anh hai cười như vô tội, “Anh nhớ mình chưa làm gì để em hỏi ‘thật sao’. Tiểu Lam, em nhớ lại rồi à?”

“Ha ha, anh... Thiên. Anh nói đi chơi, có phạm vi không?”

“Phạm vi là... quả đất này.” Anh hai nhướn mày, suy nghĩ một chút rồi nói.

Hôm nay tôi đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, Tả Nhật Thiên thay đổi rồi sao? Tôi tuyệt đối không tin. Vậy anh định làm gì chứ? Tốt bụng đột xuất? Nhưng dù gì người ta đã mở lời chẳng lẽ lại cự tuyệt, tôi cũng không có cái gan từ chối.

Chỉ là, không kiếm chuyện thì không thể nào thoải mái: “Đi... Bắc Cực được chứ?”

“Không sao, anh chỉ sợ em lạnh.”

Trong lòng tôi dần ấm áp, tình yêu dành cho anh trỗi dậy mãnh liệt trong tim, tôi kiềm nén khóe môi không nở nụ cười, nói, “Vậy anh quyết định đi, nơi nào... có nhiều cây cối là được. Không khí những nơi đó dễ chịu hơn.”

Anh hai gật đầu, đứng dậy, “Em nghỉ ngơi tiếp đi, anh sắp xếp.”

Thế là tôi lại đi gặp Chu Công, nhưng khi thức dậy, tôi không ở trên giường trong phòng mà là trên máy bay nhà.

Tôi ngơ ngác nhìn ra cửa sổ, bao nhiêu mây mù trắng xóa và màu xanh của nước biển.

“Mình đang trên máy bay sao?”

“Đúng vậy.” Giọng nói anh hai từ phía sau truyền đến, cơ thể bị ôm lấy, vòng tay rộng lớn an toàn và thân thuộc. Tôi hỏi: “Anh đâu cần đi ngay thế này chứ..., mà không, ta đang đi đâu vậy?”

Anh hai hôn lên má tôi, đặt cằm trên vai tôi nói: “Rừng đen Đức”.

Tôi vẫn chưa tỉnh táo hẳn, cứ thế ‘Ừm...’ một tiếng.

Và chuyến du lịch thế giới của chúng tôi chính thức bắt đầu.

25. Chương 25: Diễn

Vừa bước xuống máy bay, nhìn khoảng trời ngoài phi trường, tôi không khỏi cảm thán một tiếng.

“Oa, dễ chịu quá đi!” Tôi vui vẻ nói, tâm trạng bất an bao ngày tan biến không còn một mảnh.

Anh hai cười, khoát cho tôi chiếc áo, “Mới đầu xuân, còn lạnh, em mau vào xe đi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu chui vào xe.

Nơi này thật sự rất tuyệt, không khí man mát dễ chịu, không hề có một chút bụi bặm của thành phố, từng tán cây dòng suối đều hút hồn người. Nếu có thể tôi rất muốn ở đây luôn.

Ngồi xe hơn một giờ, nơi này tôi chưa từng đến nên hoàn toàn không biết mình đang đi đâu, chỉ biết rẽ qua rất nhiều con đường, lớn nhỏ đều có. Dọc đường trung tâm kinh tế sầm uất vô cùng, hẳn là một thành phố nào rất lớn.

Tôi im lặng ngắm đường phố ngoài cửa xe, trong lòng rộn rã, không rõ tâm tình.

“Tiểu Lam, một lát nữa em ở yên trong nhà, anh đi bận việc một chút. Nhớ, không được chạy loạn, hiểu không?” Anh hai nghiêng người, vuốt tóc tôi nói.

“Ừm.”

Anh nhắc tôi lên, ôm vào lòng như trẻ con, cúi đầu cười: “Đừng buồn, đợi anh về sẽ dẫn em đi chơi”.

Tôi lại ‘ừm’ một tiếng, cố ý cười cho anh xem.

“Ngoan, tiểu Lam ngoan lắm.”

Tôi kèm chế gân xanh trên trán đang nổi lên, trong lòng thầm mắng tại sao anh luôn xem tôi là con nít mà đối xử chứ, cứ như là búp bê thủy tinh trong tủ kính ấy.

Thêm hai giờ nữa, xe chạy vào khuôn viên một ngôi biệt thự lớn phong cách Gothic. Tôi thật sự choáng ngợp dưới sự xa xỉ của ngôi biệt thự nhưng vẫn không nói gì, theo anh hai đi vào trong.

Kiến trúc bên trong y như những nhà thờ, viện bảo tàng hay gặp ở các nước Châu Âu. Tôi không có tâm tình chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó, kế hoạch chậm rãi xoay tròn trong đầu.

Anh hai dẫn tôi vào trong phòng khách, nói: “Em muốn làm gì thì làm, đừng nháo là được. Anh đi làm việc đây”. Nói xong hôn tôi một cái lên trán, xoay người trở ra.

Tôi đứng đó nhìn bóng lưng của anh, anh hai không hề khóa cửa hay cổng, vậy thì ngoài cổng phải có người canh giữ. Tôi không định trốn, tôi chỉ muốn biết... rốt cuộc trong bao năm nay anh thay đổi đến thế nào. Hơn nữa, với tính cách hiện tại của anh, tôi không thể nào tin được anh hai có thể để Cổ Lạc Vũ qua mặt được. Khả năng Cổ Lạc Vũ lừa được anh hai, là con số không. Càng không tin anh đột nhiên tốt bụng muốn đưa tôi đi chơi.

Khẽ cấn môi dưới, đến khi bóng dáng anh hai khuất sau cánh cửa chạm khắc to lớn, tôi lập tức bước đi theo.

Theo dấu anh đi ra khu vườn lớn lúc này, tôi nấp sau bóng cây nhìn hai người bên cổng cúi đầu chào anh hai. Tôi thầm may mắn thân hình mình bé nhỏ, lén lút núp nấp một hồi đã đứng cách hai người áo đen kia không quá ba mét. Vấn đề bây giờ là làm sao ra khỏi được thôi.

Tôi nhặt một hòn đá lớn bên gốc cây cổ thụ, hồi tưởng những cảnh đánh lạc hướng trong phim, quăng hòn đá bằng lực mạnh nhất có thể.

Quả nhiên, tiếng động lớn kèm theo thanh âm vỡ tan của gạch men hấp dẫn một trong hai người. Tôi chỉ là định ném, không ngờ lại trúng một chậu cây kiểng nào đó trông rất quý hiếm, tự đánh bản thân đốt tiền một cái, tôi nhìn quanh quất tìm thứ gì có thể giúp mình bước tiếp theo.

Có một cái khúc gỗ dài khoảng cánh tay dựng dưới chậu cây gần đó, tôi nghĩ nó dùng để rào mấy cây cổ thụ bên cạnh, hẳn là anh biết tôi không thích sặc sỡ nên mới trang trí mấy cái cây thế này. Cầm động cười nhẹ, tôi đi khẽ lại phía sau người kia.

“Xin lỗi!” Hét lên một tiếng nhỏ, tôi đập mạnh vào gáy anh ta. Anh ta rên rỉ một tiếng, xoay người ngạc nhiên nhìn tôi rồi ngã xuống.

Tôi run rẩy buông thanh gỗ trong tay, nắm chặt thành đấm. Không biết có quá tay không, hẳn là sẽ không khiến anh ta mất mạng chứ...

Nhịn xuống sự hoảng sợ trong lòng, tôi lục trên người anh ta tìm thấy một chiếc ví và điện thoại.

Chạy ra khỏi cổng, gọi một chiếc taxi, “Đuổi theo chiếc xe đen phía trước, đúng, bảng số đấy đấy!”, xe anh hai đã cách chúng tôi hơn hai trăm mét, tôi hối hả nói, lại bổ sung: “Đừng để họ phát hiện, với lại, số điện thoại xe cứu thương là số mấy vậy?”

Nói xong một tràng dài tôi mới để ý tài xế không hề phản ứng, tròn mắt khó hiểu nhìn tôi. Tôi chợt tỉnh ngộ, nhíu mi nhớ lại thứ ngôn ngữ học năm sáu năm trước, nói lại bằng tiếng Đức.

Xe bắt đầu lăn bánh, tôi nghiêng đầu ra cửa sổ nhìn bảng số nhà của ngôi biệt thự, bấm phím gọi xe cứu thương lại. Tôi biết người còn lại rất nhanh sẽ trở về, nhưng tôi vẫn lo nên tốt nhất là gọi xe cứu thương ngay bây giờ.

Lúc này tôi thấy anh hai tắt điện thoại, chắc chuyện tôi bỏ trốn chưa thể đến tai anh ngay được.

Đi theo anh hai được một đoạn dài, tôi thấy anh bước xuống một tòa nhà cao tầng rất lớn ở một nơi không đông đúc. Nói với tài xế đợi một lát, lấy ví đưa hết tiền trong đó cho anh ta, tôi xuống xe đi theo.

Vào thang máy, tôi nhìn kỹ mặt mã anh đã ấn, lăm lăm mười chín con số trong miệng, thuận lợi xuống dưới tầng hầm.

Nấp một bên tường, nhìn tình cảnh đang diễn ra trước mắt. Con người tôi chậm rãi co rút, trong lòng không rõ đang có mùi vị gì, chỉ cảm thấy rất đau đớn.

Người đàn ông đứng đối diện anh hai, mặc tây trang màu đen tuyền nói: “Ông ấy muốn loại bỏ cả hai người.”

“Shit! Công thần trong miệng ông ta chính là thứ khi không cần thì loại bỏ sao?” Người nói... chính là Cổ Lạc Vũ. Anh ta ngồi trên ghế, uống cạn một ly rượu.

Anh hai thông thả nhìn bọn họ, “Tôi không cần biết các người thế nào, đặc biệt là anh tôi nhất định không tha, Cổ Lạc Vũ, anh dám động đến tiểu Hy.”

Cổ Lạc Vũ lắc đầu nói: “Tùy cậu. Nói cho cùng là tôi suy nghĩ không thấu đáo, một mũi tên trúng hai đích? Lão già này, chết như vậy là quá nhẹ nhàng.”

Những câu đối đáp trên kia không phải thứ làm tôi hoảng sợ nhất, quan trọng là, dưới chân ba người có một người đang nằm, máu leng lênh chảy từ cổ vào bụng, nhìn là biết vừa bị bắn chết.

Trên tay ba người... đều có một khẩu súng.

Anh hai vớt khẩu súng lên bàn kính, không vui nói: “Một thời hô phong hoán vũ, con người tôi, hận nhất bị phản bội. Lão ta, lát ấy con sáu anh nuôi đi.”

“Không cần anh nhắc tôi cũng làm thế.” Người đàn ông kia gật đầu như thể đó là hiển nhiên.

Tôi rét lạnh toàn thân, quả nhiên Cổ Lạc Vũ không phải quan hệ bình thường với anh hai, nhưng xem ra chuyện bất cóc tôi lần trước là bị người đã chết kia sắp đặt. Tôi không còn khả năng đứng nghe họ nói nữa, nhất thời hối hận tại sao mình lại hiểu tiếng Đức? Không, tại sao lại đi theo anh mới đúng.

Nước mắt chảy dài trên mặt, tôi định bước ra hỏi anh cho rõ ràng, miệng lại bị một người nào đó che lại, giãy dụa không có hiệu quả. Tôi cố gắng ngược mắt nhìn người phía sau, khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mắt, “Cậu... sao lại...”

“Suyt! Đừng bước ra, bây giờ cậu bước ra chính là tự mua dây buộc mình. Vĩnh viễn cũng không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời nữa, anh ta không nhốt cậu suốt đời mới lạ!”

Thấy tôi không phản kháng nữa, đôi tay dần buông lỏng rồi rời khỏi người tôi.

Lui từng bước về sau, tôi không quản đến gì nữa một mạch chạy ra đường, gọi taxi trở lại.

Đi vào trong biệt thự, xông vào một phòng bất kỳ, tôi khóa cửa lao vào phòng vệ sinh.

Nôn đến cổ họng đau đớn nhưng mỗi khi hình ảnh người kia máu me bê bết nằm dưới sàn tôi chỉ hận không thể nôn đến chết.

Mở vòi sen, tôi đứng dưới dòng nước nóng nhưng lại lạnh run, co gối khụy xuống sát tường. Từ những gì đã nghe đã thấy, chỉ sợ chuyện không đơn giản như vậy, Tả thị... cũng không phải là một gia tộc bình thường.

Không biết tôi ngồi thế bao lâu, tiếng xoay cửa ngoài kia làm tôi bật tỉnh. Một lát là tiếng tra chìa khóa vào ổ, ‘cạch’, thanh âm cho thấy cửa đã mở.

Bước chân trầm ổn đi quanh căn phòng lớn, sau đó dừng trước phòng vệ sinh, “Tiểu Lam, em đang tắm à?”

Tôi cười gượng, bình tĩnh đáp: “Dạ.”

Nếu không thể chân chính nhìn thẳng, thế thì hãy diễn vở kịch này đến cùng đi.

26. Chương 26: Đừng Gọi Anh Là Anh Trai

“Dừng lại... dừng...” Tôi thở hồng hộc nói, khuôn mặt trắng nõn bị sắc hồng nhuộm đỏ như quả cà chua, nhưng lời nói của tôi dường như không hề lọt vào tai anh hai, đôi môi anh vẫn cố chấp đặt trên chẩm đỏ trên ngực trái của tôi.

Anh khẽ cắn, tay vo ve nắn bóp bên còn lại khiến chúng nó dựng đứng lên, khoái cảm như làn sóng thần ập đến khiến tôi suýt mất lý trí.

“Anh... dừng lại đi... làm ơn...” Tiếng nói vì kích thích trở nên ái muội như rên rỉ, tôi thầm chửi rửa trong lòng nhưng không thể không nói, tình trạng này quả thật quá xấu hổ mà. Cũng không phải là lần đầu, chỉ là khá lâu rồi không làm tôi nhất thời không thích nghi được, tôi biết đến nước này anh hai chắc chắn không ngừng lại nhưng vẫn ôm một tia hy vọng.

Bàn tay còn lại của anh đặt ở nơi vườn rậm bí mật, khẽ miết viên châu kia, dịch thủy màu trắng không khổng chế được tràn ra càng nhiều làm ướt một mảnh ga trải giường.

“Em cảm thấy... anh sẽ dừng lại sao?” Anh hai trầm thấp nói, khuôn mặt chôn sâu vào khe ngực tôi, hôn loạn lên đó.

Tôi bị anh trêu chọc đến mức không thể chịu được, nước mắt vờn quanh hốc, rốt cuộc bật khóc nức nở, “Anh là ơn đi mà... anh hai!”

Trong phút chốc tôi nói từ “anh hai”, anh thoáng dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hồng của tôi, lạnh lạnh ra lệnh: “Không được gọi anh là anh hai nữa!”

Nhất thời tôi ngẩn người, phía dưới một ngón tay của anh đâm vào, tôi mím chặt môi ngăn mình rên ra tiếng. Ngón tay thon dài trong cơ thể tôi làm loạn một hồi, dường như cảm thấy vẫn chưa đủ anh hai lại đâm thêm một ngón vào nữa.

“A... Aa!” Tôi bật thốt kêu khẽ, đôi mày nhíu chặt vì cảm giác lạ lẫm.

Anh hai hơi ngược nhìn tôi, vẻ mặt như hải lòng, như tán thưởng tiếng rên rỉ dâm mỹ của tôi. Tôi thật sự không chịu nổi nữa, hai hàng lệ chảy đầy mặt, xấu hổ đến mức muốn ngất ngay tại chỗ.

Anh nhượng người, cúi đầu hôn lên mặt tôi, liếm hết từng giọt lệ mặn trên má tôi, hôn một cái lên trán thầm thì nói: “Dừng ngăn cản... những gì nguyên thủy nhất, bộc lộ nó ra!”

Tôi run rẩy càng dữ dội khi nghe anh hai nói, lớp mồ hôi trên người khiến cho cơ thể càng trở nên nóng bỏng như sắp bị thiêu đốt! Tung hoành trong khu vườn kia một hồi, vuốt thẳng các nếp gấp trong đó, anh hai rút hai ngón tay ra, trên đó dính đầy dịch nhầy nhụa.

Anh khẽ nâng lên miệng liếm một cái, khoe môi cong cong, nói nhỏ: “Rất ngọt... em muốn thử không?”

Tôi không kịp suy nghĩ lập tức lắc đầu, bản như thế làm sao có thể đưa vào miệng chứ, nhưng vẫn như anh từng nói, mọi chuyện không phải do tôi quyết định. Tay anh bắt được cằm tôi, hơi dùng sức bóp một cái, thấy tôi thà chết chứ không há miệng anh lại dùng thêm chút lực nữa, tôi đau đến bật thốt lên, ngay lập tức hai ngón tay anh đưa vào trong khoang miệng của tôi.

Mùi vị như tanh lại như ngũ vị tràn vào cổ họng, tôi khó chịu muốn nôn ra ngoài. Anh hai che miệng bắt tôi phải nuốt vào, tôi lắc đầu như trống tỏi, nước mắt lại chảy ra.

“Nuốt, ngoan nào.” Anh hai nói, hơi mỉm cười và không hề có ý lấy cái tay ra. Tôi không còn cách nào khác cố gắng ép bản thân nuốt nó xuống, cảm giác tanh tươi lại dâng lên trong cổ họng, tôi nín thở liều mạng “ùng ực” nuốt.

“Ng ngoan lắm, tiểu Lam, sau này không được cãi lời anh. Có một số việc... đừng tò mò.” Nhìn tôi đã nuốt xuống xong, anh hai rút tay nói. Lúc này mới đứng lên, chậm rãi cởi chiếc áo sơ mi đen trên người, lại từ từ tháo thắt lưng, khóa quần.

Tận dụng giây phút đó, tôi túm lấy chiếc chăn bên cạnh quần lấy cơ thể không mảnh vải của mình, rúc người trong đó như một con sâu nhỏ.

Quảng quần áo qua một bên, anh hai nheo mắt nhìn bộ dạng của tôi, nhìn chiếc chăn một cách không có hảo cảm.

Tôi run sợ trong lòng, do dự không biết có nên bỏ chăn ra hay không, sau một hồi tranh đấu, lòng sợ hãi đã bị áp đảo, cách tay nắm chăn của tôi càng chặt hơn. Tôi chỉ hé ra đôi mắt to, không chớp mắt nhìn anh hai.

“Anh vừa... nói gì?” Anh hai ngồi xuống mép giường, vươn tay túm chiếc chăn tôi đang xem như da mà quần trên người.

Tôi ngất quăng nói, “Dừng lại được không, em... em chưa khỏi bệnh bao lâu...”

Thật ra trong lòng tôi rất sợ, sợ phải mang thai. Mỗi khi làm anh không bao giờ chịu mang áo mưa, những lần trước may mắn thế nào mà tôi không hề có thai, tôi thật sự không muốn, không muốn có một sinh mệnh phải vì chúng tôi mà chịu tội.

Cận huyết có con với nhau, đứa con chắc chắn sẽ bị dị tật. Cho dù không như thế thì sao, không biết thì thôi, nếu để người khác biết mình là kết tinh của một đôi anh em ruột thịt, liệu nó có muốn sống trên đời không cơ chứ? Người ta sẽ nhìn nó như thế nào?

Đứa bé vô tội, nó không có trách nhiệm phải đau khổ vì hai chúng tôi sai trái, cho nên tôi tuyệt đối không thể để mình mang thai.

Anh hai dường như không quan tâm điều này, đối với anh mà nói, chỉ cần muốn mà thôi. Tôi biết trong mắt anh ngoài tôi tuyệt đối không có người khác, cho dù là con của mình đi chăng nữa. Nhưng tôi không như thế, tôi không nhẫn tâm đến vậy.

Hơn nữa... con người của anh bây giờ... quả thật tôi rất sợ...

“Bỏ chăn ra, tiểu Lam, không, tiểu Hy.” Anh hơi dùng sức kéo.

Tôi bất chấp tất cả kéo ngược về, hét lên, “Em xin anh mà! Anh hai!”

Bỗng nhiên đôi mắt anh bùng cháy lên ngọn lửa nổi giận, anh không nói hai lời giật chiếc chăn ra, tôi chỉ đành trơ mắt nhìn nó bay xuống sàn nhà trải thảm lông. Cái này là do anh hai cho trải từ hôm qua, do tôi cứ hay đi chân trần xuống nền gạch.

Không, lúc này không phải lúc nói chuyện đó. Quan trọng là, tại sao bỗng dưng anh lại nổi giận.

“Anh... sao vậy?” Tôi co người hỏi.

Anh hai tiến về phía tôi, dễ dàng đè tôi xuống dưới, bàn tay lại lần mò theo từng nấc xương sống đi xuống khe mông.

Tôi nổi một tảng da gà, theo bản năng cong lưng lên trên. Do đó thuận lợi đưa hai đầu nhũ hoa vẫn còn cương cứng vào miệng anh.

Cảm giác thấm ướt lại một lần nữa bao trùm cơ thể, khoái cảm che lấp mọi suy nghĩ của tôi, cho đến khi anh đắm vào.

Anh đắm vào rất sâu, khiến tôi đau nhói. Dùng hết sức nâng tay đẩy anh ra nhưng vô ích, tôi cắn răng kìm chế tiếng “đau” ép nó trở về. Tôi biết lúc này than đau chỉ khiến anh càng thêm dữ dội mà thôi.

Rút ra, đắm vào. Hai động tác đơn giản đó liên tục lặp lại như một bài hát bị lỗi. Tốc độ càng lúc càng nhanh, độ sâu càng lúc càng tăng.

Tôi liếc nhìn bụng mình, phía bụng dưới nổi lên một hình trụ dài khiến người ta hoảng sợ. Tôi bật khóc, nức nở: “Từ từ, anh hai, đau quá...”

Anh hai vẫn không giảm tốc độ, càng lúc càng cuồng bạo. Sự phản kháng của tôi một chút cũng không có tác dụng, tôi chán nản từ bỏ. Chỉ biết nằm im chịu đựng sự dày vò này.

Khoái cảm có, nhưng đau đớn lớn hơn nhiều...

Không biết qua bao lâu, anh hai gầm lên một tiếng bắn vào cơ thể tôi, đem tôi từ trong mê man vực dậy. Tôi thét một tiếng, hai tay nắm chặt, sức lực như bị rút cạn. Chưa kịp nghỉ ngơi, anh hai lại tiếp tục.

Tôi thật sự khiếp sợ, luôn miệng “không!”.

Cuối cùng, không rõ là lần thứ mấy, tôi ngất đi trong im lặng.

Bên tai vang lên hơi thở gấp rút của anh, còn có, giọng nói dịu dàng hiếm thấy...

“Cầu xin em, đừng gọi anh là anh hai nữa có được không?”

Tôi mơ màng, cứ tưởng mình đang mơ, đôi môi mấp máy hỏi, “Anh nói gì cơ?”

Không ngờ lại thật sự có câu trả lời, anh trầm thấp lặp lại: “Đừng gọi anh hai nữa... sự thật này, dù có quyết đoán đến thế nào, anh, vẫn không thể đổi mặt được”.

Khóe mắt tôi, xuất hiện một giọt lệ.

Giọt lệ, chảy ra từ tim.

27. Chương 27: Chúng Ta Bắt Đầu Lại

Trắng ngoài cửa sổ rất sáng, tôi co người trong góc giường nhìn ra phía bầu trời rộng lớn nhưng cũng hắc ám đến đáng sợ ngoài kia, trong lòng suy nghĩ rất lung. Khi yêu một người, bạn phải cảm thông cho người ấy. Có lẽ, chúng tôi đã quá tiêu cực dẫn đến việc hành hạ nhau thế này.

Tôi đương nhiên rất đau khổ.

Nhưng có lẽ, người đau nhất lại chính là anh hai.

Có những lúc, bạn không được để lộ sự yếu đuối của mình ra ngoài, đặc biệt là trong trường hợp của tôi và anh. Hoặc là, tất cả do tôi quá bướng bỉnh? Tôi yêu anh, nhưng lại không thể chấp nhận con người anh. Những bí mật mà anh che giấu tôi quá nhiều, hiện tại tôi biết gia đình chúng tôi tuyệt đối không phải là một gia tộc bình thường, có lẽ là trùm mafia cũng nên.

“Ha ha...” Tôi bật cười, hai cánh tay ôm gối càng chặt hơn.

Nơi này, nơi xa lạ này, tôi bỗng nhiên rất nhớ nhà. Nhớ hoa viên như cánh rừng nhỏ, nhớ món BBQ mẹ làm, nhớ nhất vẫn là nụ cười của ba mẹ. Phút chốc, tôi muốn buông lời tất cả, cái chết của ba, tình trạng hiện nay của mẹ, Tử Hoàng... tôi hẳn nên buông bỏ hết. Đúng vậy, tôi chỉ cần làm bản thân mình, việc một cô gái hơn hai mươi đang tuổi trẻ vui tươi tên Tả Nhật Hy nên làm.

Nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, khuôn mặt anh trai hơi khuất tối, tuy thị lực không tốt như tôi vẫn có thể nhìn rõ bóng dáng anh, không phải bằng mắt mà là bằng tâm. Tôi đã quá cố chấp cái gọi là “tự do”, nếu vì có tự do mà đánh mất đi những người quý giá nhất, vậy “tự do” để làm gì?!

Vươn tay chạm vào má anh, lạnh lạnh, làn da trơn màu đồng, vuốt ve cái mũi cao, đôi mắt sắc bén, nâng niu khuôn mặt như vị thần Apollo và từ từ cảm nhận. Anh trai khẽ nhú mi, sau đó lại giãn ra như không hề cảm thấy bàn tay tôi.

Ánh trăng nhẹ nhàng soi xuống hai bóng dáng trong phòng, tôi đã thông suốt.

“Anh, sáng mai, tiểu Hy muốn đi chơi với anh, được không?” Tôi dùng giọng nói nhẹ nhất có thể, nhẹ đến mức bản thân tôi còn nghĩ là ảo giác. Nhưng, trong cái âm thanh “ảo giác” đó, đã không còn chút phiền muộn nào.

Mi mắt run run hai cái, anh hai mở mắt, chậm rãi ngồi dậy tựa vào thành giường. Đưa mắt nhìn tôi chăm chú.

Tôi im lặng nhìn thẳng vào mắt anh.

“Được. Sáng mai chúng ta chơi, chơi cho tới khi nào tiểu Hy không đi nổi nữa thì thôi.” Anh trai cười, cười vô cùng rạng rỡ, như những năm tháng trẻ thơ. Trong mắt không hề có một tia dục niệm tính toán.

Gật đầu, tôi nhìn thẳng vào tim mình, chúng ta... phải học cách tiếp nhận nhau.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa lên khỏi ngọn cây một chút, tôi bị vực dậy kéo vào nhà vệ sinh. Trong mơ màng, tôi biết anh đang rửa mặt, đánh răng thậm chí là thay quần áo giúp mình, có thể nói, toàn bộ quá trình tôi đều không động một ngón tay.

Có phải quá hạnh phúc không?

Có một người yêu tôi đến thế?

Lúc trước tôi đúng là không phải gốc bình thường mà!

Chúng tôi đi rất nhiều nơi, đi từ những lâu đài tráng lệ cho đến ngôi làng thấp thoáng vài mái ngói trong cái màu đỏ xanh của cây cối vào lúc chuyển mùa.

Vô tư như vậy, tôi quả thật rất vui!

Lúc này chúng tôi đang ngồi trong một quán nước rất bình dân trong một ngôi làng nhỏ, mưa rơi tí tách ngoài kia, xối đi những làn khói bụi, lau đi cái dơ bẩn của thế gian, để rồi, sau cơn mưa này mọi thứ lại trở nên tinh khiết lấp lánh như bình thường.

Anh trai rất cẩn thận, mặc cho tôi những ba lớp áo len, hai cái khăn choàng cổ, chỉ hận không thể ôm cứng tôi một chỗ để sưởi ấm. Anh trai biết, tôi có phần không thích cái lạnh.

Nhưng, tôi lại rất thích mưa.

“Uống sữa nóng đi, uống hết cái này, tạnh mưa chúng ta trở về nhà.” Anh nói, giọng nói trong trẻo không hề khàn khàn như lúc trước nữa, đôi mắt luôn nhuộm ý cười.

Tôi chu miệng tỏ ý không chịu, búống bình đẩy ly sữa ra xa chỗ mình, cắn răng nói: “Còn sớm, tạnh mưa chúng ta đi nữa được không? Nếu không em sẽ không uống!”

Anh nhú mày, “Em thật sự không uống?”

Tôi kiên định gật đầu, “Thật sự không!”

Ba giây trôi qua, anh thở dài nghiêng người xoa xoa đầu tôi như một con mèo nhỏ, cẩn thận đến mức dường như sợ tôi bị đau, lại vén một lọn tóc vào sau tai cho tôi, “Em là trẻ con à, đã hai mươi rồi...”

Tôi không thèm nhìn anh nữa.

Rốt cuộc anh vẫn phải chịu thua hiệp, xuống nước cầu xin: “Thế giới nhỏ của anh, em mà cảm thì anh đau lòng chết mất, ngoan ngoan uống hết ly sữa này đi. Mưa ngừng chúng ta lại đi chơi được không?”

Tôi cười rộ lên, cầm lấy ly sữa uống một hơi cạn sạch. Anh vẫn dùng vẻ mặt cứng chùi xoa đầu tôi không hề dừng lại khiến mấy cô chú có tuổi trong quán đỏ mặt cười ha ha. Mặt tôi như trái cà chua chín, giả bộ lạnh kéo khăn choàng lên tận mũi.

Anh hai bật cười, chỉnh chiếc khăn lại, mắng tôi: “Ngốc! Kéo như thế ngạt thở thì làm sao? Muốn giấu mặt thì cứ ôm anh đi này!” Nói rồi giang rộng hai tay như đợi tôi nhào vào, tôi ngượng chín mặt, hô lên một tiếng “biến thái” rồi nhất quyết chôn đầu vào giữa hai tay, gục mặt xuống bàn.

Tiếng cười hiền lành của anh vang trên đầu, tôi khẽ nghiêng mắt nhìn màn mưa trắng xóa ngoài cửa kính, miệng cười đến rất chỉ là vui vẻ.

Tiếng mưa, âm âm xối xả.

Giọt mưa, rả rích không dừng.

Lòng tôi, lòng anh, có lẽ chính là cơn mưa này.

Một ngày nào đó, có lẽ nó sẽ tạnh, cũng có thể sẽ không...

HOÀN CHÍNH VĂN

28. Chương 28: Ngoại Truyện 2: Nhật Ký Nội Tâm Của Tả Nhật Thiên (phần Cuối)

Lúc tôi lên mười sáu tuổi, lần thứ năm đi gặp ông nội trong đời, tôi biết được một bí mật của gia đình. Đối với tôi nó chẳng là gì cả, nhưng đối với tư cách là người yêu thương tiểu Hy nhất, nó chính là một nhát dao chí mạng.

Tả gia vốn là một gia tộc hắc bạch lưỡng đạo, ngoài sáng thì quản lý nền tài chính kinh tế, tham gia chính trị. Trong tối, lại chính là một trong những gia tộc thủ lĩnh giới mafia.

Gia tộc chúng tôi không ở riêng một nơi nào cả, đại lục nào cũng nhúng tay, châu lục nào cũng có thể lực, chỉ là ít hay nhiều mà thôi.

Đương nhiên, mọi thế lực gia tài đều truyền cho con cháu đời sau. Khi nhận được một thứ gì đó, chúng ta phải trả công xứng đáng cho thứ đấy, đó là đạo lý bất biến của đời. Tôi đương nhiên nắm rõ nó trong lòng bàn tay.

Cái giá để tiểu Hy không phải nhúng tay vào ao nước đục này, không gì khác ngoài việc tôi phải quản lý hết mọi việc sau khi ba rút khỏi mọi bóng tối. Tôi phải học tâm kế, lợi dụng, chính trị và... giết người. Trong thế giới đen tối này, khi có địa vị càng cao tôi buộc phải càng tàn nhẫn, bởi vì nhân từ với kẻ thù chính là tàn độc với bản thân.

Bởi vì, tôi muốn sống.

Tôi muốn có thể bên cạnh chăm sóc cho tiểu Hy.

Tôi rất yêu em, yêu đến mức không biết phải làm sao. Tôi rất sợ mất em, có lẽ đây là tâm lý bình thường khi yêu phải em gái ruột mình, rất sợ hãi, rất hoang mang.

Có một thời gian, những người trong quá khứ của ba trở lại và họ đòi những thứ năm xưa đã mất. Thật buồn cười làm sao, ba tôi năm đó cũng đã như tôi, yêu người thân ruột thịt của mình. Đây chắc không phải là truyền thống đi? Thì ra đó là lý do lúc biết tôi yêu tiểu Hy, sắc mặt ba đã trắng như tờ giấy, tôi cứ tưởng ông hoảng sợ do luân lý chứ. Lúc đọc báo cáo trên tay, tôi suýt nữa cuồng tiếu như một kẻ điên.

Khoảng đâu ba mươi năm trước, ba đã yêu một người phụ nữ khi bị thương trốn chạy ra nước ngoài. Người phụ nữ đó, ông đã thật lòng yêu, yêu rất nhiều. Nhưng ông rất sợ kéo bà vào cái nơi không thấy ánh mặt trời mà ông phải sống, ông đã do dự trong vài tháng. Và đến khi ông quyết định sẽ danh chính ngôn thuận đưa bà về nhà, ông nội lại ác độc gửi cho ông một thư kiện.

Trong thư kiện đó có hai tấm ảnh chụp bằng máy đời cũ và một bản xét nghiệm ADN.

Cả hai tấm đều đã ố vàng, nội dung ảnh đều có cùng hai người xuất hiện.

Một tấm, hai đứa trẻ chơi đùa trong vườn, một người phụ nữ cười hiền hòa ngồi gần đấy.

Một tấm, đôi nam nữ mặc đồng phục trông khoảng mười một mười hai tuổi, đang cầm bằng khen. Ảnh tuy đã mờ, nhưng vẫn có thể đọc được rõ hàng chữ lớn nhất trong tấm bằng: “Họ tên: Tả Ngọc Hiền” và “Họ tên: Tả Ngọc Nhi”.

Cái tên lúc ông còn nhỏ, trước khi đổi tên bước vào thế giới màu đen.

Cùng họ, và Tả Ngọc Nhi, tên của người em gái bị bắt cóc rồi mất tích lúc năm ông mười bốn tuổi.

Bản xét nghiệm ADN còn đơn giản hơn nữa, hai dòng chữ trọng tâm được ông nội khoanh đỏ rất bắt mắt. Hai người xét nghiệm là ông nội và người phụ nữ kia, khả năng quan hệ huyết thống là 99, 9 %.

Tôi đọc đến đây thì không nhịn cười được nữa, có lẽ lúc ba nhìn những thứ đó cũng sẽ cười điên dại như tôi lúc này. Cuối cùng, ông lặng lẽ trở về nước mà không hề báo lại một lời nào. Người phụ nữ kia mang thai nhưng trước sự biến mất của ông, sốc mà sảy thai.

Một năm sau đó, bà mang thai của người đàn ông hôn phu trước đó, thuận lợi sinh nó ra nhưng vẫn lừa mình dối người rằng nó là con của ba tôi. Đứa bé đó là Cổ Lạc Vũ, đến tận bây giờ, cậu ta vẫn không hề biết sự thật.

Sau khi gặp lại họ, ba đã tự sát.

Những nguyên nhân cái chết báo đăng rầm rộ như ám sát, sát hại có âm mưu... đều do ba tôi một tay sắp xếp trước khi đi. Ba muốn tôi nhân cơ hội kẻ thù chú ý vào điều này bẻ gãy cánh của ông ta.

Ông ta trong miệng tôi, chính là thế lực đã đối địch với Tả gia chúng tôi rất lâu, hơn nữa, đặc biệt thích chuốc thù với tôi thì phải. Ông ta năm lần bảy lượt muốn gây hại cho tiểu Hy, điều đó khiến tôi càng độc ác với ông ta hơn. Tôi nhất quyết không cho ông ta chết dễ dàng, sau khi chết cũng phải bị phanh thây.

Không ai được làm thương tổn đến tiểu Hy của tôi!

Thời gian đó, tôi cần tiểu Hy ở yên trong nhà, nhưng tôi biết em sẽ không ngoan ngoãn chấp nhận. Trước cái chết bất chợt của ba, làm sao em có thể chịu ngồi ngốc trong vòng bảo vệ của tôi?

Tôi đành phải dùng biện pháp mạnh, xích em lại.

Thật ra nói bảo vệ cũng không phải, đó chỉ là lòng chiếm hữu của tôi mà thôi. Tôi tự thôi miên bản thân mình làm thế này chỉ vì tốt cho em để có thể dứt khoát giữ em trong lòng mình. Không muốn em gặp ai cả, không muốn em nói chuyện, thân mật, vui cười với người khác là sự thật.

Tôi chỉ là một kẻ biến thái muốn giữ tiểu Hy cho riêng mình.

Tôi biết em đau khổ, biết em sợ hãi tôi, biết em muốn bỏ trốn cùng với thằng nhóc Tiểu Hoàng.

Nhưng tôi đã đặt cược, tất nhiên, kết quả của cuộc đánh cược đều nằm trong tay tôi. Cho dù tôi không ép buộc, em vẫn sẽ trở lại trong vòng tay tôi.

Chúng tôi là một thể, tôi yêu em, đương nhiên biết em ấy yêu tôi đến như thế nào.

Hôm đó, lúc tôi và hai người bạn kết thúc cái sinh mạng chết tiệt của kẻ luôn muốn đối địch với tôi bằng cách gây hại cho tiểu Hy. Tôi biết em đứng ngoài cửa.

Từ khi em đuổi theo trên đường, tôi đã biết.

Nhưng tôi hy vọng, hy vọng em biết con người thật của tôi. Biết bàn tay tôi đã nhuốm bao nhiêu máu, muốn thử xem em có thể chấp nhận tôi không?

Rốt cuộc, có lẽ tôi vẫn chưa đến lúc bị Thượng Đế trừng phạt, người vẫn rất tốt với tôi.

Tiểu Hy, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu.

Tiểu Hy, chúng ta sẽ trở lại khoảnh khắc còn chưa biết cuộc đời này cay đắng như thế nào.

Tiểu Hy, mưa ngoài kia có phải là tiếng lòng em không? Anh cũng vậy, anh rất đau khổ, thật sự đau như bị người ta lăng trì vậy.

Tiểu Hy, một ngày nào đó... mưa sẽ tạnh.

29. Chương 29: Ngoại Truyện 3: Cuộc Sống Sau Khi Bắt Đầu Lại

Tả Nhật Hy và Tả Nhật Thiên hòa thuận sống với nhau đến nay đã gần được hai năm. Trong suốt thời gian này, hai người vẫn ở Đức và trở về nước thăm mẹ ba lần.

Một ngày như bao ngày khác, Tả Nhật Hy ngồi trên khung cửa sổ tầng hai đung đưa đôi chân nhỏ của mình, cố ý nhòai người ra bên ngoài, làm mặt nghiêm trọng: “Em nói rồi! Em không muốn có con!”

Tả Nhật Thiên túng quần đứng cách đó khoảng hai mét, đè nén cái run rẩy của cơ thể, gắng tỏ vẻ lạnh lùng nhưng vẫn không giấu được sự sợ hãi: “Chuyện này có thể thương lượng, em, em mau rời khỏi chỗ đó! Bước xuống!”

Cô vẫn làm như không nghe thấy, buông một trong hai tay khỏi thành cửa sổ để tạo tư thế uy hiếp hơn, “Không! Bây giờ anh chỉ cần nói một chữ “không” hoặc “có” mà thôi! Em không muốn có con, anh thỏa hiệp hay không?!” Dứt lời, cô nhìn chằm chằm vào anh như gà nhìn thóc vậy, tỏ ý mình quyết tâm đến như thế nào.

Hai năm nay cô và anh sống rất hạnh phúc, đó là điều không bàn cãi. Nhưng anh muốn có con, chuyện này cô không thể chấp nhận được, bởi vì... sự thật cả hai là anh em ruột không thể thay đổi được. Cận huyết có

con với nhau, không dị tật nhất định cũng phải nguy hiểm! Cho dù không có, lỡ may một ngày sự thật về ba mẹ nó bị mọi người biết, nó phải đối mặt với đời như thế nào?

Nghĩ đến đây, khóe mắt cô không khỏi đỏ lên, giọng nói cũng mềm đi: “Chẳng lẽ anh không hiểu điều em lo sợ sao? Em không muốn một sinh linh vô tội phải hứng chịu hậu quả tội ác của chúng ta!”

Tả Nhật Thiên nhất thời trầm mặc, anh đương nhiên biết những gì cô đang nghĩ. Vấn đề là anh rất muốn có con, một minh chứng cho tình yêu của hai người. Anh rất sợ đây chỉ là một giấc mơ, đến khi mộng tỉnh, tất cả rốt cuộc chỉ là giả dối! Cho nên, anh cần đảm bảo!

“Em... được, xuống đi, anh đồng ý với em.” Cuối cùng, anh vẫn đồng ý, nhưng sâu trong lòng của anh ý định về một đứa con vẫn không hề vơi đi chút nào.

Tả Nhật Hy thấy anh đồng ý, chậm rãi thả từng chân xuống nền gạch trong phòng, hai chân vừa chạm đất cơ thể đã bị ôm chặt vào lòng. Anh ôm cô rất chặt, dường như rất sợ hãi tuy rằng biết rõ cô sẽ không nhảy xuống dưới.

Đối với cô, đây chỉ là một trò nho nhỏ để ép anh làm việc gì đó thôi nhưng trăm lần dọa, anh vẫn trăm lần sợ.

Chưa đến chiều hôm đó, quả nhiên như dự liệu, tất cả các cửa sổ đều bị lắp kính thủy tinh, cảnh thì vẫn ngắm được đấy, có điều hết chơi trò dọa nạt được nữa.

Ai nói sau khi cả hai buông bỏ mọi thứ, anh tốt bụng lại nào? Đây chỉ là mặt ngoài thôi, cái tính chiếm hữu và độc đoán đã ăn sâu vào tủy trong mấy năm nay rồi.

Lần trước cô dùng dao kẻ cổ uy hiếp anh mới đồng ý cho cô và Đồng Đồng ngủ cùng nhau một đêm, trời vừa sáng anh đã đá cửa lòi Đồng Đồng ra khỏi nhà.

Lần trước nữa, cô đổ cả hộp thuốc an thần ngậm đầy miệng để đòi anh được đi thăm Tử Hoàng.

Tất nhiên, tất cả những thứ đó chỉ sau một buổi đã bốc khói khỏi nhà. Sau này, chỉ sợ cô phải cắn lưỡi thôi, có khi đến chừng đó anh bịt miệng cô lại luôn.

Cô đau khổ nằm dài dưới làn cỏ xanh mướt trong vườn cỏ dài.

Sau đêm ngủ chung với Đồng Đồng, hai người đã tâm sự rất nhiều. Người ngăn cô ló mặt hôm theo dõi Nhật Thiên chính là Đồng Đồng. Cô ấy thật ra là một người bạn của Tử Hoàng, chuyên khoản theo dõi và thám thính tin tức cho gia đình anh ấy, suy ra, sự việc năm đó Đồng Đồng cứu cô cũng là có chủ đích từ trước.

Sau khi biết được hết mọi bí mật, cô không hề cảm thấy thỏa mãn như từng nghĩ, thật sự chỉ có bị thương và tiếc nuối mà thôi. Một người hiền lành như anh hai lại trở nên thâm sâu, một người đơn thuần như Tử Hoàng lại cũng không hề đơn giản. Đúng là tình thế có thể khiến một con người thay đổi đến chính bản thân họ còn không nhận ra.

Ánh nắng, thật chói chang.

Chín tháng sau, Tả Nhật Hy đau đớn chảy nước mắt trong phòng sinh nở. Cơ đau tê tâm liệt phế dưới hai chân không lúc nào ngừng, chỉ vài mươi phút mà như cả thế kỷ, cô quá ngấy thơ đi tin lời cái kẻ phúc hắc đó. Cẩn bản không đến ba ngày sau lời hứa trước trò nhảy lầu của cô, anh bốn lần phóng vào cơ thể cô mà không cho phép cô uống thuốc.

Kết quả là ngày hôm nay, nằm trên giường sinh với một tá bác sĩ phụ sản!

Cô hận! Tả Nhật Thiên là tên đại lương gạt!

“Oe oe oe!” Cuối cùng, tiếng khóc thổn thức nho nhỏ của đứa bé vang lên bên tai Tả Nhật Hy, nhưng cô vẫn không hề nhẹ nhõm, cô rất lo sợ cho đến khi bác sĩ ôm đứa bé tươi cười nói, “Đứa bé rất khỏe mạnh, không hề có vấn đề gì.”

Rốt cuộc, cô an tâm ngất đi.

Cô và anh đặt tên cho đứa con trai của mình là Tả Tịch Phong, lúc đó, anh thậm chí còn bảo: “Đứa sau này sẽ là con gái, đặt là Tịch Nhược đi!”

Cô lập tức hoảng hồn la lên không chần chờ: “Em không sinh! Không sinh nữa!”

Sự đau đớn đó không phải cứ muốn chịu là chịu nổi, cô thật sự rất sợ. Hơn nữa điều cô sợ hãi nhất, ai dám chắc Tịch Phong có thể khỏe mạnh không dị tật gì ra đời thì đứa bé sau sẽ như thế? Cô không đảm bảo, cho nên, cô không thể đánh cược lần nữa!

Trái tim nhỏ bé của cô đã tăng đá mấy vạn tấn đè nặng suốt mười tháng nay rồi! Sức chịu đựng của cô đã đến giới hạn.

Tả Nhật Thiên cũng cho là thế, anh cũng chỉ nói chơi. Không ngờ, ba năm sau trong một lần thiếu cẩn thận khi quan hệ, rốt cuộc đến năm Tịch Phong bốn tuổi, Tịch Nhược ra đời.

Đứa trẻ Tịch Nhược, có một đôi mắt rất đẹp. Hàng mi dài và cong, đôi mắt đen láy trong suốt tinh khiết hơn mọi thứ trên đời, to tròn như long nhãn, đôi mắt mà bất cứ ai nhìn vào đều sẽ bị hút hồn.

Đúng vậy, đôi mắt của Tịch Nhược thật sự rất đẹp.

Nhưng, đôi mắt đó, mãi mãi không bao giờ thấy được ánh sáng.

Vì cận huyết, Tịch Nhược bị mù bẩm sinh.

Không có cách chữa trị.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dia-nguc-cam-ai-i-love-my-sister>